

GROOVE

Nummer 1 • 2003 Sveriges största musiktidning

**NICK
CAVE**

TLC

Johnny Marr

Thomas Rusiak

Motorpsycho

Schneider TM

Blindside • Fingathing

Kajsa Grytt • Kaah

Musik som fyller tomrum

Blindside	sidan 5
Fyra frågor till Kaah	sidan 5
Nödvändigheten i att dansa	sidan 5
Thomas Rusiak	sidan 6
Länge leve Joe Strummer	sidan 6
Schneider TM	sidan 7
Ett subjektivt alfabet	sidan 7
Johnny Marr	sidan 8
Fingathing	sidan 10
Kajsa Grytt	sidan 11
TLC	sidan 12
Nick Cave	sidan 14
Motorpsycho	sidan 18

Mediarecensioner	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 23
Demorecensioner	sidan 24
Vinylrecensioner	sidan 26

Att söka mening i det meningslösa och uppenbart orättvisa är ett Sisufosarbete. Jag vet inte vad jag ska göra, eller vad jag överhuvudtaget kan göra. Istället stirrar jag på gatulusets spel i taket och väntar på att skivan ska börja snurra. Skivan som ska få mig att gå vidare, låten som jag alltid nynnär på – *No More Shall We Part*.

Med hjälp av den kommer jag närmre än annars. Jag är inte lika tom. Dessa toner, denna spröda Nick Cave-sång väcker upp mitt paralyserade hjärta. Jag blir mänsklig och räcker ut handen över rymden i förhoppningen att du hör det jag sjunger. Bråddjupet

öppnar sig men nånstans därute finns värme. Det måste ju vara så. Att vi inte kommer ses igen är ofattbart, men åtminstone behöver vi inte skiljas igen.

"And no more shall we part/
it will no longer be necessary/
.../I'll never be free if I'm not free now"

Tack för hjälpen Nick
Farväl Sara

Gary Andersson
chefred@groove.st

Brev

Åsikter? Skriv till
info@groove.st

Angående stillastående popnördar

Hej Moa. Idag läste jag ditt inlägg i Groove om musikmänniskor på konsert och jag vill bara säga att jag håller helt med dig! När jag och min kompis Hanna var uppe i Stockholm för att se Junior Senior och Superheroes så pratade vi just om detta. Det är svårt att inte låta bli att dansa när man hör dem. Så vi satsade på att bli dansdrottningar! Men vi fick ju en hel del sura miner och arga blickar ifrån människor runt omkring. Detta var inte inte alls accepterat! Jag tror de tänkte ungefär "vem tror de att de är?" Det är ju väldigt synd. Jag tror att band som Superheroes och Junior Senior vill ha glada dansande människor i publiken. Det är ju sådan musik de spelar! Att hänga med i musiken, le och dansa kallar jag för publikstöd och det är viktigt! Tänk att stå på scen och se ett dansande hav av människor! Det måste vara fantastiskt och höja bandets självförtroende enormt!

mvh Karin Borggren, Laholm

Hotel California

Min bästa Dam/Herre! Följande funderingar föranledda av betraktelsen över Hotel California på sid 9; "ett subjektivt alfabet", signaturen JE, Groove 8 2002: Vid tiden då rubricerade skapelse drabbade världen jobbade jag som diskjockey på ärevördiga Hunters Pub på Gustav Adolfs torg i Göteborg och jag vill minnas att jag läste om uppståndelsen i USA i den tidens bransch-tidningar, New Musical Express, Melody

Maker och Billboard. Mitt eget exemplar pressades i Tyskland och omslaget innehåller inte den bild som påstås vara Anton LaVey utan visar istället en märkligt långarmad kvinnlig varelse. I Europa spreds villfarelsen att texten var propaganda för narkotika medan rockfolket envisades med att texten i stället innehöll ett intensivt skrämselföretag mot narkotika – "...but you can never leave". Personligen har jag alltid hävdad den senare ståndpunkten, bland annat baserat på följande iakttagelser: "then she lit up a candle and she showed me the way" = jungfrusilen, det är ju tydligt. Sen kommer ruset, det blir fest: "such a lovely place, such a lovely face, ... plenty of room, ... how they dance in the courtyard ..." Men nu vill man ha sig ett järn, en Jack Daniels skulle sitta fint: "So I called up the Captain, please bring me my wine", men se, det går inte alls för sig i det här sällskapet: "We haven't had that spirit here since nineteen sixty nine" (sex år tidigare). Avtändningen och insikten kommer så sakteliga: "Mirrors on the ceiling, ... we are all just prisoners here, on our own device...", det är man själv som bestämt att prova på och värre skall det ju bli "they stab it with their steely knives". Nu har situationen blivit rent obehaglig: "Last thing I remember, I was running for the door. I had to find the passage back to the place I was before". Överlevnadsinstinkten tar nu överhanden men så kommer nattportieren: "Relax", said the night man, "we are programmed to receive. You can check

out any time you like, but you can never leave". Du är fri att göra vad du vill men du kommer aldrig härifrån = du kommer inte över begäret.

Vad sägs om den tolkningen? För övrigt håller jag självfallet med författaren om dennes åsikter om rocklåten som sådan – den är fortfarande Number 1. (Jag förmodar att placeringen av inslaget om heroin var en ren tillfällighet...)

Med vänliga hälsningar!
Lennart Klereskog, Radio FM

Hej Lennart,
Intressant tolkning. Jag tror liksom du på att texten har vissa drag åt anti narkotika. Men den är precis som du skriver inte ensidig i sitt budskap med ruset som en positiv grej. Den Satanist-tes som jag beskrev tror jag inte alls på själv. Det var de kristna som såg sin chans att försöka sätta åt rockmusiken ännu en gång. Men som sagt, en fascinerande text som inbjuder till tolkningar.
Hälsningar Jonas Elgemark

Stefan Larsson

I en insändare i Groove #9, 2002 undrar signaturen Mija om vi kände till musikern Stefan Larsson som spelat på Island nyligen, och visst damp det ned ett brev från Reykjavik härom veckan. Stefan ville berättat att han åkt hem till Sverige för att fortsätta spela in sin lågbudget-CD-serie Room 101. De två första 3-spårs-plattorna andas Tom Waits och glädje. Han nås på ilblondino@hotmail.com.
/chefred

Omslag
Nick Cave av Polly Borland

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.st
http://www.groove.st

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Skivredaktör
Björn Magnusson, info@groove.st

Mediaredaktör
Dan Andersson, da@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., annons@groove.st,
0706-44 13 79

Distribution
Karin Stenmar, distribution@groove.st

Web
Ann-Sofie Henricson, ash@groove.st

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

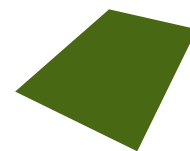
ISSN 1401-7091

Groovearbetare

Mats Almegård	Per Kårehed
Dan Andersson	Robert Lagerström
Gary Andersson	Per Lundberg G.B.
Johan Björkegren	Björn Magnusson
Therese Bohman	Thomas Nilson
Jonas Elgemark	Mia Olsson
Mattias Elgemark	Johanna Paulsson
Andreas Eriksson	Daniel Severinsson
Fredrik Eriksson	Magnus Sjöberg
Moa Eriksson	Mathias Skeppstedt
Johannes Giotas	Henrik Strömberg
Torbjörn Hallgren	Peter Westrup
Annica Henriksson	Evalisa Wallin
Therese Karlsson	

Groove görs i samarbete med:

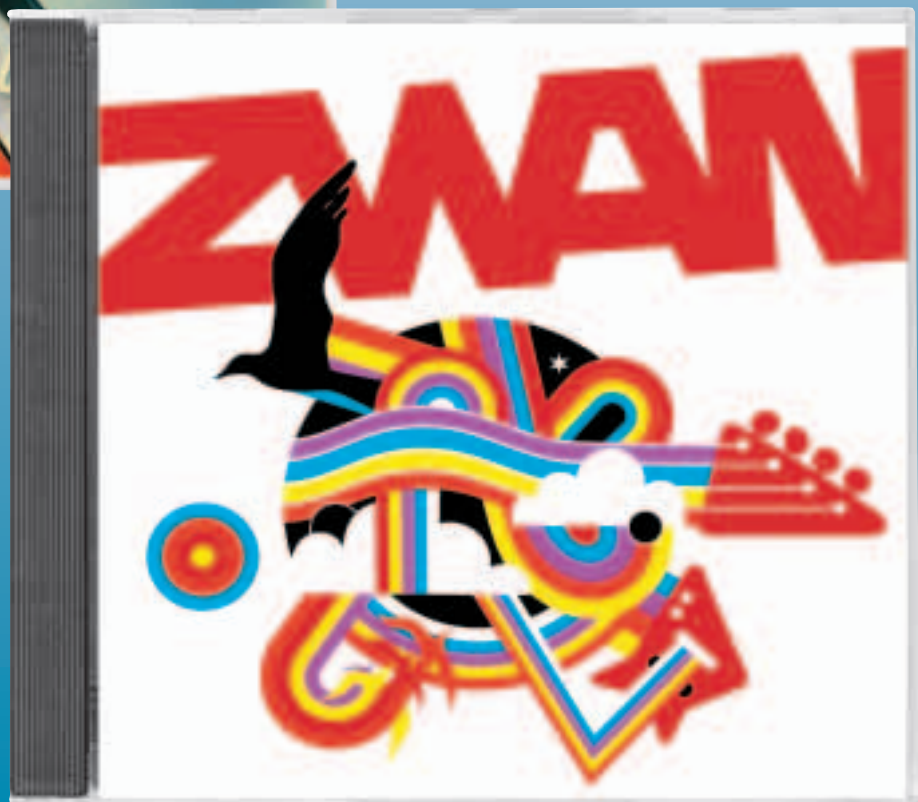
Bostream

GROUND CONTROL

Ry Cooder & Manuel Galbán
Mambo Sinuendo
CD **185:-**

Zwan
Mary Star Of The Sea
CD **185:-**

Du hittar dem på Åhléns skivavdelning.
Välkommen in!

"JULAFTON FÖR QUEERTEORETIKER"

"Det är svårt att tänka sig något mer sympatiskt just nu."

Fredrik Strage, Dagens Nyheter

"En färgsprakande start på popåret 2003!"

Patrik Lindgren, Göteborgs Posten

"'Deep cuts' är lika mad som smart, lika fränstötande som lockande. Det är stört omöjligt att inte fascineras av The Knifes alternativa och högst personliga världsbild."

Andres Lokko, Expressen

Karoline Eriksson, Svenska Dagbladet

"Bara det oljefatsljud som ständigt bryter isär de övriga klangerna... I love it. Så originellt, så obehagligt – och så snyggt."

Per Bjurman, Aftonbladet

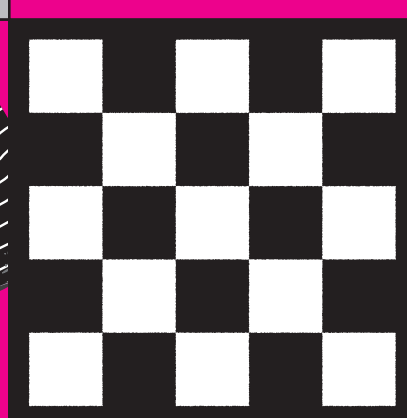
THE KNIFE DEEP CUTS

RABID ^(r)
www.rabidrecords.com

FOTO: JON BERGMAN

GROUND CONTROL - CARBONA NOT GLUE SERIES

TRYCKTA OCH OTRYCKTA PLAGG I GOD KVALITET. FÖR NÄRMASTE ÅTERFÖRSÄLJARE, KONTAKTA 031-12 65 10. www.familyaffairs.se

Blindside

text: Torbjörn Hallgren
bild: Henrik Strömberg

Precis på marginalen

Den stökiga hardcore-kvartetten Blindside har nästan gjort jetlag till ett allmäntillstånd i sin jakt på turnéer och skivkontrakt. Och på köpet fick de en plats i NHL.

Under sitt allra första besök i USA stötte Blindside på Project 86 och det lite större undergroundbandet P.O.D. som hade köpt deras skiva. P.O.D. gillade svens-karnas taggiga hardcore och ville kontraktera Blindside på sitt independent-bolag.

– Grejen var den att dom e-mailade mig, men jag lyckades inte svara på det innan vi var signade i USA. Deras sångare Sonny ville signa oss redan 1997, säger Simon Grenhed, gitarrist i Blindside.

Men banden höll kontakten och när P.O.D. för två år sedan var på väg att slå i USA erbjöd de Blindside en plats som förband på deras turné. Något stort var på väg att hända. Simon Grenhed, Christian Lindskog, Marcus Dahlström och Tomas Näslund stod barskrapade men ville inte missa chansen till ännu en USA-turné. De bad om ekonomisk hjälp på alla möjliga ställen

och fick till slut ihop tillräckligt med pengar till flygbiljetterna.

– Det var ganska kul, vi körde i en van och sov allihop i samma hotellrum. Budgeten var på 39 000, och när vi väl hade gjort hela turnén och räknade pengarna efteråt hade vi fått in ungefär 39 300. Det var helt otroligt, precis på marginalen! Vi sålde tröjor och lite annat, det var det vi levde av.

I USA har Blindside turnerat sju gånger redan. Ofta med många band som spelar så kallad spirit filled hardcore, vars kristna budskap inte alltid är accepterat av alla i hardcorepubliken. Det har till och med förekommit tegelstenskastning på köande publik, även om det snarare är undantag än regel.

– De stora banden inom spirit filled hardcore har varit ute med band som Hatebreed och de största hardcorebanden, som då backat upp och sagt till

publiken att ”om ni inte gillar det här bandet så kan ni dra på en gång”.

Blindsides senaste album *Silence* är hardcore polerad med femmans sandpapper – skrämt och catchigt, men alltid precis lagom för en vanlig radiolyssnare. Är du en flitig lirare av *NHL Hockey 2003* finns det stor chans att du förlyssnar dig på Blindside. I spelet varvas nämligen deras låt *Pitiful* tillsammans med bland andra Queens of the Stone Age.

– Det pinsamma var att vi inte ens visste om det förrän det var klart. Managern sa bara ”ni är med på det här spelet”, säger Simon Grenhed.

– Det var tur att det var en sån grej som hockey, det är liksom schysst, men annars så vet jag inte vad jag hade tyckt. Men det hade dom säkert frågat oss om. Vi sa ju att det skulle vara kul att vara med på nåt sånt nån gång.

Fyra frågor till...

Therese Karlsson

Kaah som är aktuell med sitt fjärde album *Jideblasko International*.

Hur har du tänkt inför nya skivan?

– Det som blir allt viktigare är att ha roligt och inte ta det för allvarligt. Vissa saker kan vara jätteallvarliga, men jag skulle bli galen om jag bara gjorde seriös musik. Jag försöker ha roligt och göra sjuka grejer.

Din nya skiva är ganska modig och okommersiell.

– Jag tror att det finns ett par låtar som folk kan ta åt sig, dels singeln och *Innan du går*, men som album är det nog så.

Du har startat ett eget skivbolag, varför?

– Det är lättare att bara göra som man känner för och man kan släppa saker när man vill, sedan kostar det mer och är ett större ansvar. Det är inte den lätta vägen att välja men det kändes som den nödvändiga.

Hur ser framtiden ut?

– Jag vill producera mer och vill vänta med att göra ett eget album några år. Jag håller på med en skiva med Jeppe Körsbär som är med i mitt band och så ska jag göra en skiva med Ramjac från Göteborg. Men jag är intresserad av att hitta rappare och man måste hitta rap-attityden i den som sjunger. Sångare och sångerskor överlag är väldigt självupptagna och tror att bara dom sjunger så blir det bra. Man måste lära sig att det är helheten som är det viktiga och personligen ger jag inte så mycket för musik där sången står i centrum.

Björn Magnusson

Nödvändigheten i att dansa

Första gången jag hörde Ladytrons *Seventeen* var det klichéigt nog som att bli kär. Musik är som kärlek. Om man inte älskar någon glömmar man lätt bort hur det känns att ha ett förhållande men när man väl träffar någon faller allt på plats direkt. Man kan inte förstå hur man kunnat klara sig utan just den personen. På samma sätt var det när jag hörde *Seventeen*. Det var precis sådan sexig, cynisk musik som jag längtat efter att få dansa till.

Jag läste Kerstin Thorvalds *Nödvändigheten i att dansa* strax före nyår och mitt nyårslöfte blev därav att dansa ofta och länge. Med tanke på hur mycket bra dansmusik som kommit på sista tiden ser det ut som om jag för en gångs skull kommer att hålla mitt löfte. Electroclash-genren håller på att leta sig ut till musikintres-

serade i allmänhet, kanske mycket tack vare tidningen SEX-redaktören Ika Johannessson. Som kulturjournalist i DN, medverkande i SVT:s Studio Pop och redaktör för nämnda tidning har hon haft en hel del makt över Sveriges musikliv på sistone. Att Ika är en ung tjej gör kanske sitt till varför band som Miss Kitten, Peaches, Ladytron och Chicks on Speed har börjat nå vidare kretsar än förut. Sveriges gubb-maffia är alldeles för upptagen med att hylla Bruce Springsteen för att ha tid att bry sig.

Electroclashbanden har ofta ett tydligt feministiskt anslag, känns punkiga och glam-miga på samma gång och vågar vrida och vända på konventioner. Ladytrons fantastiska *Seventeen* handlar om den vidriga sidan av modebranschen. Textraden ”They only want

you when you’re seventeen, when you’re twenty-one you’re no fun” lyckas precis fånga cynismen med löpandeband-processen där unga modeller utnyttjas för att sedan kasseras. Även Chicks on Speed ställer sig kritiska till modebranschen (vilket inte hindrar modeeliten från att spela deras musik på sina visningar). Överhuvudtaget finns det ett ställningstagande och ett engagemang under den glammiga discoytan som gör musiken ännu bättre.

För att återvända till Kerstin Thorvalds *Nödvändigheten i att dansa* så fick den mig att komma ihåg hur underbart kul det kan vara att dansa. Jag har tidigare dansat såväl klassisk balett som jazzdans i flera år, men prestations-ångesten tog något av glädjen ifrån mig. Otroligt dumt, eftersom dansens själva essens är att

släppa hämningar och pretentioner. Thorvall skriver att dans är det absolut bästa botemedlet mot ångest och att om folk förstod hur mycket dansen verkligen kunde göra för vårt välbefinnande så skulle inte läkemedel som Prozac behövas.

Jag tror det ligger någonting i det.

Moa Eriksson
moa@groove.st

Ännu mer rock i påsen

För tre år sedan utnämnde vi honom till Sveriges skönaste smygrocker. På sitt andra album har Thomas Rusiak på allvar gått ner sig bland strängar och distpedaler.

– De som gillade mig för min rap och mina beats tycker kanske att den nya stilen är trist. Men det är ett pris jag är beredd att betala, säger en öppen och avslappnad Thomas Rusiak.

På debuten *Magic Villa* var det hiphop med rockinslag. Med den nya singeln *Spinning* är rollerna ombytta. Nu är det amerikansk rock med hiphopinslag.

– Jag har hämtat inspiration från många olika håll. Oftast har det landat i flummiga låtar med långa arrangemang. Man kan likna det med ett gammalt Beatles som möter Spiritualized blandat med blues och country.

Han säger att förändringen beror på honom själv och ingen annan. En utveckling som går långt tillbaka. Det tog lång tid att hitta dit han ville.

– Jag är mer utvecklad nu och är inte lika intresserad av att göra rap längre. Jag var yngre på förra skivan och kände mig fast i en speciell ram. Har man rappat sedan fjorton-års-åldern är det inte så konstigt att det blir en hiphopskiva.

Texterna har också genomgått en förvandling. I dag är Rusiaks musiklyrik mer abstrakt med ett filosofiskt och poetiskt innehåll.

– Texterna på den nya skiva handlar om vardagens alla konstiga händelser. Jag försöker förmedla en känsla hellre än ett budskap. Det känns viktigt att lyssnaren kommer i en speciell stämning. Men tolkningarna är fria.

Hans intresse har även minskat för den svenska hiphopscenen i stort. Skivbolagen och publiken har missat många godbitar,

artister som förtjänar uppmärksamhet men som aldrig kommer upp till ytan. Eye n' I och Spotrunnaz är exempel på några som länge har varit stora i undergroundkretsar men inte mycket mer.

– Tillsammans med Timbuktu är de Sveriges bästa. Eye n' I släppte en skiva för något år sedan som blev helt bortglömd. Hiphopscenen kommer aldrig att bli vad den har varit. Det finns inte mycket i den nya hiphopen som jag blir förtjust i. Samtidigt vet jag inte vad som bubblar under ytan.

Den nya skivan *In the Sun* är ett verk grundat i kärlek. Tillsammans med hust-run Sofia isolerade han sig i deras egna studio The Elephant. Rusiak har producerat grunderna men skisserna har kommit fram i en äktenskaplig symbios. Ett speciellt samarbete. Eller som att ha "ett bollplank i sig själv" som Rusiak förklarar det. Äktenskapet har även förändrat Rusiak som människa. Större självförtroende, mognare syn på livet och att våga satsa på nya saker i skaparprocessen är insättningsarna som tillkommit på själkontot.

– Arbetet med Sofia har påverkat mig enormt. Det finns inget bättre sätt att jobba på.

Som producent till bland annat Titiyo, Petter och Raekwon från Wu Tang Clan var arbetssättet ett annat. Det gick inte att vara insnöad på sig själv.

– Det är inte lika kul att producera andra. Jag måste anpassa mig vilket är ett moment som försvinner när jag arbetar med min egen musik. Det finns planer på att samarbeta med andra i framtiden, men just nu koncentrerar jag mig på mina egna låtar.

Joe Strummer är död, länge leve Joe Strummer!

Jag måste bara göra det, det finns ingen annan utväg. Denna krönika måste handla om Joe Strummer. Jag vet att det är sent och att han dog för över en månads sen. Men Joe Strummer var den störste i min värld, och lyckligtvis så hann jag träffa honom i våras.

Joe Strummer & The Mescaleros skulle spela fem kvällar i ett lagerhus under Brooklynbron. Jag hade biljett till tredje kvällen. Och alla var där: Paul Simonon, Mick Jones, Jim Jarmusch, Bob Gruen, Lou Reed, Bono och som alltid Mick Jones mamma. Efter konserten väntade jag utanför och efter ett tag kom Joe ut ensam med en kostym i ena handen och en resväska i den andra. Jag frågade artigt om han ville signera några skivor och han tittade på mig. – Gå med mig, sa han.

Och han började gå gatan ner. Vi småpratade, han frågade var jag bodde och vad jag tyckte om konserten, jag frågade var jag kunde få tag på soundtracket till Walker och Joe sa att jag skulle bränna den om jag kunde.

Till slut kom vi fram till hans bil och han bad mig att hålla hans kostym när han öppnade resväskan och rotade runt lite, sen packade han in den i bilen, tog kostymen, packade in den med, stängde bakluckan och satte sig ner på trottoarkanten.

– Så vad ville du, sa han.

Jag gav honom mina omslag till hans tre soloplatser, och han signerade med dedikation till mig, datum och New York City. Han tittade på *Earthquake Weather* och frågade mig vilka låtar jag tyckte att han skulle spela live. Jag

pekade på *Gangsterville* och han sa att han skulle prata med bandet om det. Efter det så satt vi där ensamma på en trottoarkant under Brooklynbron och tittade på ljusen i downtown Manhattan och snackade hela natten. Jag menar, hur många rockstjärnor skulle överhuvudtaget göra det? Finns det nån annan än Joe Strummer som brydde sig så mycket om sina fans, som vägrade att sätta sig på en piedestal. Jag vet då ingen annan.

Men Joe Strummer var inte perfekt, han hade en väldigt grumlig politisk övertygelse som ändrades efter behov men där ledstjärnan alltid var en hundra procentig passion. Han pratade gärna utan att riktigt tänka igenom vad han sa, och även om det gör ont att erkänna så var hans soloplatser ojämnta. Men var det inte

allt detta som gjorde honom mänsklig, som gjorde att han var en av oss? Var det inte så att punken levde som mest i Joe Strummer, i allt han gjorde och sa?

Spelade han *Gangsterville* kvällen efter? Självklart! Hos Joe Strummer fanns inget som inte var äkta.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.st

Schneider TM

text: Johanna Paulsson
bild: Mia Olsson

Elektronik och punk

Aphex Twin möter Jonathan Richman och Daniel Johnston i en matberedare på full effekt. Tyska Schneider TM:s elektroniska singer/songwritercocktail innehåller lika delar hjärta, hjärna och halverade grodor.

Ungefär så skulle man kunna beskriva Schneider TM:s lite ovanliga blandning av experimentell electronica och annorlunda pop. Bakom namnet döljer sig Dirk Dresselhaus. Han har ett förflutet som trummis, sångare och gitarrist i olika tyska band som exempelvis Hip Young Things. Men för några år sedan tog den elektroniska musiken överhanden.

Debutalbumet *Moist* var helt instrumentalt men på senaste plattan *Zoomer* behandlar han alltifrån drömmar om hybrider mellan grodor och sköldpaddor till det märkliga samhälle vi lever i. Dirk betraktar låtarna som organismer där varje enskilt ljud har sin egen plats och han kan berätta saker genom såväl ljud som ord och röst, förklarar han när jag träffar honom på klubben Debaser i Stockholm några timmar innan hans enda Sverigespelning.

– När jag skriver texter inspireras jag av ljuden och musikens struktur. Men ibland är det tvärtom, som med *Frogtoise*. Jag hade en dröm som jag sen skrev ner när jag drack kaffe på morgonen. I bakgrunden gick en loop och så spelade jag bara in sången. Sen tänkte jag ”Vad kan jag göra med det här? Det måste finnas nån funky poäng annars blir historien för sorglig.”

Dirk kan inte svara på varför han valt att uttrycka sig genom musik men

en av orsakerna är att andra människors musik på något sätt räddade livet på honom. Det gav honom energi och den energin vill han lägga i sin musik som han ser som ett bra verktyg. Hans musik är en reflektion över livet och även om han inte har något speciellt budskap, har den definitivt med frihet och punk att göra.

– Fast inte punkrock som stil, för punken som ligger på listorna är inte punk, den är kommersiell bullshit, konstaterar Dirk och tänder cigaretten han suttit och rullat omsorgsfullt.

– Jag gillar att vända upp och ned på folks förväntningar. Det är en lek – konstruktion och dekonstruktion. Men i slutändan handlar det rätt och slätt om underhållning precis som konst eller film.

Samtidigt verkar en låt som *Reality Check* vara samhällsengagerad. Raderna ”Beware of the matrix/and keep a warm heart inside” syftar på systemet vi alla tvingas rätta oss efter. Låten är politisk men erbjuder ingen lösning på problemen. Den enda lösningen är att inte bli alltför frustrerad över situationen förklarar Dirk som alltid försöker se det positiva även i den största ”skitsituationen”.

– Det blir inte bättre av att man låter sig slås ner, det blir bara värre. Det finns folk som försöker leva politiskt korrekt men det blir så överkligt. De bygger upp

en fantasivärld och blundar för skiten. Det viktigaste är att öppna ögonen och sinnet och försöka förstå vad det är som pågår även om det är svårt. Media berättar inte sanningen, säger han och drar paralleller till nyhetsrapporteringen av terrorattacken mot USA förra året.

Mest känd har kanske Schneider TM ändå blivit tack vare låten *The Light 3000*, en cover på The Smiths gamla klassiker *There is a Light That Never Goes Out*. Låten fanns ursprungligen med på minialbumet *Binokular* som han spelat in tillsammans med kollegan KPT Michi. Gan alias Michael Beckett. Låten gav dem också en plats på Rough Trade-samlingen *Electronic 01*, där de samsas med storheter som Kraftwerk och John Cage. Men valet att tolka en Smiths-låt var mest en slump. De skulle ut på turné och Dirk hade just flyttat till Berlin så det mesta låg nerpackat i flyttkartonger. Det enda han fick tag på var ett par gamla kassettband och på ett av dem stod det *The Queen is Dead*. Både han och Michael var tidigare jättestora Smiths-fans men de hade inte lyssnat på dem på tio år. De blev så djupt berörda att de bestämde sig för att spela in en cover, berättar Dirk, men tillägger att de också ville reta folk lite genom att göra just en elektronisk version av låten.

ett
subjektivt
alfabet

JANE'S ADDICTION

För första gången på tretton år kommer en studiolatta från Hollywoodkvarteret. Skivan *Hypersonic* förväntas dimpa ner i skivhyllorna under sommaren. En platta som producerats av Bob Ezrin (Aerosmith och Kiss). Men det är inte alla som ser fram emot galenskapsskrockarnas kommande skiva. Matt Mernagh från tidningen SonicMonk skriver i en gammal artikel att de var tvungna att lämna en jubileumsspelning med Jane's Addiction för att inte riskera arrestering. De funderade nämligen på att slå ner sångaren Perry Farrell ”Jello Biafra style” med motiveringen att spelningen var en katastrof. ”Det var en total avsaknad av den karismatiska och självdestruktiva energin som tidigare gjorde Jane's Addiction så bra. Idag läser vi på MTV att de jävlarna ska spela in en ny skiva. Vi skulle definitivt bankat lite vett i dem”. AE

JOAN JETT

I september 1958 föddes en tjej i Philadelphia vid namn Joan Marie Larkin som senare skulle bli känd över hela världen som Joan Jett. Det var med bandet The Runaways som hon först slog igenom. The Runaways var fem skit-tuffa tjejer som lirade hård rock. Joan spelade gitarr och var allra hårdast. Efter The Runaways gick hon solo med sitt band The Blackhearts, som även de blev ganska så stora. Men det som man förknippar mest med Joan Jett kommer alltid att vara låten *I Love Rock'n'roll*, som många gjort cover på. Britney har gjort den, och till och med Joan själv, för det var The Arrows som gjorde originalet. Enkelt gitarri, enkelt komp och en text som berättar att om du bara lägger en slant till i jukeboxen så har du chansen på mig. PLGB

DANIEL JOHNSTON

Det är en välbekant historia, närapå en saga. Pojke möter flicka. Flickan inspirerar pojkens första trevande försök att skriva låtar men gifter sig i slutändan med en dödgärvare, varpå pojken spenderar nästföljande 20 år åt att i musik och konst återskapa de stunder av lycka och förtvivlan han upplevde med flickan. Idag erkänner många honom som geni.

Flickan i sagan har idag två vuxna barn. Hon jobbar inom dataindustrin.

– För bara något år sedan pratade jag med henne på telefon och vi kom överens alldeles utmärkt, säger Daniel när Groove intervjuar honom. Jag bara ringde upp henne och pratade med henne och det går bra för henne. Hon har till och med skilt sig från dödgärvaren.

Daniel gör en kort paus för ett av sina djupa bloss.

– Så det går bra för henne. DA

JOY DIVISION

Undra hur det hade gått om inte sångaren Ian Curtis hade hängt sig. För det var efter självmordet som bandet fick kultstatus och därtill sitt stora genombrott med *Love Will Tear Us Apart*. Det var också då som de resterande medlemmarna fortsatte som New Order och fick en egen plats i musikhistorien. Men Joy Division låt som inga andra och den mörka musiken och texterna om smärta och skuld blev stilbildande. Och fortsätter att vara det än i dag. RL

Veteran i full frihet

Popstjärneglansen kring Johnny Marr har avtagit i styrka, men nu är han tillbaka. Dessutom spelar han inte bara gitarr, nu är han sångare också.

Iklädd en småblommig skjorta kliver den forne Smiths-gitarristen in i sviten på ett av Londons stora lyxhotell. Det har gått femton år sedan gruppen splittrades och referenserna till Manchesterfängelset Strangeways på avskedsplattan *Strangeways Here We Come* känns avlägsna. Johnny Marrs popstjärneaura har bleknat en aning. Men han ser ut att vilja hålla fast vid den trots att svartfärgad popfrilla kan tyckas aningen patetisk på någon som närmar sig fyrtio. Däremot verkar sinnet för popmelodier fortfarande vara i behåll.

Det första han gör är att rekommendera senaste Lemon Jelly-plattan. Han säger sig för tillfället vara inne på "spooky electronic stuff".

– Jag var lite för ung för Kraftwerk när dom slog igenom men har alltid gillat elektronisk musik.

Det kan tyckas förvånande med tanke på att The Smiths, med Marrs distinkta gitarrslingor i kombination med Morrisseys säregna texter, på något sätt personifierade popmusiken själv. Samtidigt bör man kanske inte glömma att gruppen en gång föddes i klubbkulturens Mecca, Manchester. Johnny brukade hänga på den då okända, men senare legendariska, klubben Hacienda. Hans rumskompis var DJ och fick massvis av electroplattor från New York som de brukade lyssna på tillsammans.

– Så när The Smiths bildades visste jag precis hur vi inte skulle låta. Den scenen gjorde sin grej och vi vår. Dessutom var jag ju gitarrist, förklarar Johnny.

Men ett par år efter att The Smiths splittrats stötte han ihop med New Orders Bernard Sumner.

– Han ville vara The Kinks och jag ville vara S'Express.

Tillsammans bildade de den löst sammansatta duon Electronic som i dagsläget gett ut tre album med dansorienterad popmusik.

– Det var ingen reaktion mot The Smiths men efter sju album med gitarmusik ville jag helt enkelt göra något annorlunda.

Men orsaken till att Johnny den här dagen avverkar journalister på löpande band är varken en ny Electronic-platta eller en återförening av The Smiths. Snart släpper han, tillsammans med sitt band The Healers, soloplatтан många väntat på ända sen Morrissey bestämde sig för att

göra karriär under eget namn. Att solo-plattan *Boomslang* dröjt beror främst på att Johnny efter Smithstiden spelade med andra band han trivdes bra i – Matt Johnsons The The och Electronic.

– Jag ville helt enkelt inte vara soloartist eftersom jag tycker om att samarbeta med andra, tillägger han.

Under årens lopp har han jobbat med allt ifrån Pet Shop Boys och Talking Heads till Oasis och Beth Orton. Skivorna han medverkat på är så många att han inte minns vilka de är.

– Jag börjar bli som dom gamla blues-snubbarna, konstaterar han med glimten i ögat.

Tonåring på nytt

Men raden av samarbeten har inte förändrat honom alls som musiker. Det viktiga är istället vänskapsbanden han knutit. Samtidigt brukar han i stort sett aldrig jobba med folk han inte känner med undantag för Talking Heads och Beck.

– Men jag kanske borde börja med det, säger han och skrattar. Jag skulle vilja samarbeta med Air för deras musik är väldigt tankeväckande. Den är intellektuell men samtidigt känslomässig.

Egna bandet The Healers är resultatet av ett slumpartat möte med Zak Starkey, Beatles-trummisen Ringo Starrs son tillika The Whos nuvarande trummis, i en hiss i New York.

– Vi tog en kopp te tillsammans och bestämde att vi skulle vara vänner för livet. När vi kom tillbaka till Manchester möttes vi upp och jammade vilket jag sål-lan gör numera, berättar Johnny och förklarar att det kändes precis som att vara tonåring på nytt.

Alonza Bevan från Kula Shaker tillkom och The Healers var komplett sånär som på en sångare. Johnny hade nämligen inte *alls* tänkt sjunga själv från början. Men då resten av bandet, till hans stora förvåning, ville att han skulle sjunga fick det bli så, förklarar han med illa dold förtjusning. För ett och ett halvt år sen släpptes gruppens första EP, *The Last Ride*, på Johnnys egna etikett Pacific. Namnet The Healers är inspirerat av Madame Blavatskys texter som han kommit i kontakt med via Carl Jungs verk.

– Hon kombinerade massor av olika filosofier som spiritualism, hinduism, bud-

dism och scientologi. I slutändan tror jag att alltihop är samma sak, förklarar Johnny som föredrar facklitteratur framför skönlitteratur.

– Jag känner mig alltid skyldig när jag läser en roman. Livet är så kort att jag borde utnyttja tiden till att lära mig nya saker, skriva något eller umgås med mina barn. Därför gillar jag Aldous Huxley. Inte romaner som *Brave New World* utan mer hans essäer.

Johnny klagar lite över dagens popmusik som han inte tycker är tillräckligt sexig och "stygg" i jämförelse med musiken på David Bowies och T.Rex storhetstid.

– Då visste man dessutom att den som skrev texter faktiskt hade läst en bok eller sett en film. Nuförtiden är det mest ett gäng ölgrabbar som skriver låtar, säger han något fördomsfullt.

Men trots att intresset för litteratur har stor betydelse för Johnnys eget låtskrivande ser han inga direkta likheter mellan sina och The Smiths texter.

– Morrissey hade en speciell agenda och han är en ovanlig kille. Jag tycker inte att det finns några likheter mellan hans texter och någon annans texter. Det finns folk som försökt ta efter men de missar poängen.

Samtidigt berättar han att flera av låtarna på *Boomslang* handlar om personlig frihet och om att frigöra sig från samhällets restriktioner, vilket också var ett av The Smiths budskap. *InBetweens* handlar exempelvis om hur vi alla placeras i olika fack – man eller kvinna, straight eller gay, gitarmusik eller dansmusik.

– Jag hatar att definieras som någon stereotyp, påpekar Johnny.

Allerstädes närvarande

Men visst känner man som Smiths-fan igen sig även i soundet på Johnny Marr & The Healers *Boomslang*. Spåret *Need it* får, med sitt hetsiga gitarrkomp och skrikande munspel, en Smithsklassiker som *London* att inte kännas alltför långt borta. Samma sak är det med *Down on the Corner*. Annars har gitarrerna blivit rivigare och i vissa stunder ekar 90-talets lite acid-housiga "Madchestersound". Men faktum kvarstår – The Smiths var som ett äktenskap mellan Marr och Morrissey och vid skilsmässan fick den ene vårdnaden om melodierna och den andre om texterna.

Det är svårt att bortse från The Smiths inflytande på dagens gitarrpopsken och det finns gott om band som frossar i 80-talsnostalgien. Var och varannan talar om att The Smiths räddat deras liv och det refereras inte sällan till "Smithsgitarrer". Mest uppmärksammade är väl Håkan Hellströms skivor där såväl en och annan gitarrslinga som textrad slunkit med. Men att folk försöker kopiera The Smiths gitarrsound ser Johnny bara som den ultimata komplimangen. Han upplever det inte heller längre som ett hinder för en fortsatt musikalisk utveckling eftersom det trots allt alltid dyker upp nya progressiva band som Aphex Twin och Godspeed You Black Emperor.

Vilda protester vid radion

Johnny själv kom tidigt i kontakt med musik tack vare föräldrarnas intresse. Hans mamma brukade göra sina egna topplistor för att sen sitta bänkad framför radion på söndagarna. När placeringarna inte stämde överens med hennes åsikter blev det vilda protester. Som femåring brukade han släpa iväg föräldrarna till en affär som hade en gitarr i skyltfönstret. Trots att han inte ens visste hur en gitarr lät ville han ha den.

– Det måste ha något med ett tidigare liv att göra, säger han skämtsamt.

Till sist fick han sin gitarr och lärde sig spela på egen hand genom att lyssna på föräldrarnas skivor med Mott The Hoople, Sweet och T. Rex.

– Marc Bolan förändrade verkligen mitt liv. Det var som att kliva in i en helt ny ljudvärld, säger han och börjar berätta om när han cyklade runt en hel natt sjungandes på Marc Bolan-låtar.

Men det är svårt att släppa att många av Johnnys idylliska små anekdoter låter ganska tillrättalagda. Det märks också att han är van att ge intervjuer och rapa upp ett antal standardsvar. Men samtidigt glömmer han aldrig bort att vara lite lagom personlig, charmig och ödmjuk. Han underskattar definitivt inte vare sig sin egen förmåga eller sin betydelse i The Smiths men är inte heller den som kastar skit på andra. Hans inställning känns onekligen sund:

– Jag bara lever mitt eget liv. Sen kallar någon annan det för karriär.

Svenska gitarrister om Johnny Marr:

1. Har Marr betytt mycket för dig som gitarrist?
2. Hur mycket tror du han påverkat popmusiken i allmänhet?

Timo Räisänen, Her Majesty och Håkan Hellströms band

– Säkert har han påverkat mig på något sätt men inte så att jag är skyldig honom ett stort tack.
– Det finns andra gitarrister som jag i så fall tycker betytt mer både för mig och för popsce-
nen i allmänhet.

Jari Haapalainen, Bear Quartet

– Herregud, jag är ju uppvuxen med The Smiths! Han är väl en av få som jag verkligen har inspirerats av. Han spelar liksom aldrig solo eller någonting. Hans sätt var ju att göra komp-
gitarren så himla mer melodiös med sitt spel i
ackorden, plocken och allt det där. Ibland kan
man ju nästan höra en blandning av 60-tals-
rockgrejer och nästan afrikanska tongångar
som är helt fantastisk.
– Säkert ganska mycket, åtminstone vid den
tiden. Idag är det väl kanske andra saker som
influerar människor men för dom som växte
upp då och började spela, tror jag han har
betytt väldigt mycket.

Annika Mellin, Paris

– Absolut, det har han ju helt klart gjort! Han
har ju i sin tur inspirerat Suedegitarrister och
sånt som kanske har betytt ännu mer för mig.
Jag har aldrig suttit och övat för att låta så, men
det är ändå den typen av gitarrspel som jag
tycker mest om.
– Sjukt mycket! Det är nog otroligt mycket folk
som både omedvetet och medvetet blivit inspi-
rerade av honom, just för att det är ett så karak-
täristiskt spel.

Martin Aagård alias Stålispojken, Doktor Kosmos

– Jag har nog aldrig suttit och plockat ut Smith-
slåtar, men han är förmodligen en av de abso-
lut viktigaste gitarristerna även om jag kanske
lyssnade mer på John Squire. Fast han har väl
lärt sig allt av Johnny Marr... Naturligtvis snor
man kanske små figurer men det är ju liksom
öset och flödet som är hemligheten.
– Han har ju haft ett enormt inflytande. Hela
indievågen var väl ett stort Johnny Marr-plock-
ade men det är kanske över nu.

Grant Lee Philips (us)
5/2 Sthlm
Södra Teatern/ KGB

Camper Van Beethoven (us)
8/2 Malmö, KB

Looptroop
+ Support:
Chords Feat. Timbuktu
12/2 Sthlm, Fasching

Buck
14/2 Sthlm,
Klubb Accelerator@Debaser

The Libertines (uk)
+ support:
Topper
16/2 Sthlm, Södra Teatern/ KGB

Sigur Rós (isl)
17/2 Sthlm, Chinateatern

The Mountain Goats (us)
17/2 Sthlm, Debaser

Sub Pop Acoustic Tour
Feat. Rosie Thomas/
James Mercer of The
Shins/ Samuel Beam of
Iron & Wire
18/2 Sthlm,
Södra Teatern/ KGB

The Datsuns (nz)
+ support:
The Cassanovas
19/2 Sthlm, Debaser

Dub Sweden
21/2 Sthlm,
Klubb Accelerator@Debaser

Christian Kjellvander
w/ **Lazy Grace Frontier**
Feat. **Ebreliuskvartetten**
25/2 Sthlm, Södra Teatern
Obs! Två spelningar samma kväll.

Woven Hand (us)
26/2 Sthlm, Södra Teatern

Radio Dept.
28/2 Sthlm,
Klubb Accelerator@Debaser

The Flaming Lips (us)
+ Support:
Brendan Benson (us)
5/3 Sthlm, GötaKällare

För info om åldergränser,
tider, kommande konserter samt
turnéer med våra svenska
band se www.luger.se.

Förköp (ej Klubb Accelerator):
Biljett direkt/ Ticnet 077-170 70 70
www.ticnet.se, Södra Teatern 08-556 97 200,
Chinateatern 08 566 323 50, Pet Sounds,
Record Hunter, Sound Pollution.

Fingathing

text: Björn Magnusson
bild: Björn Magnusson

Levande seriefigurer

Groove åkte till Holland för att upptäcka inhemska band men blev knäckta av en brittiskt duo. Två klåfingriga Manchester-söner som maler ner allt motstånd med scratch och ståbas.

Vi sveper våra sista Heineken och åker tio minuter med taxi. I den lilla holländska staden Groningen är det Noorderslagfestival mitt i vintern och utanför i princip varenda ställe ringlar sig köer.

I en sliten lokal har de som tröttnat på blodfattiga gitarrband samlats. Stämningen är avslappnad och några upklädda b-boys med guldkedjor vankar oroligt fram och tillbaka. Lokalen är halvfull och vi utmärker oss med våra illgula pressband.

Fingathing har rest från norra England till norra Holland för att sprida sitt budskap. Två killar som gör musik med skivspelare och ståbas, attityden är "du får kalla det hiphop eller vad du vill – hoppas att du gillar det". Efter en timmes atmosfäriska lappkast börjar publiken bli omättlig, ståbasen byter skepnad mellan distad funkig rock och stråkpärtier, medan skivnålarna skapar snirkliga och ettriga figurer. Vid sidan av visas animerade filmer som skapar en nästan Warholsk helhet. – Vi har inspirerats av funk, jazzrock och hiphop, men Chris som sköter det visuella är minst lika viktig. Idén är att skapa en levande seriefigur, säger DJ:n Peter när de gått av scenen.

Peter Parker och Sneaky som spelar bas träffades när de spelade live med Rae & Christian. Vid ett tillfälle när de andra i bandet gick och drack te stannade Peter

och Sneak kvar och började jamma. De blev exalterade av soundet de fick fram och tänkte "shit". Det var 1997. 1999 blev de Fingathing. Första skivan kom ut 2000, sedan dess har de bara fortsatt. De säger sig aldrig velat göra hiphop utan är mer besläktade med artister som DJ Shadow, men eftersom de använder turntables och basgångar vill folk gärna kalla deras musik för hiphop, vilket är okej för dem. Namnet Fingathing passar bra in på deras flinka basspel och scratchande, men kom mer till av en slump.

– Vi var fulla och satt längst bak i en buss på väg hem från en festival och tänkte att om vi ska skriva ett skivkontrakt är det nog bäst att ha ett namn också, säger Peter.

Båda har gått på musikcollege innan de lärde känna varandra. Sneaks föräldrar spelar klassisk musik och när han var fyra år fick han en cello. Givetvis valde han att bilda ett rockband istället för att fortsätta med cello men senare fastande han för jazz som han studerade på college.

– Min pappa gillar Stan Getz. Mina föräldrar har alltid stöttat mig, jag fick faktiskt pappa att spela basklarinett på en av våra låtar som kommer snart och heter *Drunken Master Two*.

Peter insåg att skivspelare kan användas som ett instrument när han såg DJ:s

från Rocksteady Crew och Mix Master Mike på en spelning 1994. Ett tag var han med på tävlingar och battles.

– Jag tröttnade för en kompis som är helt grym ställde upp och det gick inte alls bra, nu har han vunnit lite tävlingar på senaste tiden men han får fortfarande inte den uppmärksamheten han förtjänar och jag kände likadant 1998 när jag träffade Sneak.

I somras gav de ut sitt andra album *Super Hero Music* på den lilla etiketten Grand Central och i höstas spelade de in en livespelning för BBC 1. Att de skulle vara ett utpräglat liveband håller de inte med om.

– Våra låtar lever hela tiden, vi ger ut skivor men de görs i princip med öppna slut och förändras hela tiden när vi spelar live, säger Sneak.

När jag undrar vad deras mål är med sina instrument lutar sig Sneak tillbaka och drar ett djupt bloss på sin holländska tobak. Peter tycker att det är en väldigt djup fråga klockan halv två på natten.

– Jag skulle vilja beskriva min stil som scratchande utan att scratcha och mitt mål är att förändras hela tiden, men det är väl vad alla musiker vill. Det skulle också vara kul om vi kunde fortsätta till vi blir sextio.

Kajsa Grytt

text: Evalisa Wallin
bild: Mattias Elgemark

Utan tillåtelse

– Jag har inte givit ut något på åtta år och är väldigt glad över att göra den här skivan. Jag har brutit något slags mönster och jobbar med människor i min egen värld. Daniel Zqaty och Mats Andersson från Bob hund istället för ”proffs” som kommer om man betalar och går när det är slut. Det blir en enorm kvalitetsskillnad när människor lägger in hela sig i det dom gör.

Det är alltså rejält länge sedan Kajsa Grytt senast släppte något nytt. Men hon har skrivit material, jobbat med Malena Jönsson och spelat live. Nya skivan släpps den tredje mars men är ett soloprojekt.

– När man ska försöka förmedla något till människor som inte är i ens egen begrepps-värld så blir det alltid en kompromiss.

Kajsa Grytt har samarbetat med Malena Jönsson efter Tant Struls upplösning 1985, ett band som de båda var med i. Under 90-talet har hon även jobbat med Johan Johansson (KSMB med mera) och givit ut två egna CD-skivor.

Låtarna de jobbat med under de senaste åren finns till viss del med på Kajsas nya skiva, men med annorlunda arrangemang. – Direkt när jag var själv fick jag två skivbolag som var intresserade, berättar Kajsa. Jag har en misstanke om att det inte

bara handlar om kvalitet på musiken utan att man inte kan marknadsföra två medelålders damer som gör musik. I Sverige är man ju väldigt ungdomsfixerad, det finns inte så många medelålders tjejer som spelar rockmusik. Det är en otraditionell bild och jag tror att man är lite skraj för det.

Hon tror att om en kvinna, som hon, ger ut en skiva är det enklare att placera den i ett fack som en slags personlig rockmusik men att två medelålders kvinnor inte går att kategorisera in under någon slags musikstereotyp hur tuffa de än är.

Kajsa vänder sej också mot musikbranschen som hon anser passivisera den kreativa lusten hos människor.

– När jag var ung så spelade man ju utan att be om lov och så kom någon och ville spela in det. Det var mer på våra villkor. Idag så ger branschen tillåtelse till artister

att bli artister. När det egentligen bara är att göra – vill man vara artist så är man det. När jag pratar med min son så försöker jag få honom att undra varför man ska fråga om lov.

– Det handlar så himla mycket om att få tillåtelse genom att skicka demosar när det ändå finns så många ställen att spela på, säger hon och tror att hon nog släppt sin skiva på ett eget skivbolag om hon inte fått något kontrakt. Se på Marit Bergman, har hon frågat om lov?

Ett annat problem med branschens krav på tillåtelse är att alla stöps i samma

form och tappar originalitet.

– Man blir drillad till stereotyper och sen så måste man vara på knä nånstans inför en jury.

För Kajsa personligen har sättet att använda musiken på förändrats sedan hon började med Tant Strul i slutet av 70-talet. – Jag var mycket mer utsatt i rollen att gå upp scenen och ganska sexuellt utlämnad. Nu är musiken mer ett verktyg och jag har kontroll över uttrycket. Jag har mer självkänsla och är mycket mindre rädd än vad jag var då.

RIKTIG MUSIK I DIN BUTIK NU!

GROOVE ARMADA
LOVEBOX

STONE ROSES
THE VERY BEST OF THE STONE ROSES

T-Boz och Chilli dansar och ler

Jag är tidig till intervjun på Four Seasons Hotel i Atlanta. Sittandes i lobbyn ser jag T-Boz komma ingående. Jag går fram och presenterar mig. Hon tittar på mig.

– Du är tidig.

– Jag vet.

– Kom med upp på rummet, vi har mat och dricka. Var var du ifrån?

– Sverige.

– Sverige! Jag såg en älg när vi var i Sverige. En enormt stor älg sprang fram mitt i vägen när vi var där. Jag hade aldrig sett en älg förut och där bara sprang den fritt. Helt otroligt. Jag kommer aldrig att glömma Sverige för vi hade fått bedräglig mat hela tiden i Europa och så kommer vi till Sverige och får potatisgratäng, bland det godaste jag nånsin ätit!

TLC var en gång världens största tjejgrupp, men nånting gick väldigt snett. Under inspelningen av deras senaste skiva, 3D, dog Lisa "Left-Eye" Lopez i en bilolycka i Honduras. Livet hade aldrig varit enkelt för TLC, förföljda av otur hade konkurser, nedbrända hus, solo-skivor och en illasinnad press försökt sätta käppar i hjulen genom hela deras karriär. Men de landade alltid på fötterna, och även när Lisa dog vägrade T-Boz och Chilli ge upp. De slutförde 3D på det enda sätt de visste, som en upp-tempo hyllning till Lisa producerat av de bästa branschen.

I början på december flög jag ner till Atlanta för att intervju T-Boz och Chilli, och det är en intervju jag sent kommer att glömma. De är två av de roligaste och mest positiva människor jag mött. De dansade, sjöng och rappade för mig i soffan under 25 minuter. När jag senare lyssnade på bandet hade jag svårt att höra vad de sa och vem som sa vad, för de pratade konstant i munnen på varandra, avslutade eller påbörjade varandras meningar. De var högljudda och skrattade hela tiden. Vissa svar fick jag ta helt från minnet för bandet var ingen hjälp mitt i allt kaoset.

– Vi är otroligt fåniga, säger Chilli, det spelar ingen roll vem vi jobbat med i studion – vi tar fram det fåniga hos dom med en gång. Det är det enda sättet vi kan fungera. Och vi dansar hela tiden, jag tror att dom flesta TLC-danser har uppfunnits i studion.

I hissen upp sjunger T-Boz på en Tupac-sång hela vägen. Vi går in i sviten som inte är ett eller två utan tre enorma rum. En assistent är redan där och hon och T-Boz dukar fram chips, dip och salsa och annat smått och gott. De säger åt mig att de har ett par telefonintervjuer att göra men att jag kan sitta där och äta och ha det bra under tiden. Chilli kommer instormandes och telefonerna börjar ringa, medan T-Boz intervjuas av radion i Nya Zeeland pratar Chilli med en annan radiokanal i Sydafrika. Jag hör standardsvaren komma, nästan alla frågor är om Left-Eye och svaren är identiska ner till minsta

komma. Jag tittar över mina frågor och börjar stryka.

I USA har TLC gjort reklam för säker sex, de har skrivit låtar om plastikkirurgi och om killar som inte kan tillfredsställa sina tjejer.

– Alla våra sånger har ett budskap, säger T-Boz. Det är viktigt att folk kan relatera till vad man sjunger om. Vi står på fansens sida, man måste påpeka att tjejer kan klä sig så här [både två har på sig träningsoveraller och hattar] de behöver inte vara sexiga.

– Vi pratar inte om folk som blivit skönhetsopererade utom om folk som tror att dom måste för att vara vackra, fyller Chilli i. Det betyder oftast bara att dom dejtar en idiot som inte förstår hur vackra dom är.

Efter detta pratar vi om andra artister. – Vi jämför oss inte med nån, menar Chilli. Det finns plats för oss alla.

– Man förlorar sig själv, går helt vilse när man håller koll på, tävlar eller jämför sig med nån annan. Koncentrera dig på vem du är och hur du vill låta och oro dig för alla andra.

– För du driver dig själv till vansinne. Det finns en kvinnlig artist som vi känner som är så orolig för vad andra kvinnliga artister gör att hon nu är helt vilse.

– Det är inte därför vi gillar henne. Det är när hon är sig själv som hon är bra.

– Det finns inga trendsättare i branschen längre. De nya Madonna, Janet och Michael finns inte längre. Den unga generationen gör bara vad alla redan gjort.

– TLC har sin egen musik, sin egen stil, som bara är vår. Det spelar ingen roll vem vi jobbar med eller var dom är ifrån. Dom är våra röster, våra låtar, det låter inte som nån annan. Det är väldigt speciellt.

Det knackar på dörren och Chillis jordgubbsmilkshake och T-Boz chai-te med äppelsmak anländer. Jag frågar om hur de utvecklats som låtskrivare, en svår fråga verkar det som. För första och sista gången under intervjun verkar de ha svårt att hitta orden.

– (lång tystnad) Vet du vad... när det gäller det... uhm... har jag upptäckt... uhm... (tystnad)... vad gäller... att... skriva... för

du vet... jag känner att den typ av låtskrivare jag är, är mer som Lenny Kravitz, säger Chilli. Du vet vad som pågår i hans liv genom att lyssna på hans skivor. Du lyssnar på varje skiva och vet att han går igenom det och det nu. Jag är likadan, så det är väldigt svårt för mig att skriva på en nivå där jag skriver om nåt jag såg på TV, för mig måste det vara personligt. Och det har alltid varit så.

– Jag bara observerar och suger upp, förklarar T-Boz. Jag har övat genom åren att skriva om allt möjligt tills jag kände att jag hade avancerat till ett område och blivit bra nog att skriva melodi och text. Jag har skrivit saker som ingen nånsin får höra. Men jag känner att jag har låtar på den här skivan som visar att jag vuxit som låtskrivare.

– I början visste vi inte ens om vi kunde för vi fick inte. Man vet inte vad man kan innan man är tillåten. Man måste tvinga sig in genom vissa dörrar. Men det är lättare att skriva nu.

Trots alla rykten om vilka divor TLC är och hur svåra de är att intervjuas märktes jag inget av detta. När jag innan intervjun över en enormt god vitlöksdip med munnen full med majschips, frågade Chilli om det var sant att hon dejtade Usher svarade hon mig inte. Hon bara ropade på Usher som släntrade in från ett annat rum, tog i hand och presenterade sig.

De var genuint intresserade av vad jag tyckte om Atlanta och frågade hur jag hamnat i New York, ingen av dem verkade gilla den staden.

– Vi älskar södern, man kan inte fejka södern, menar Chilli. New York är för fort, det är för fult, för mycket byggnader och det är för kallt.

– Det är inte bra att föda upp barn där, finns inga träd eller gräs, för mycket trafik, svarar T-Boz.

– Kalifornien är underbart och vackert men jordbävningarna, jag kan inte handskas med dom.

– Folket är mitt problem. Alla är fejkade och plastiga.

Har det påverkat ert sound att ni inte finns i New York eller Los Angeles?

– Att vi är från södern spelar stor roll. Det finns så många ställen här med olika scener. Som Nelly, det hörs att han är från St Louis. Och vi har ett visst sound här fast jag tror inte alla kan höra det. Det är annorlunda mot Miami, Trick Daddy och sånt. Det är fortfarande från södern men det har en annan smak.

Vad influeras ni av?

– Gud och familjen, svarar T-Boz. Att leva ett normalt liv, att se till att allt är på en lagom nivå. Vi lagar vår egen mat och städar och ser till att ha båda fötterna på jorden.

– Det är viktigt, för det ser till att vi gör detta jobb på ett vettigt sätt för då förblir du ödmjuk.

– Det är så mycket enklare för oss. Vi gillar sånt i alla fall. Vissa människor anstränger sig för att vara ödmjuka. För oss är det naturligt.

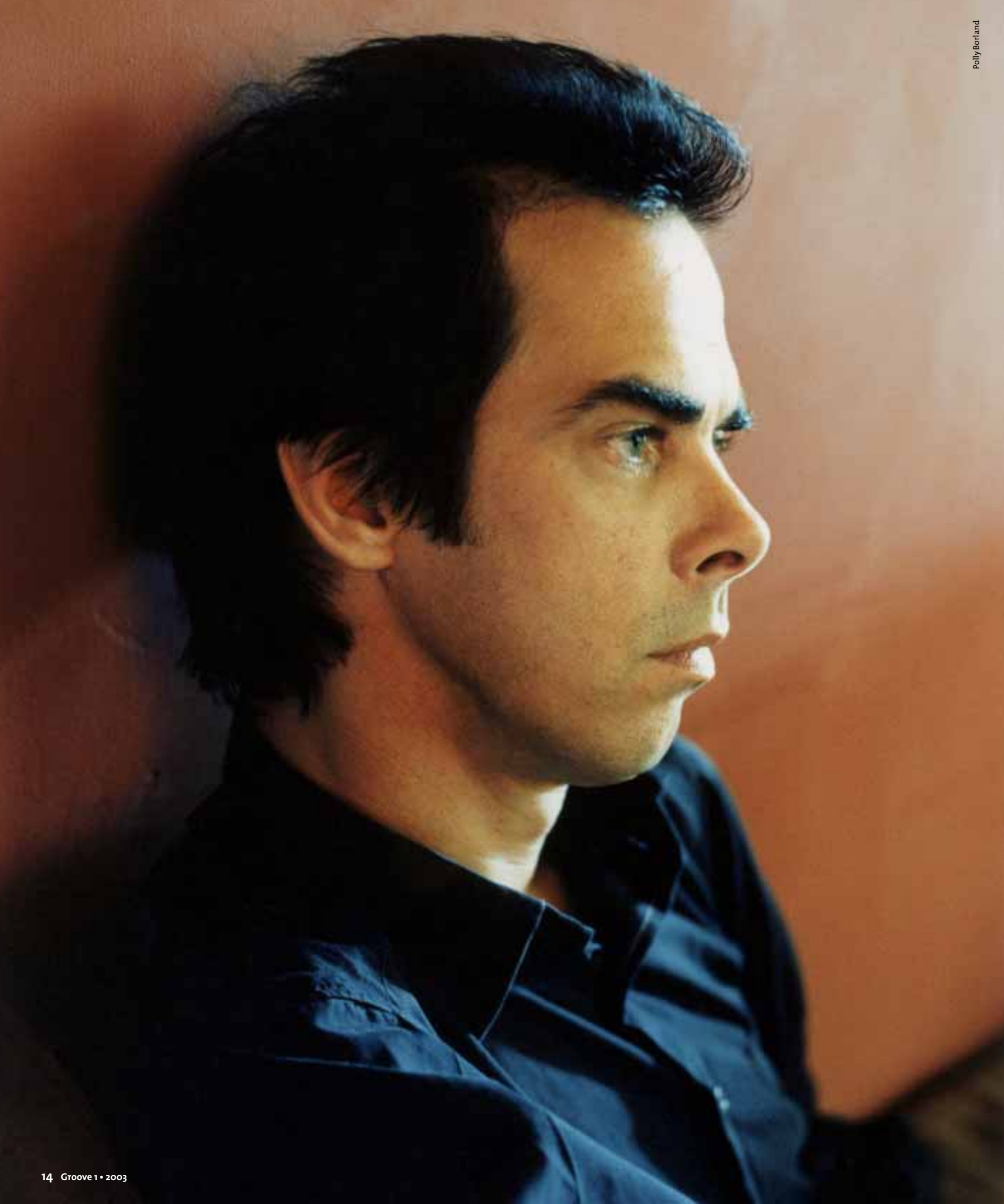
– Fast på ett annat plan är Usher en stor influens på mig när det gäller arbete och etik. Jag har aldrig sett nån i hela mitt liv som jobbar så hårt. Han är så fokuserad.

– Många säger att pengar och framgång förändrar människor. Jag tror inte du kan bli nånting som inte redan fanns där. Det är så att pengar och framgång visar vem du egentligen är.

– Beter du dig som en idiot, så är du en idiot.

När jag efter att intervjutiden är över frågar om detta är slutet för TLC säger de tvekan att det är det nog, det kommer nog att komma en Greatest Hits eller nåt liknande. Men de ser ingen fortsättning på bandet utan Lisa. Personligen har jag aldrig varit något större fan, men jag kan höra talang när det presenteras för mig och TLC hade talang. Och med den passion och glädje som de visade upp vore det en stor förlust om det inte kom något gott ur tragedin som Lisas död innebar. Jag tycker ett nytt namn och en ny skiva som inte tittar bakåt vore vad den allt mer stagnerande r'n'b-scenen i USA behöver just nu.

Hänger fortfarande med nattedjuret

Flyttar man till en annan stad eller ett annat land förändras ens liv. Det verkar även stämma på Nick Cave som verkar lyckligare än någonsin. Grooves Mats Almegård träffar honom för en afternoon tea och ett samtal om nya skivan.

I nitton år har Nick Cave & the Bad Seeds försett världen med vackert mörka demoniska sånger om liv, död, kärlek och hat. I dagarna släpper de sitt nya album, det tolfte om man bortser från live- och best-of-skivor. Musikaliskt och tematiskt har Cave och hans band hållit sig ganska trogna konceptet: mörk, bluesångande rockmusik med texter som hämtat inspiration från Gamla Testamentet. Men på *Nocturama* har stämningen lättats upp.

Musiken är mer lättåtkomlig och lite mer positiv än tidigare. I texterna märks detta också. *Nocturama* inleds med *Wonderful Life* – en sång som hyllar det underbara livet som finns där bara man inser det själv. *There is a Town* är en nostalgisk betraktelse av hur det är att längta hem när man är långt borta, på andra sidan oceanen. I *Caves* fall handlar det naturligtvis om Australien. *Rock of Gibraltar* är en solid kärleksförklaring till Caves hustru Susie. *Bring it On* är en svängig låt med ett skönt rockgroove och i *Babe, I'm on Fire* öppnar Cave sin dörr och släpper in Bill Gates, flickor i burkor, USA:s president och andra figurer från dagens samhälle. Cave rör sig alltså inte längre i ett landskap befolkat med bibliska figurer och myter, skuld och synd. *Nocturama* är mer öppen för den omgivande världen.

Jag träffar Nick Cave på The Milestone Hotel i Kensington, London – av en engelsk designtidning utnämnd till ett av världens bästa hotell. Det ligger i ett tjugigt område i närheten av Kensington Gardens. I loungen sitter överklassdamerna och dricker sitt eftermiddagste, julgranen pyntas och överallt vimlar oklanderliga butlers som förser gästerna med kakor och påtar. Jag tar hissen upp med skrivbolagets agent. Hon berättar att Nick har gjort intervjuer hela dagen, men hon tillägger kvickt att Nick fortfarande är pigg. Myten om Nick som en ganska så tjurskallig typ är alltså känd även på Mute Records.

Men det är långt ifrån en svärpratad och introvert artist jag träffar. I en lyxsvit

tar Nick emot med ett brett leende och ett fast handslag. Han är elegant klädd i ljus skjorta och grå byxor. Över soffan ligger hans gigantiska bruna päls slängd. Han är kortklippt och ser yngre och fräschare ut än någonsin. Det är mil ifrån den trasige man som gjorde *Tender Prey* eller rebellen som iklädd en "I hate every cop in this town"-t-shirt spottade ur sig svavel och eld i The Birthday Party.

Det är inte bara till det yttre som Nick Cave har förändrats. Han är lyckligt gift sedan tre år tillbaka. Paret har fått tvillingar och bor i Chelsea i London. Han berättar att faktumet att han gifte sig haft en avgörande betydelse för hans sätt att arbeta.

– Jag visste att jag inte kunde vara ifred hemma och jag visste att jag inte ville låta det gå ut över min hustru eller våra barn. Jag tycker inte att en artist ska utsätta sin omgivning för den kreativa processen. Den är inte värdig, den stjäl all uppmärksamhet och suger upp en totalt. Den ska ske när man är inlåst ensam någonstans.

Detta resulterade i att Nick Cave skaffade sig ett kontor som det tar cirka två minuter att gå till hemifrån, vilket Nick tycker är en lagom lång promenad. På kontoret finns ett piano och ett skrivbord, några böcker, ett par askfat och en säng. Men sängen använder han inte. När han sitter på kontoret är det hårt arbete som gäller. Han vandrar mellan skrivbordet och pianot.

Du har alltså blivit precis som vilken nio till fem-jobbare som helst?

– Nej, faktiskt mer fem till fem, skrattar han. Jag går upp väldigt tidigt nuförtiden. Det är skönt när det är mörkt, när alla sover. Det finns inga TV-apparater eller

bilar som stör. Det är en härlig värld när det inte finns några människor runt omkring tycker jag.

En fast tid på morgonen är inte så viktig, men att sluta klockan fem på eftermiddagen är lag. Nick berättar att han ibland ställer en väckarklocka så att han ska komma ihåg att gå hem i tid. Och när den ringer avbryter han sitt arbete tvärt. Ibland mitt i en låt eller en textrad.

På kontoret skriver Nick Cave alla låtar och texter. De tider då han konstant skrev ner textfragment i sina otaliga anteckningsböcker, på servetter och papperslappar, är förbi. Hans tid har blivit mycket mer schemalagd och nu är det viktigare att hålla isär arbete och fritid tycker han. Till förra skivan *No More Shall We Part* gjorde han minutiösa förberedelser för arrangemanget på varje låt. Allt var helt fridigt redan på kontoret och sen var det bara för Bad Seeds att i studion utföra vad Nick diktade. Låtarna på *Nocturama* har medvetet gjorts på ett annat sätt.

– Jag provsjöng låtarna på kontoret och sen la jag alla papper i en hög bredvid mig. Efter det tittade jag inte på dom igen. Så när vi kom till studion kändes dom nya för mig också. Jag hade dom, men jag visste inte riktigt hur dom låt längre och det var spännande. På så sätt fick Bad Seeds mer svängrum i studion också och det hade dom inte på *The Boatman's Call* eller *No More Shall We Part*.

Nocturama spelades in i SingSing Studios i Melbourne under sju dagar. Skivan producerades av Nick Launay som arbetat tillsammans med Nick Cave för många år sedan, när han producerade Birthday Party-singeln *Release the Bats*. När jag tycker att sju dagar är en ganska kort tid

för att spela in ett helt album håller inte Nick med.

– Varför skulle det ta längre tid? Det är bara tio låtar och dom är i genomsnitt fyra minuter långa. Det är bara att repa in dom och sen spela in.

Men många band ägnar månader i studion.

– Ja och jag förstår inte vad dom gör. Tänk Peter Gabriel som lade ner åtta år eller vad det nu var på sitt senaste album. Han måste ha så förbannat höga föreställningar om vad det är han gör. Det är ju för fan bara rock'n'roll!

Nick säger att medlemmarna i Bad Seeds känner och respekterar varandra så pass mycket att det inte är några problem när de är i studion. De litar på varandra och alla vet att inte Blixa till exempel ska köra igång ett vrålande gitarrsolo på fel ställe.

– Om det skulle hända skulle alla bara titta på varandra och säga "what the fuck is that"?, skrattar Nick.

Nocturama är inspelad på ett sätt som ändå är ovant för honom och för Bad Seeds. På *Boatsman's Call* och *No More Shall We Part* ville Nick göra sorgsna, vackra och klassiska kärlekssånger, vilket medförde att bandet kom lite i skymundan. Det ville han ändra på inför nya skivan och därför provade han och bandet att bli mer direkta i studion. Det skulle bli så nära en livesituation som möjligt. Därför finns det knappast några pålägg på *Nocturama*. Allt är liveinspelat och det gör att små fel har följt med, men det är inte något som stör Nick. Han vill snarare visa hur saker och ting låter på riktigt. Endast orgeln är pålagd i efterhand. Och det för att Nick själv spelar både piano och orgel.

– Jag tycker det blir mer äkta och autentiskt när vi bara sätter oss ner och spelar tillsammans. Det blir mer äventyrligt, för vi vet inte vad som kommer att hända. På

Let Love In har vi hundratals pålägg, små jävla klockljud och allt vad det nu är. Det var spännande då, men nu är jag inte intresserad av det längre.

Men Nick Cave & the Bad Seeds är för den skull inget demokratiskt band. Det finns ett litet utrymme för diskussioner, men i slutändan är det ändå Nick som bestämmer.

– Demokrati är ett bra, men väldigt tidskrävande, koncept. Jag har inte tålamod för det.

Han är ändå inte någon diktator som säger åt alla exakt vad de ska göra. Olika bandmedlemmar har sina fundamentala uppgifter och de utför dem utan att man behöver spilla tid på att diskutera hur saker och ting ska genomföras. Mick Harvey är exempelvis den som kliver fram när det är dags att mixa skivan. Då svänger balansen i bandet över lite och Nick träder tillbaka.

– Mick har lite av en pappa-roll i bandet också. Han hatar den rollen, men det slutar ändå alltid med att han tar på sig den.

Mick Harvey strukturerar alltså upp medlemmarna när det blir flamsigt i studion. Detta beror enligt Nick på att Mick är den som varit med från början. Redan i skolan hade han och Nick ett band. Sen har de följts åt i Boys Next Door, Birthday Party och Bad Seeds. Eftersom de aldrig haft en manager, så behövs denna roll.

– Ursprungligen beror det nog på att Mick var den som kunde spela över huvudet taget. Han hade tagit lektioner, medan jag inte kunde spela. Jag fick sjunga melodier för honom och säga hur jag ville att gitarren skulle låta. Sen översatte han det till instrumenten.

Nuförtiden är läget annorlunda. Nu gör Nick alla låtar på pianot, som han lärt sig att behärska. Men rollen som musikalisk ledare har till viss del ändå förblivit Mick Harveys.

Det är inte bara inspelningstekniken som är ny på *Nocturama*. Även textskrivandet har genomgått en förändring. Texterna har blivit enklare och mer rättframma. Både språkligt och strukturellt är de mer kommunicerande. Nu finns det oftast en början, en dramatisk höjdpunkt och en avslutning. Ibland även en slags sensmoral. När Nick skrev texterna försökte han att göra det så snabbt och effektivt som möjligt. Han försökte fånga låtens kärna och sen skriva ner texten, lägga den ifrån sig utan att omarbete den. Och det handlar mer om innehåll än ordlekar nu.

– Jag gillade verkligen att leka med ord förr. Ett ord gav ett annat och jag tyckte om deras klang och att försöka förvräda den när jag sjöng. Skulle jag läsa texterna till mina gamla låtar skulle jag årligt talat inte kunna beskriva för någon vad dom handlar om. Jag ville få bort det där. Att musiken jämrar sig under en tung börda av ord.

Nick berättar att han aldrig haft en intention att berätta något särskilt när han satt sig för att skriva. Han tror att det måste vara ovanligt om någon författare eller låtskrivare har det. För honom kan det vara så att han skriver ner en rad eller en titel och utifrån det växer sången fram på pappret. Först efteråt kan han se vad den handlar om och vad den säger. Han hade dock en intention med nya skivan. – Jag sa till en vän att jag skulle göra en skiva utan att använda ordet ”jag” en enda gång och att den skulle vara helt i dur. Givetvis misslyckades jag.

Han säger detta med ett ironiskt skratt. Frågan är om det var tänkt som ett seriöst försök. Redan första låten *Wonderful Life* bryter ju mot båda dessa regler. Den är skivans vackraste sång. Den börjar med en inbjudan att ta del av det underbara livet: ”Come in Babe”.

– Jag gillar den starten!
Kom in allihop!

Nick breder ut armarna där han sitter i soffan och vinkar tänkta lyssnare till sig med ett varmt leende. Nick Cave verkar idag vara en lycklig man. Och jag ser *Nocturama* som den mest positiva skiva han någonsin gjort. Men då sätter han sig på tvären.

– Positiv? Jag vet inte vad det betyder. Positiv som vad?

Du verkar lyckligare – texterna och musiken andas positiva känslor.

– Jag tror inte att jag är lyckligare nu än vad jag varit tidigare. Jag har aldrig stannat upp för att fundera på om jag är lycklig eller inte. Jag är ett arbetsbi, jag jobbar och funderar inte. Skulle jag tänka på hur jag mätte skulle det nog sluta med att jag inte gjorde någonting alls.

Han menar att människor under de senaste trettio åren varit alldeles för upptagna med hur de mår och han ser det som psykoanalysens förbannelse över vårt samhälle.

– Känslor är en lyx för människor som inte gör något. Sorg är en lyx för de rika och för konstnärer och artister. Så där ja, där har du dagens Nick Cave-citat!

Han lutar sig tillbaka i soffan och sträcker ut handen för att rulla en cigarett, men ångrar sig och tittar sedan surt på mig. Att insinuera att Nick Cave verkar lycklig är vanskligt visar det sig.

Plötsligt knackar det på dörren och en butler kliver in. Han har med sig det största och mest varierade utbud av kakor jag någonsin sett på ett fat. Till detta en kanna te och en kopp. Nick ser förbryllad ut och frågar om jag inte vill ha. Butlern blir generad och vill genast hämta en ny kopp. Men Nick reser sig och hämtar sin gamla,

ger mig den nya, håller upp och frågar om jag tar socker eller mjölk. Sen petar han till det gigantiska kakfatet, ler snett och frågar om jag är hungrig.

Efter det korta avbrottet frågar jag Nick vad titeln på nya skivan betyder.

– *Nocturama* är den platsen på zoo där nattdjuren håller till. Du vet dom där små luddiga djuren med stora ögon. Det är en plats jag gillar.

Ursprungligen var *Nocturama* en sång, som Nick tyckte var väldigt vacker. Men, som han uttrycker det, så dog den i studion eftersom bandet inte tyckte om den.

– Bandet manglar alltid skiten ur en låt på varje skivinspelning. Dom gillar väl att spänna sina kollektiva muskler för att visa att dom har medbestämmanderätt.

Nick liknar det vid en historia han hört i Brasilien. Om man vill korsa en flod där det simmar pirayor kastar man i en ko som fiskarna får mumsa i sig medan man själv tar sig över till andra sidan. – Så har jag också gjort ibland. Jag har skrivit en dålig låt som bandet får slita i stycken och så får jag ändå med dom låtar jag tänkt mig.

Men den här gången klarade sig en del av kon över floden?

– Ja, det kan man säga, skrattar Nick och tittar finurligt på mig som om han gillar att jag leker vidare med hans liknelse.

Han tyckte så mycket om titeln att han bestämde sig för att behålla den. Dessutom visar den ju att han trots positiva stämningar fortfarande gillar att hänga med nattens djur. Någon skiva helt i dur lär aldrig bli aktuellt, hur harmonisk Nick än blir.

Att arbetet gått så fort och att Nick tillbringar hela dagarna inlåst på sitt kontor har medfört att han redan innan *Nocturama* är släppt redan börjat samla material inför nästa skiva. Hans beskrivning av sig själv som arbetsbi verkar stämma, för det är hårt jobb som gäller. Inget tal om den konstnärliga inspirationen.

– Inspiration är en annan sak som jag inte har tid över för. Jag jobbar och sliter på kontoret och där får jag bra idéer, men inspiration? Nej, snarare disciplin.

I många intervjuer har Nick pratat om sin musa. Den gudomliga kraft som förser honom med konstnärliga idéer. Och det var för att hon inte skulle lämna honom som Nick vägrade att delta i MTV:s pristävling om bästa manliga artist för några år sedan. Hon och Nick tycker inte att man kan tävla med musik.

Hur är din musa?

– Hon är en jävla bitch. En riktigt gammal hagg. Jag får aldrig ha kul och aldrig ta

semester för länge. Då blir hon avundsjuk och sur. Jag är rädd att hon ska lämna mig, så jag gör som hon säger. Fast å andra sidan är hon så gammal, pessimistisk och ful så jag tror inte att någon annan skulle vilja jobba med henne.

Är det hon som styr allt eller händer det att du influeras av något?

– Ja visst, det som influerar mig är nog litteratur, film, musik, engelska trädgårdar, pingviner, alla djurungar och gamla människor.

Inom litteraturen är det de gamla kanoniserade engelska poeterna Nick nämner: W.H. Auden, Thomas Hardy och Philip Larkin. Vid sidan av dessa ser han Bibeln och engelska, skotska och irländska folksånger som sina stora litterära influenser.

På *Babe, I'm on Fire* nämner du även Federico García Lorca och Walt Whitman. – Ja, eh, Whitman rimmar på hitman. Men Lorca gillar jag. Jag tycker om hans poesi, men framför allt den essä han skrev om ”duende” (sorg) som jag refererade till i mitt föredrag vid Wiens poesifestival 1998 [Nicks föredrag är utgivet på CD som *The Secret Life of the Love Song*].

Han berättar att han regelbundet ser på film, minst en om dagen. Han stirrar allvarligt in i mina ögon när han säger att hans favoritgenre är romantiska komedier, som om jag inte skulle tro honom om han inte pressade ner mig i stolen med sin barska blick. Dessutom ser han väldigt mycket politiska thrillers och har en svaghet för filmer i domstolsmiljö. Annat som går varmt i Caves video är Ingmar Bergman och Pier Paolo Pasolini. Dagen innan vi träffas har han sett om Pasolinis *Oedipus Rex* och tycker att den är helt fantastisk.

Vad är det som fascinerar dig med engelska trädgårdar?

– Jag gillar att man försöker organisera naturen. Göra den ordnad, inhägnad och tillrättalagd. Jag är skräm av den vilda ovärdade naturen som man finner i bushen eller i djungeln.

Naturen är ett viktigt tema i låtarna på *Nocturama* och det har det alltid varit för Nick Cave. Rent geografiskt kan man dock säga att han gått från att beskriva träskmarkerna på de första skivorna till snöiga, nästintill folk- och djurtomma landskap.

– Jag gillar vintern. Jag gillar årstidernas växling och det är väl därför jag trivs så bra i England. Det förutsägbara med denna cirkulära växling tilltalar mig.

Vilken musik influerar dig då?

– Folksånger och klassikerna: Johnny Cash och Bob Dylan för att nämna några.

Redan på *Kicking Against the Pricks* gjorde Nick Cave en cover på Johnny Cashs *The Singer*. Han har vid flertalet tillfällen uttalat sin beundran för den amerikanske countrysångaren. Och han säger

att det var underbart när Cash på sin förra skiva valde att tolka *The Mercy Seat*. Inte utan stolthet i rösten frågar han om jag hört nya Johnny Cash-skivan, där Nick Cave sjunger duett med sin idol. Jag svarar att det har jag och undrar hur det kom sig att det blev en duett. Nick berättar att han var i Los Angeles och spelade när Cashs producent Rick Rubin ringde och frågade om Nick ville komma och sjunga. Han skyndade dit och valde själv Hank Williams-låten *I'm So Lonesome I Could Cry*.

– Vi bara körde igång. Cash har ett helt lexikon av låtar i sitt huvud och han kan allt utantill. Han är helt fantastisk. Det var en sån sak som jag alltid kommer att minnas. Ett ögonblick då allt är helt perfekt och som jag kommer att vara stolt över i resten av mitt liv. Men Cash är verkligen skör nu och när han försvinner kommer det att bli ett stort hål efter honom. Han tillhör verkligen de där speciella rösterna som inte går att ersätta.

Du har själv gjort covers, hur väljer du ut dom?

– Det varierar lite. Ibland gör jag bara det som jag gillar och ibland finns det en anledning. The Beatles *Here Comes the Sun* för jag blev tillfrågad för soundtracket till *I am Sam*. Jag tror i och för sig inte att den någonsin användes i filmen, men jag gillade att göra den, det är en riktigt bra låt. Pulp's *Disco 2000* gjorde jag för att Jarvis Cocker undrade om jag inte kunde göra en cover på den, så det gjorde jag.

Under tiden har skivbolagsagenten smugit sig tillbaka in i rummet. Hon harklar sig och meddelar att tiden är slut. Nick frågar vem som ska äta upp alla kakorna. Sen vänder han sig till mig, vi skakar hand och likt en omsorgsfull förälder undrar han om jag ändå inte är lite hungrig och vill ha med mig några kakor ut i Londons snålbläst.

Jag hinner knappt tacka nej förrän skivbolagsagenten föser mig mot dörren. Och jag hinner inte säga kaka förrän jag är på andra sidan dörren. I dörröppningen ser jag en jäktad agent och en leende Nick Cave som vinkar till mig bakom världens största kakfat.

text:
Mats Almegård
ma@groove.st

Polly Borland

Är du psycho eller?

De kallas för psychonauts och kommer från Norge, USA, Holland, Italien och Schweiz. De följer slaviskt turnébussen, de flesta på motorcykel. Några har barn ihop. De är fanatiska fans som vägrar missa en enda konsert.

När man kallar Motorpsycho för Norges svar på Grateful Dead handlar det inte enbart om musikstil utan mer känslan av medvetenhet och en inställning till musik som är fri och helt oberoende av trender. Man vet aldrig vad som kan hända på en konsert och man vet heller aldrig hur lång den blir. Motorpsycho är i Göteborg på besök och basisten och sångaren Bent Saether berättar.

– En del låtar är helt öppna och när man kommer till en viss punkt är det ögonkontakt som gäller. Det kan bli tio minuter eller en halvtimme, det beror på.

På så vis blir aldrig konserterna lika och det kommer alltid något nytt, säger Bent och liknar det vid ett cirkusnummer. Bent och jag försöker komma på något annat band med den inställningen men hittar bara två, Mogwai och Acid Mothers Temple.

Motorpsychos inställning är ett nytt år – en ny skiva. Och med över tio skivsläpp bakom sig har Motorpsycho pendlat mellan olika stilar, allt från det hårt mangliga till det experimentella, jazzrock och pop. Nya plattan heter *It's a Love Cult* och känns som en perfekt summering av det Motorpsycho gjort hittills. Bent förklarar hur de kom på titeln.

– Det var strax innan inspelningen som vår ljudtekniker fick för sig att sluta, hoppa av. Han sa att han var för gammal och orkade inte mer. Eftersom han är holländare fick jag förklara på engelska: "You can't quit man. It's a love cult. There's no way out of this shit!"

Att vara ljudtekniker i Motorpsycho är inte världens lättaste jobb om man säger så. Risken att bli utbränd finns. På scenen hittar man en mängd prylar och instrument, allt från diverse stränginstrument som banjo, mandolin och akustiska gitarrer till klaviaturer och en imponerande samling förstärkare. Väg in att de flesta prylar är från 60- och 70-talen och lätt kan trilskas. Glapp och spräckta rör hör till vardagen. Men med de magiska orden "It's a love cult" kunde ljudkillen övertalas och han är fortfarande kvar på sin post.

Att få det rätta soundet är viktigt för Motorpsycho och en lösning på detta är just deras vintage-utrustning.

– Gamla instrument har en sonisk kvalitet och de känns med hjärtat, inte bara öronen, säger Bent.

Det handlar mycket om nyanser och harmonier och en låt kan vara tyst och akustisk för att i nästa sekund vibrera och skära genom ben och märg.

Med senaste plattan *It's a Love Cult* går bandet mot mer harmonier och ibland mot en mer orkestral riktning. Bent menar att det blivit mer ackord och harmonifokuserade än tidigare. Men han säger att de olika stadierna som Motorpsycho går igenom musikaliskt inte på något sätt är planerade.

– Vad som händer musikaliskt är inte uttänkt, det finns ingen marketing plan. Det bara kommer. Man vill inte styra, då blir det bara självdestruktivt.

Det finns inga gränser för vad Motorpsycho kan hitta på men Bent menar också att de kommit till en insikt eftersom de har den inställningen.

– När man jobbar mycket med specifika ting inom musik är det som en paradox. Ju djupare du tränger in i specifika ting, ju mer ser du att du inte kan. Jag har aldrig känt mig så kunskapslös som nu. Det handlar om nyanser och man inser att det är mer som vi inte har gjort än det vi gjort.

För mig är Motorpsychos höjdpunkter förutom den nya plattan även liveserien *Roadworks*. Men det är svårt att bortse från de två mäktiga opusen *Trust Us* och *Timothy's Monster*. När Bent ser tillbaka på de gamla plattorna så är det allt mindre han känner igen.

– Det finns en slags attityd som man tappat. *Timothy's Monster* står där den står

och är dramaturgiskt snygg som ett verk. Den är over the top på alla sätt och vis men den har ett par tre låtar som är mina absoluta favoriter.

När Bent använder ordet dramaturgisk så kommer man osökt in på film och Motorpsycho nöjer sig inte med att plocka gruppsnamnet från en Russ Meyer-film, de har fler cinematiska kopplingar.

– Vi har ackompanjerat filmer på cinemateket i Oslo men också spelat improvisationsmusik till en film av Joe Coleman. Han kallar sin konst för outsider-art och målar små ikonbilder som han sedan zoomar in och filmar. En del riktigt stygga hardcore-grejer. Vi såg filmen en gång först. Sen satte vi oss ner och bara spelade.

Bent menar också att deras musik på sätt och vis är inspirerade av filmer.

– Det är mer attitydmässigt. Vi är svaga för filmer utan något direkt slut och fram-

föfallt utan lyckliga slut. *Last Picture Show* och *Vanishing Point* är två favoriter.

Oslo är något av utgångspunkt för den norska rocken men det är Trondheim som är hemma för Motorpsycho. Där lever de och verkar och mitt ibland konservindustrierna och skeppsvärven ligger den. Den gamla tyska ubåtsbunkern från andra världskriget. Bakom de sex meter murade väggarna kan man hitta Motorpsychos replokal.

– Den kallas Dora och efter kriget ville dom spränga den men det skulle inneburit att halva stan följde med, så den fick stå kvar.

Där har Motorpsycho sin egen sol och det är där nya mästerverk kommer att skapas. Skynda på, psychonauterna väntar otåligt på nästa drag.

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

ANTHRAX "WE'VE COME FOR YOU ALL"
SCOTT IAN, CHARLIE BENANTE, FRANK BELLO & JOHN BUSH ÄR TILLBAKA MED ANTHRAXS FÖRSTA ALBUM PÅ ÖVER 5 ÅR! "WE'VE COME FOR YOU ALL" VISAR UPP ETT BREDARE, TYNGRE OCH MER HUNGRIGT ANTHRAX ÄN PÅ MYCKET LÄNGE.
NB 6992/NUCLEAR BLAST - RELEASE: 24 FEBRUARI

INSANIA "FANTASY (A NEW DIMENSION)"
SVENSKA INSANIA ÄR TILLBAKA MED SITT TREDJE OCH HITTILLS STARKASTE ALBUM. STORSLAGEN POWER METAL PRODUCERAD AV MIKKO KARMILA (STRATOVARIUS, SONATA ARCTICA ETC.). GÄSTAS AV ROLAND GRAPOW (EX. HELLOWEEN, MASTERPLAN).
NFRCD 60/NO FASHION - RELEASE: 27 JANUARI

DISSECTION "LIVE LEGACY"
ETT AV SVERIGES I SÄRKLISS BÄSTA OCH MEST INFLYTTELSERIKA DEATH/BLACK METAL BAND DISSECTION, I EN FANTASTISK LIVEUPPTAGNING FRÅN WACKEN 1997. INNEHÅLLER 10 LÅTAR MED SUVERÄNT LJUD.
NB 6502/NUCLEAR BLAST - RELEASE: 17 FEBRUARI

STRATOVARIUS "ELEMENTS PART I"
DE FINSKA MÄSTARNA AV PROGRESSIV POWER METAL ÅTERVÄNDER MED ETT NYTT MÄSTERVERK. MELODISK OCH PROGRESSIV HÄRDRÖCK MED KLASSISKA INFLUENSER VARVAT MED TUNGA OCH KRAFTFULLA PARTIER. SVERIGETURNÉ I MARS.
NB 10372/NUCLEAR BLAST - RELEASE: 27 JANUARI

HELLRIDE "AND THEN THE EARTH MOVED"
TUFF KOMPRÖMISSLÖS ROCK'N ROLL FRÅN OSLO. LITE HELLACOPTERS, LITE QUEENS OF THE STONE AGE, LITE BLACK SABBATH...
JAZZCD 59/WHITE JAZZ - RELEASE: 27 JANUARI

SINNER "THERE WILL BE EXECUTION"
KLASSISKA HEAVY METAL BANDET SINNER ÄR TILLBAKA MED SITT KANSKE TYNGSTA OCH BÄSTA ALBUM HITTILLS. TUNGA METALRIFF, DUBBLA BASKAGGAR OCH EXTREMT KRAFTFULL PRODUKTION. FÖR ALLA FANS AV HELLOWEEN, ACCEPT OCH JUDAS PRIEST.
NB 10352/NUCLEAR BLAST - RELEASE: 3 FEBRUARI

CULT OF LUNA "THE BEYOND"
CULT OF LUNA SPELAR HÄRD, TUNG OCH KÄNSLOSLADDAD MUSIK I SAMMA DIVISION SOM NEUROSIS. ALBUMET HAR FÅTT HELT LYSANDE RECENSIONER OCH NU VÄNTAR ALLA PÅ DET STORA GENOMBROTET FÖR BANDET.
MOSHCD 263/EARACHE - RELEASE: 10 FEBRUARI

THE EXPLOITED "FUCK THE SYSTEM"
WATTIE & C.O ÄR TILLBAKA! DETTA, THE EXPLOITEDS FÖRSTA ALBUM PÅ 7 ÅR, LÅTER SOM DEN ULTIMATA BILDNINGEN AV "TROOPS OF TOMORROW" OCH "BEAT THE BASTARDS". EXTREMT ARG, HÄRD OCH ÖSIG PUNKROCK AV BÄSTA SORT.
GRIDE 39/DREAM CATCHER - RELEASE: 24 FEBRUARI

THE HAUNTED "ONE KILL WONDER"
NYA ALBUMET FRÅN ETT AV VÄRLDENS BÄSTA TRASH METAL BAND OCH DET LÅTER HÄRDARE, MÖRKARE, BRUTALARE OCH ARGARE ÄN NAGONSIN. THE HAUNTED HAR TAGIT ÄNNU ETT STEG VIDARE I FÖRFINANDET AV DET SÅ TYPISKA OCH UNIKA "HAUNTED SOUNDET".
MOSHCD 265/EARACHE - RELEASE: 10 FEBRUARI

MASTERPLAN "MASTERPLAN"
ETT HELT FANTASTISKT DEBUTALBUM FRÅN EX-HELLOWEEN MEDLEMMARNA ROLAND GRAPOW OCH ULI KUSCH.
AFM 613/AFM RECORDS - RELEASE: 27 JANUARI

MARTY FRIEDMAN "MUSIC FOR SPEEDING"
MARTY FRIEDMAN (EX-MEGADETH), EN AV VÄRLDENS FRÄMSTA GITARRISTER, ÄR NU TILLBAKA MED UPPFÖLJAREN TILL SUCCÉALBUMET "TRUE OBSESSION".
M 70782/MASCOT - RELEASE: 24 FEBRUARI

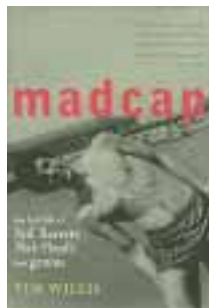

THE HAUNTED "CAUGHT ON TAPE"
DENNA 190 MIN. LÅNGA DVD ÄR FULLMATAD MED TVÅ LIVESPELNINGAR, INTERVJUER, REPORTAGE FRÅN STUDION UNDER INSPELNINGEN AV "ONE KILL WONDER", PLUS EN HEL DEL ANNAT. ETT MÄSTE FÖR ALLA THE HAUNTED-FANS!
MOSHVD 262/EARACHE - RELEASE: 27 JANUARI

Media

Nej, årets första bok- och mediasida till trots, vi är inga gnäll-spikar. Men varför finns det knappt ett ord nedtecknat till förmån för någon av de tre böcker som utgör huvuddelen av numrets recensioner? Är inte det gnälligt? Tvärtom – vi vägrar bara acceptera den undermåliga kvalitet som utmärker många av böckerna som skickas till Groove. Inte för att musikjournalistik skulle vara sämre än annan journalistik. Det är bara lättare att komma undan med mindre om man fokuserar på ett tillräckligt spännande (läs: säljande) ämnesområde. Det accepteras inte i någon annan form av undersökande journalistisk verksamhet och det kommer inte längre att accepteras här.

Dan Andersson/mediaredaktör

BÖCKER

"Madcap – The Half-life of Syd Barrett, Pink Floyd's Lost Genius"
TIM WILLIS
Short Books

Det vilar något snudd på obscen bakom myten – kulturen, till och med – om Roger "Syd" Barrett. Inte sällan påminner fantasternas engagemang för grundaren tillika hjärnan bakom Pink Floyd om den hängivelse Ripperologerna uppvisat gång efter annan ända sedan 1929, när det första försöket till en lösning på de berömda morden i East End presenterades. Ordet "hängivelse" kanske till och med är lite svagt med tanke på att någon ny avgörande information om mördaren, som var verksam 1888, knappast finns att vänta vid det här laget. Detsamma gäller ordet "engagemang", i fråga om Barretts alltjämt växande beundrarskara. För trots att det inte heller i fråga om Barrett tillförts något nytt på flera decennier – själv har han sedan 1971 aldrig kommenterat något han gjort eller sagt vare sig som soloartist eller medlem i Pink Floyd – har inte mindre än tre böcker om mannen publicerats de senaste 18 månaderna. Den senaste i raden, *Madcap – The Half-life of Syd Barrett*, ger sig dessutom ut på djupare vatten än någonsin tidigare och gör anspråk på att återge endast, så långt som möjligt, fakta. Givetvis resulterar det i den antagligen tunnaste boken som skrivits i ämnet. Men vad vore väl en biografi om den mytomspunne galenpannan utan en teori om varför han vände ryggen åt framgångarna och flyttade hem till mamma? Jodå, mellan alla fakta driver faktiskt författaren och journalisten Tim Willis tesen att, hör och häpna, Barrett INTE blev knäpp av ett i det närmaste övermänskligt intag av såväl LSD som marijuana. Istället är det ett hektiskt och sällan särskilt stimulerande schema av konserter och skivinspelningar som får skulden för det lovande unga geniets beslut att dra sig tillbaka.

Men knäpp? Nej då.

Istället menar Willis att Barretts minst sagt speciella beteende inte var ovanligt för tiden, möjligen till och med normalt. Normalt, det vill säga, för narkomaner, självutnämnda beatniks och kvinnor som av olika anledningar har svårt att förlika sig med behovet av underkläder – Barretts umgänge. Flickvänner, lägenhetskamrater och andra bekanta som tidigare vittnat om vilken certifierad fruktkaka han blev med tiden, har plötsligt reviderat sina utsagor. Floyd-medlemmarna Roger Waters och Dave Gilmour, intervjuade om Barrett för första gången på många år, likaså. Varför kan man ju undra, men Willis är i alla fall originell – andra journalister har sedan ryktena om hans mentala tillstånd drog igång spått på dem genom att ordagrant citera honom, en teknik som får nästan vem som helst att framstå som förvirrad. Samtidigt illustrerar det med all önskvärd tydlighet problemet med all litteratur som skrivits om mannen, eller med Ripperologi för den delen. Kan Willis, med samma material som i stort sätt samtliga före honom, dra en slutsats som mer eller mindre är motsatsen av vad alla tidigare kommit fram till, då är det kanske dags att sluta sparka på den här hästen och begrava den en gång för alla.

Dan Andersson

Erik Rosén

"Labyrinth"
RANDALL SULLIVAN
Canongate Books

Detta 300 sidor långa reportage, underbetitlat *Corruption and vice in the L.A.P.D.: The truth behind the murders of Tupac Shakur and Biggie Smalls*, är en godisbutik för den rättrogne konspirationsteoretikern. Här finns alla ingredienser – kändismord, poliskorruption, knark, pengar och skrupellösa gangsters. Problemet är bara att det hela egentligen bygger på en enda mans utsaga. Los Angeles-polisen Russell Poole framstår som den ende rättrådige i en annars smutsig organisation – han ensam vill gå vidare med utredningar och alla andra vill istället (av politiska skäl) sopa saker under mattan. Och visst, kanske är det sant. I så fall får vi aldrig reda på vem eller vilka som låg bakom morden på öst- och västkustens mest lysande rapstjärnor i mitten av 1990-talet.

Rolling Stone-sribenten Randall Sullivan pekar i *Labyrinth* ut Death Row Records-bossen Marion "Suge" Knight som storskurken som möjligen mördade både Biggie och Tupac. Sugers gangsterkontakter med lokala gänget Bloods sätts i relief mot hans vana att anställa poliser som livvakter för sig och sina artister, och hans metoder för att kontraktera rapartister – för att sedan mjölka pengar ur dem – är ökända, även om få vittnat mot honom. Speciellt kopplingen mellan påstått oohederliga poliser och gangsterhiphopkretsar verkar känslig bland politiska makthavare som efter Rodney King-debacket och uppluppen påstås ha svårt att utreda fall som kunde leda till att polis-kåren uppfattades som rasistisk. Enligt Russell Poole en slags omvänd rasism, alltså.

Materialet är omfattande och noggrant framlagt men ändå är läsningen stundom underhållande, inte sällan skrämmande. Den brutala verkligheten bakom hitsinglarna och pengabuntarna framträder med all önskvärd tydlighet, speciellt i Suge Knights närhet verkar våld och hot vara vardagsmat. Och korruptionen verkar fortfarande härja som en skogsbrand i den amerikanska drömmen.

Gary Andersson

"Rock'n'roll Babylon"
GARY HERMAN
Plexus Publishing

När undergroundregissören Kenneth Anger i slutet av 1950-talet samlade skandalerna som så småningom skulle utgöra den första delen av *Hollywood Babylon*, var de nyheter för hans nyvunna kamrater i Paris. Ingen av dem hade hört talas om den dekadens och de tragedier som skakade filmstaden under dess storhetstid mellan 1920- och 1950-talet. Det hade varit lätt för honom att presentera enbart de officiella versionerna, de som stod att läsa i tidningar-na han samlat sedan barnsben. Men Anger gick steget längre. Med hjälp av mutor och kontakter lyckades han köpa loss fotografier ur polisutredningar och verifiera ett flertal rykten, så långt det gick, som florerat om flera av de vid det laget bedagade eller avlidna filmdivorna.

Resultatet var inget mindre än ett konstverk, om än av den lägsta tänkbara formen.

Det är, å andra sidan, mer än vad man kan säga om journalisten Gary Hermans försök att tillämpa Angers koncept på den onekligen dekadenta världen av rockmusik. Inte för att det saknas skandaler. Nej, precis som i Hollywood löper såväl narkomaner som vållustingar amok i rockvärlden, det vet alla som någon gång de senaste 30 åren slagit upp en kvällstidning. Däri vilar också problemet: Herman tar aldrig steget förbi rubrikerna – han gömmer sig bakom dem. Så gott som allt rapporteras, åtminstone i fråga om de som fortfarande är vid liv, med en namngiven källa, antagligen utifall någon av artisternas juridiska ombud skulle höra av sig. Och vad som står i tidningarna vet ju redan, som sagt, alla som kan ha intresse av att tränga in i *Rock'n'roll Babylon*. Problemet fanns där redan i den första upplagan (1982) och när nu den tredje, uppdaterad för andra gången, ligger klar kvarstår det alltjämt – tillsammans med att stora delar av boken nu är hopplöst daterade. Ärligt talat, är det inte lite väl optimistiskt att skriva om Frank Zappa och Linda McCartney i presens?

Dan Andersson

DVD

"Documents of Doom"
CANDLEMASS
Twoheaded Dog/Escape

Documents of Doom innehåller två skivor – en livekonsert från Fryshuset 1990 och en dokumentär filmad med bandmedlemmarnas egna handkameror. Den förstnämnda visar ett Candlemass i sitt esse. Messiah Marcolin och hans mannar framför tretton låtar "of Doom" och konserten är inspelad med åtminstone tre kameror, varav kameran mellan scenen och publiken sitter på en kran som rullar på räls – mycket imponerande. Färgerna är också bra. Det enda man egentligen kan anmärka på är att ljudet har tankats in direkt från mixerbordet vilket gör att publikens vrål hörs lite väl svagt. En eller två mikrofoner extra hade lätt kunnat fånga upp publikens bröl.

Men det är ändå dokumentären som är höjdpunkten. Här får vi se en hotellvärdinna leta efter Candlemass i hotellets dator, Messiah Marcolin tappa hakan när en bootleg från USA dyker upp och trummisen Matz Ekström löpa amok inne i logen. Alla dessa bilder varvas med livekonserter från bland annat England, Polen, Norge och Grekland. Den enda som har tråkigt under dessa 80 minuter är Messiahs fru Monika. Hon ser rejält trött ut när hennes man pratar om sin hundraprocentiga inställning till livet på scenen. Candlemass fans kommer däremot att älska allt – hull, hår och sjuarmade ljusstakar.

Torbjörn Hallgren

"Touring Band 2000"
PEARL JAM
Sony

Några av medlemmarna i turnégänget lät kamerorna rulla under Pearl Jams resa igenom Nordamerika år 2000. Resultatet är en applå-dåskande och svettig konsert-DVD som aldrig verkar ta slut. Det börjar med en skäggprydd Eddie Vedder vid micken och en återhållen *Long Road* från Phoenix, Arizona och avslutas med en fyrkantig version av *Rocking in the Free World* från Albuquerque, New Mexico. Desse mellan visar bandet upp hur stabila och inspirerade ett gammalt grungeband kan vara drygt tio år efter storhetstiden. Intensiteten trappas upp allt eftersom. Gitarriffen och drivet från trummorna skiftar från konsert till konsert. Bandet gör vad som förväntas av dem – och ingen förväntar väl sig att de ska vara särskilt "farliga" eller angelägna år 2003.

De rockar på som ett framgångsrikt arena-rockband ska göra.

Det passar bra – deras låtar alltid haft en klädsam svulstighet över sig.

Touring Band 2000 ska med sitt enkla upp-lägg och odramatiska foto fungera som en slags officiell bootlegfilm. Det enda bandet kräver av tittaren är att man spelar den på hög volym.

Gary Andersson

WWW.RUSIAK.COM

THOMAS RUSIAK | IN THE SUN

SINGLE "SPINNING" OUT ON JANUARY 27TH

ALBUM "IN THE SUN" OUT ON FEBRUARY 17TH

ALSO AVAILABLE IN STRICTLY LIMITED EDITION

ON TOUR MARCH - APRIL

SPINNING

IN THE SUN

TVÅ NYA CD FRÅN TANGENT BEATS - UTE NU!

BLANDADE ARTISTER MOSEBACKE KLUBBSCEN VOL 1

En fusion av allt ifrån reggae, funk till jazzig house och svensk hip-hop. Med bland andra Kaah, Blacknuss, Majestic 3, Spånka NKPG, ADL, Desmond Foster m.m...

TANGENTBEATS.COM

HÅKAN LIDBO FINEST SELECTION

Nytt album från Sveriges internationellt sett mest kände producent inom elektronisk dansmusik. Har bland annat remixat Fat Boy Slim, Boomfunk MC's och samarbetat med gruppen Yello...

HÖR VÅR MUSIK PÅ KLUBB
TEMPERAMENTO MOSEBACKE
13 MARS, 10 APRIL & 24 MAJ

tangent beats

Distribution MNW

...i din skivbutik nu

THE LIBERTINES

UP THE BRACKET

Nissa inbå U.K. bandet The Libertines (Sverigeturné!)

030215 Malmö - KB
030216 Stockholm - Kågelbanan
030219 Göteborg - Sticky fingers

TIGA

DJ KICKS

DFA remix på La Tigra, Playgroup remix på Chromes, Black Strobe mix på Martini Bros & se Drews, Misha spelar från bl.a. 2 Raumwohnung, Antonelli Electric, Tiga & Syntherica, Tiga, Swayzak, Charles Massie, mfl. Nå 2003 kunde inte ha börjat bättre!!!

FUTURE SOUND OF LONDON

MELLO HIPPO SHOW

Nytt mini album med Future Sound Of London som innehåller 7 nya låtar och en remix på "Mello Hippo disco show". Plattan är bortåt 40 minuter lång och har ett sound som påminner om första Underworld-plattan. Symetisk ambient techno-pop med grymt skönt flummiga melodier & info!

REUNION

RE:

Slappa pressarna! Gratis-nominerade jazzmusiker från Lund bjuder nytt musik-kollektivt vid namn Reunion och debuterar nu på Jazznoses egna "etikett" "Senar Kollektiv"

BORDER
MUSIC

tel. 031-190800 fax 031-191599 www.border.se

...alltid steget före

ANTHRAX "We've Come for You All" Nuclear Blast/MNW

"Anthraxblippen försvann från Elektras radar-skärm". Med de krassa orden lär Scott Ian ha förklarat hur skivbolaget droppade bandet. Men helt uträknade var de inte. Bandet knöt nävarna och byggde egen studio. Två år senare var de tillbaka. Idag har det gått nästan sju år och Anthrax, nu återigen med två gitarrister, släpper ännu en platta.

Det är långt ifrån samma känsla som 1987 års mästerverk *Among the Living*. *We've Come for You All* är dock en stabil thrashplatta med *Superhero*, *Safe Home* och nostalgiska *Strap it On* som bästa representanter. Trots dåligt låtmateriel ibland kan det vara svårt att inte gilla Anthrax. De har en härlig inställning till livet och sköna glimtar i alla tio ögon. Lyssna bara på flörten till turnépolarna Judas Priest i slutet på *Strap it On*. Heikull!

Torbjörn Hallgren

BONNIE "PRINCE" BILLY "Master and Everyone" Domino/MNW

Det är kanske lite orättvist att lägga så stor vikt vid ett enda album. Under en eller annan pseudonym hade han ju många års skivproduktion bakom sig redan då. Men ingenting Will Oldham gjort vare sig före eller efter har nått samma svindlande höjder som *I See a Darkness* (1999). Det var Oldhams mästerverk tillika enkelbiljett till den högre divisionen – inte ens Johnny Cash kunde längre värja sig utan spelade in sin egen version av titelspåret. För första gången levde den folkskygge sångaren upp till alla de löften hans tidigare album endast antytt. Visst, han hade länge varit en av sin tids största låtskrivare men han hade konsekvent dolt det bakom skramliga, i det närmaste kaotiska, inspelningar. *I See a Darkness*, å andra sidan, förde upp de vagt folkdoftande countrymelodierna till ytan – de som antagligen alltid hade funnits där. De finns där även på *Master and Everyone*, Oldhams tredje album som Bonnie "Prince" Billy, den här gången tydligare än någonsin tidigare tack vare Mark Nevers (Lambchop) sparsamma produktion. Sällan ackompanjerad av mer än en stilla plockande akustisk gitarr och Marty Slaytons smakfulla stämsång mumlar Oldham fram tio av sina mest hjärtskärande melodier hittills. Och visst finns det många superlativ som skulle passa att beskriva vad *Master and Everyone* är.

Vad den emellertid inte är, är en ny *I See a Darkness*.

Det kan tyckas orimligt för en artist att behöva leva upp till sina egna meriter – men för någon med Oldhams begåvning och originalitet finns egentligen inget annat sätt att bedöma hans musik. Och det är menat som en komplimang.

Dan Andersson

BOB LOG III "Log Bomb" Fat Possum/MNW

Vet inte hur många gånger jag sett Bob Log III. En tre-fyra gånger har det i alla fall blivit under årens lopp. Starkaste konsertminnet var en kväll i Göteborg då jag hade den stora äran att få agera DJ. Bob kliver upp på scenen i sin skidräkt, rymdhjälm och gitarr. Spelningen börjar och jag står alldeles perfekt i mitt DJ-bås. Efter ett tag märker jag att jag inte är ensam. Det står någon bakom mig. Jag vänder mig om och tappar hakan. Där står ingen mindre än Robert Plant i egen höjd person. Givetvis tappar man hakan. Han nickar ett tjänare-grabben-är-det-OK-om-jag-står-här-och-kollar-in-galningen-på-scen-ett-tag? Vad svarar man på en sån nickning?

Efter konserten går Robert Plant ner i logen och frågar Bob om han vill agera förband på kommande USA-turnén. Bob tappade också hakan. Bob Log III är verkligen en produktiv kille. När han inte är ute på turné så spelar han in låtar och tvärtom. Har alltid tyckt att Bob Log III funkat ganska dåligt på skiva. Man ledsnar ganska snabbt på hans speed metal-blues. På *Log Bomb* har han äntligen skruvat ned tempot. Om än bara en aning så märks tydlig skillnad. Låtarna får en helt annan tyngd och ett helt annat djup. Får du chansen att se Bob Log III så missa det för guds skull inte. Det är mycket möjligt att du får se en och annan legend i publiken förutom en grym konsert.

Per Lundberg G.B.

BURNING BRIDES "Fall of the Plastic Bride" V2

Har fortfarande inte riktigt hämtat mig från den totala upplevelsen som Hot Snakes mästerverk från förra året innebar. Precis när känningarna börjat släppa ser jag att Snakestrummisen Jason Kourkounis är med och bankar på den här plattan. Lite förvånande eftersom Burning Brides inte ofta närmar sig Hot Snakes förträfflighet.

Men Philadelphias Burning Brides har andra begåvningar. De går ut stenhårt på sitt andra album och droppar namn som Pixies, Stooges och Sabbath men hamnar ändå i ett eget område och det fungerar nästan hela vägen. Lite flirtar åt metal är bara kul, särskilt när de väver in det i snygga melodiosa låtar som *Arctic Show*. Jag gillar speciellt när de får till det som i 77-punkiga *See You Empty* eller *Plastic Empire* som är hänsynslöst hård men full av fantasi. När de är som bäst gör Burning Brides musik som utmanar andra band som påstås vara hårda och farliga.

Jonas Elgemark

MIRA CALIX "Skimskitta" Warp/Border

Sedan debuten har Mira Calix utvecklats och definitivt skapat sig ett eget uttryckssätt. På *One on One* kändes influenserna från Aphex Twin rätt uppenbara, medan det på *Skimskitta* är svårare att hitta referenspunkter – det låter inte som något annat. Att lyssna på *Skimskitta* är som att besöka en alternativ verklighet, mitt inne i en gigantisk uppdragbar leksak. Omgiven av knäppande kugghjul, pysande bälgar och annat rytmiskt maskineri kan man ibland höra Mira Calix mumlandes sjunga för sig själv någonstans i närheten, stundtals plinkande på ett piano.

Surrealistiskt. Definitivt inte lättlyssnat. Kanske inte ett album man sätter på när man vill koppla av efter en tröttsam arbetsdag.

Henrik Strömberg

NICK CAVE "Nocturama" Mute/Playground

Låt oss slå fast med en gång: *Nocturama* är en mycket bra skiva. Men den lider av att den måste jämföras med den senaste, både i stil och i tid, plattan *No More Shall We Part* från förra året. En, tyvärr, alldeles för ouppmärksammas skiva.

Där denna var, i Caveska mått mätt, nästan onaturligt lyrisk och romantisk, är *Nocturama* ett steg tillbaka till den normala stigen. Det låter mer som man förväntar sig att en genomsnittlig Cave-platta ska göra, även om det fortfarande anas lyriska stråk här och där.

Ofta finns just det anslaget kvar i de lunkande verserna och de sakta flytande mellanspelen, ett anslag som däremot sällan får blomma ut ordentligt, utan gärna fastnar i ibland oprovo-cerat simpla, men bra, refränger.

Såg nyligen dokumentären *MCs A True Testimonial* på Göteborg Film Festival. Ett band som tänjde gränser för vad som idag kallas rock. Fler-talet artister fortsätter att göra musikaliska resor. I det här numrets skivrecensioner kan du läsa om tre svenskar som vågar stå stilla: Thomas Rusiak, Kaah och Håkan Lidbo. Om du läser noga hittar du fler.

Björn Magnusson/skivredaktör

Album

CONSOLE "Reset the Preset" Capitol

Console återuppfinner sig själva som electronica-popband. *Reset the Preset* är två album i ett. Första CD:n *Reset* är åtta finurliga poplåtar, inte helt olikat vad The Notwist gjorde på *Neon Golden* för ett år sedan. Miriam Osterreider pratsjunger med lätt tysk brytning om problematisk kärlek. Andra CD:n *Preset* är åtta lågmälda instrumentala stycken (egentligen fyra låtar i två versioner vardera), bra elektronisk lyssningsmusik. Plus några musikvideor och lite annat multimediatjafs. Vål värt pengarna.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER "Invasion" Shady/Interscope

Eminem ligger inte på latsidan. Förutom att spela in film, rappar, producera och driva egna labeln Shady Records ägnar han kraft på sin beef med Ray Benzino. Som bekant kan Eminem, till skillnad från Benzino, rappar så förmodligen hade jag inte orkat engagera mig om det inte vore för att USA:s ledande hiphoptidningar The Source respektive XXL dragits med på varsin sida i bråket. Min gissning är att Eminems utredning om spelet under täcket mellan legendariska The Source och Benzino i *The Sauce* kommer att påverka tidnings trovärdighet för en lång tid framöver.

Mix-CD:n *Invasion* är sammanställd av DJ Green Lantern och verkar ha som främsta syfte att samla Eminem & Co:s Benzino-dissar på ett ställe. Övrigt material är utfyllnad i form av lite freestyles och lite riktiga låtar med 50 Cent, Obie Trice, D12 och några utomstående artister. *Invasion* är alltså ingen viktig platta men det är däremot väldigt viktigt att gå in på www.petitiononline.com/benzino och skriva på petitionen mot Benzino och The Source.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER "Mosebacke Klubbescen vol. 1" Tangent Beats/MNW

Det lilla skivbolaget Tangent Beats har gjort sig kända för sina högoktaniga samlingar *X-Marks the Spot 1 & 2* och *Music for Every Soul*. På dessa handlade det om den svenska housens främsta producenter och artister. Nu vidgas perspektivet och rymmer hiphop, r'n'b, soul,

THE GO-BETWEENS "Bright Yellow Bright Orange" Clearspot/Border

Go-Betweens fortsätter som om inget hade hänt sedan 1987. Och det tackar vi för. Det var 24 år sedan som Robert Forster och Grant McLennan upplöste bandet och tre år sedan de gjorde comeback med starka *The Friends of Rachel Worth*. I kölvattnet av återutgivningarna som släpptes för ett tag sedan passar de nu på att släppa ett pinfärskt album.

Go-Betweens har gått igenom en del musikaliska stadier med start i postpunken och vidare mot det alldeles ojämförliga band som de är än idag. Allvaret och den konstnärliga tyngden finns alltid där samtidigt som det framförs väldigt lätt. Forsters röst har antagit en snäppet mer raspig stämma och det slår mig att det finns en del likheter med Robyn Hitchcock.

Nyligen fick Go-Betweens utmärkelsen att ha skrivit en av de tio bästa australiska låtarna någonsin, *Cattle and Cane* från 1987. Den har faktiskt allt man kan begära av en

låt, men är också bara en av många Go-Betweens låtar som borde få medaljer och belöningar. Men det handlar inte om den mest omedelbara sortens pop, inte heller på *Bright Yellow Bright Orange*. Det tar några lyssningar för att inse hur bedärande *Caroline* och *I är*. Eller att *In Her Diary* är ren njutning. En sån låt som Lou Reed en gång i tiden skrev och önskar att han fortfarande kunde skriva. Det är så skönt att ha pop-poeterna i Go-Betweens tillbaka nu när så mycket i genren bara är lättviktigt och ytligt.

Jonas Elgemark

Det våras långsamt men obevkligt för ny musik. Det är tyvärr så att mycket av det som lämnar begåvade instrumentalist och sångares händer inte når längre än hit till en marginal fylld av många intetsägande adjektiv. Men det finns, som jag tidigare påpekat, inget som hindrar att ni läsare kringgår den stora sladdriga och illa doftande distributionsapparat som kallas skiv-industri. Skriv själva till grupperna och beställ ett ex eller två eller provlyssna på det senaste av det nya på www.groove.st. Låt därför månadens omgång av fräscht doftande ungdomlighet sprida lite hoppfullhet även i ditt hem.

I Malmö sprudlar det kanske mer än någon annanstans av supertrevliga musikaliska utflykter. Ett av stadens stoltheter borde heta **Emerald** som på ett oerhört smakfullt sätt förvaltar det svårbehärsade arvet ifrån Neil Young och REM. Givetvis står säkert även en hopar altcountryartister och dammar i Emeralds skiv-backar. Emerald är, till skillnad från många andra, alltid förtjusande, stilrena och klart befriade från gubbighet.

I Malmö bor också Jan Lundgren som med sitt enmansprojekt **Happy Go Lucky** bidrar med en stor portion charm men även ett blödande hjärta och fulländad hemmaestetik. Inte för inte har han också varit med att backa The Michrophones för ett tag sedan, släktskapet dem emellan är tydligt och smickrande. Det glimrar också av engelsk mesighet vilket säkert bara är ett plus utifall nu Calvin Johnson skulle ha vägen förbi.

Även hos **The Manor** kan jag spåra musikaliska anor till den amerikanska nordvästkusten. En hemlig och säregen korsbefruktnings av lantlig ödslighet och vacker småtidsmonotoni. Det hade inte förvånat om David Pajo varit inblandad, lite av samma anspråksfulla lågmäldhet och tillbakadragna riffande finns här. I bland rör sig The Manor också i Silverbullits post-Spacemen 3-landskap och i all sin hemlighet är det så vackert.

Betydligt mer direkta och nåbara är kvar-tetten ed. Ibland fullkomligen stinker det slacker-pop å la Guided by Voices men oftast landar de på betydligt klatschigare marker. Mysigt orgel-spel och superenkla popkaskader leder mig oftare till Caesars Palaces trygga folkhemsretro-pop än till krystade indieövningar. Ibland så vinner snärtighet framför originalitet och ed är många gånger en hitapparatur av oanade mått.

Visst är också **The Movements** vänliga garage-rock en singelkälla att ösa ur. Speciellt öppningsparet *I Don't Wanna Be Like You* välter säkert vilken svetvig rockklubb som helst. Visst doftar de lite väl mycket tidens anda men har man bara mycket energi, attityd och ett överskott av fräsiga orglar som The Movements så klarar man sig. Det är synd bara att marknaden för retrogarageslammer känns otroligt rundbukad vilket säkert stänger många dörrar.

Till sist ett undantag i denna spalt i form av ännu ett kommersiellt kamikazeprojekt. **Days** må älska Smiths över allting annat och deras försök att ta på sig samma vackra kostym är kärleksfull. En fantastisk Marr-entusiast trakterar gitarrer och den behagliga stompigheten i rytmssektionen sitter som den ska. Det är oerhört fin popmusik gjord med extremt stort hjärta – men vem vill lyssna på Days istället för Smiths?

Fredrik Eriksson

För kontakt:

Emerald: emerald@iamit.com

Happy Go Lucky:
happygolucky74@hotmail.com

The Manor: the_manor@post.utfors.se
ericssonnicklas@hotmail.com

The Movements: gimstedt@home.se

Days: days@hotbrev.com

reggae och house. På skivan trängs det bästa från fyra av Stockholms bästa klubbar. Gemen-sam nämnare är att alla residerar på Mose-backe och att alla ser till att få till skönt sväng inom sina olika genrer. Låtvalet är det verkligen inget fel på: Majestic 3 förser oss med skönt avslappnad hiphop, Kaah visar att han är en Sveriges funkigaste artister och Blacknuss befäster sin ställning som säkra kort när det gäller soul och r'n'b. Mina absoluta favoriter är Eerik & Arvids dimmiga deephouse i *Shimmer*, Freddy Cruger feat ADL:s smäktande dubreg-gaeanthem *Running from Love* och Baires skru-vade tango-house i *Temporal*. Men hela skivan är ett enda stort glädjeskutt. Vill man ha en perfekt partysamling är det den här man ska äga.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Nothing Left to Lose: A Tribute to Kris Kristofferson"

Incidental Music/

Kan någon nämna en hyllningsplatta som är allt igenom bra? Nä, jag tänkte väl det. Samma sak gäller den här som prisar ärrade gamle kämpen Kristofferson. Positivt är dock att albumet ger ett genomtänkt intryck och vinner på en avslapp-nad attityd och ett oprentiöst förhållningssätt.

Här samsas högklassiga artister som Granddaddy, Radar Brothers, Calexico och Richard Buckner med mer okända förmågor. Som vanligt när det gäller hyllningar förlorar några på att ha för stor respekt för originalmaterialet samtidigt som andra vågar göra någonting personligt. I och med att det nästan är omöjligt att sjunga med lika mörk röst som mannen själv känns det onödigt att somliga ens försöker. Hur som helst finns här ovanligt nog inga lågvattenmärken vilket torde bero på att artisterna valts med omsorg. Aldrig har väl Handsome Family varit så lite ironiska som i *Sunday Morning Comin' Down* medan Howe Gelb gör en riktigt kul *The Pilgrim* (Chapter 33).

Robert Lagerström

DOZER

"Call it Conspiracy"

Molten Universe

Du är på en förfest för de tuffa grabbarna. Kompisar med Hellacoptersfrisyrer. The Misfits-sminkning och Soundgardentröjor sitter med starkköl och gungar sina huvuden i takt med musiken. Pek-och lilifingret är uppsträckta mot taket. Ur högtalarna dunkar Dozers tredje fullängdare *Call it Conspiracy*. En blytung stoner-rock som rusar fram likt en bulldozer på van-sinnesfärd. Ingen lo-fi-pop här inte. Sångaren Fredrik Nordins röst är en mix av Chris Cornell och James Hetfield blandad med domedagsvrål, uppbackad av fingerblödande gitarriff och hård-bankande trumpinnar. I låten *A Matter of Time* ligger rifet från Nirvanas *Territorial Pissings* och river i bakgrunden.

En skiva som lyfter fram dina destruktiva sidor. En skiva som får dig att skrika rakt ut, eller sveltas framför scenen på en överfull rockklubb.

Andreas Eriksson

DUB SWEDEN

"Welcome to Our World"

Silence

Det är inte varje dag man blir överraskad. Men när det flitigt turnerande sexmannabandet vågar sig på att albumdebutera blir resultatet förvå-nansvärt fräscht, upplyftande och egensinnigt. Det här svänger helt enkelt. Och kanske är det genom medlemmarnas helt olika musikalisk bakgrund som Dub Sweden blandar så friskt och ändå lyckas skapa ett eget sound. Det är baktakt, synt och pop, techno och dubinfluenser i en och samma kostym. Perfekt partymusik som ändå

levererar ett och annat litet stänk av vemod.

Här finns de båda singellåtarna *Old House* och *Walk Me Home* och ytterligare åtta starka spår. Med andra ord inget dåligt material så långt örat räcker. Låt vara att bandet någon gång kan låta lite väl influerat av The Specials men det överlever man lätt.

Robert Lagerström

ERASURE

"Other People's Songs"

Mute/Playground

Egentligen hade Erasures sångare Andy Bell tänkt att göra en soloskiva med enbart Phil Spector-tolknings (vilket i så fall hade blivit det andra albumet i genren "Ättiotalsfjollor hyllar sina idoler", som nu fortfarande uteslu-tande består av Marc Almonds Jaques Brel-skiva). Men när duons andra halva Vince Clarke klam-pade in i studion förvandlades projektet till ett blandat coveralbum med Erasure. Vince packade på Andy bland annat Peter Gabriel och The Buggles. Och lyckades i alla fall delvis rädda resultatet från att bli riktigt, riktigt pinsamt – för naturligtvis är det mycket mer tacksamt att göra covers på låtar som inte är så fulländade i sina originalversioner. *You've Lost That Lovin' Feelin'* i händerna på Andy Bell är som att göra Sebastian Henriksson till forward i Serie A.

Thomas Nilson

EYES ADRIFT

"Eyes Adrift"

Cooking Vinyl/VME

Meat Puppets var ett sånt där band som man verkligen ville gilla men det gick inte riktigt. Jag var helt inne på Curt Kirkwoods sång men de Talking Headslänkande låtarna var ibland för mycket. Tack och lov känns det mycket bättre nu med Eyes Adrift. Det är Kirkwood som till-sammans med gamle Nirvanabasisiten Krist Novoselic och trummissen Bud Gaugh släpper sitt debutalbum.

Nirvana nämnde ofta Meat Puppets som en stor inspirationskälla och kanske kan man förstå detta ännu mer nu när man hör Eyes Adrift. Men likheterna handlar inte om rå energi eller stök utan istället om Kirkwoods melodier och sätt att sjunga. I hans nedtonade och hängivna sång hörs ekon från både Michael Stipe och Gene Clarke. Lägg till ett hårt, disciplinerat men stundtals luftigt komp och resultatet blir aldeles eget. Ibland lite släpigt, men charmigt och med fantastiska popmelodier. Eyes Adrift provar sig fram självskert och det blir varierat utan några svaga ögonblick. Sista låten *Pasted* är drygt en kvart lång och en sån som etsar sig fast länge. *Sleight of Hand* fångar mig direkt med blås och stämsång. *Solid* är en annan låt som bara är sådär löjligt bra. Det har hänt flera gånger i rock-historien att rätt människor sammanstrålar i rätt sammanhang. Eyes Adrift är en sådan hän-delse. Musikåret 2003 kunde inte börjat bättre.

Jonas Elgemark

FUTURE BIBLE HEROES

"Eternal Youth"

Instinct Records

Produktiv – det är ordet som kanske bäst beskriver låtskrivaren och sångaren Stephin Merritt. De senaste åren har han hunnit med inte bara mastodontprojektet *69 Love Songs* under pseudonymen The Magnetic Fields, utan även filmmusiken till James Boltons *Eban & Charley* och den briljanta bagatellen The 6ths. När han nu återvänder till sina forna jaktmarker – elektronisk discopop – gör han det under ytterligare ett av sina många alias, den här gången tillsammans med Claudia Gonson och Chris Ewen som Future Bible Heroes. Men oav-sett vad det står på etiketten går det inte att ta

miste på vem som signerat de tio låtar Gonson framför med självsäker arrogans på *Eternal Youth*. För om Ewens arrangemang är tråden som håller ihop halsbandet, så är det Merritt som stått för pärlorna.

Dan Andersson

GRAMOPHONE

"Gramophone"

Artisan/Universal

Trion från England för tankarna till Tori Amos, om hon hade lämnat pianot och grundat med stråkinstrument istället. Men på *Gramophone* saknas den spänning som Cornflakesflickan är kapabel till. En stämningsfull och välproducerad pophistoria, med den lysande sångerskan Penny McConnell i spetsen, som jag egentligen gillar. Men efter ett par låtar tappar jag mitt fulla intresse och skivan blir till slut en sövande upp-repning. Jag väntar på något som ska ändra tempot och göra en reva i det kompakta bomulls-molnet men jag väntar förgäves. I några ögon-blick blir det lite mer tyngd i trumslagaren David Pickings händer och i *Home, Lonely Machine* och *You Care too Much* skapar elgitarrer en till-fällighet råhet men det lyckas inte fullt ut. Debuten är fylld med behaglig bakgrundsmusik men inte mycket mer. En skön lyssning som kittlar mina öron efter mer.

Gramophone gör sällan eller aldrig några konserter, vilket är lika bra. Deras låtar fungerar bättre i skivspelaren med ljuset släckt än på scenen i skenet av strålkastarna. Möjligtvis med en sittande, rödvinsberusad publik. Fast då finns risken att de somnar innan konserten är slut.

Andreas Eriksson

THE HAUNTED

"One Kill Wonder"

Earache/MNW

Göteborgs bästa band efter Broder Daniel är tillbaka. The Haunted spelar brutalt post mortem-metal. De har överborda gått vidare till andra dödsmetallare står kvar på samma utslitna slätter och gräver grav.

Förutom en obehagligt stämningsfull utsida innehåller *One Kill Wonder* elva benhårda spår. Det finns klara kopplingar till Slayers mistolpe *Reign in Blood*, både i tempo och gitarriff. Fram-förallt händer det något hela tiden. Det är aldrig tråkigt, The Haunted är en aldrigstannande berg-ochdalbana, full av mörka tunnlar och branta stup. Deras gitarrsnideri är en lisa för stressade själar.

Torbjörn Hallgren

JOHNNY MARR + THE HEALERS

"Boomslang"

Playground

Det är ganska fantastiskt att Johnny Marr som finnit 18-åring tillsammans med den fyra år äldre Stephen Morrissey bildade ett av världens bästa och mest inflytelserika band. Arton år? Var var man själv då i livet? Kanske hade man upptäckt världens bästa band, men knappast var man med i det.

Johnny Marr har åtskilliga gånger fått utmärkelsen "världens bästa gitarrist" och efter tiden i The Smiths har han varit upptagen med The The, The Electronic, Beth Orton och massor av producentprojekt till höger och vänster.

Det första jag tänker på när jag sätter på min odelaljerade förhandsutgåva av *Boomslang* är sången. Vem sjunger? Vänta få se här, bandet består av Zak Starkey (japp, Ringo Starrs grabb och tillika trumslagare i The Who nuförtiden... ehum) och Kula Shakers Alonsa Bevan. Johnny Marr är gitarrvirtuosen såklart. Även The Smiths gamla manager Joe Moss har blivit indragen i detta projekt. Men vem sjunger? Det låter ju som Tim Burgess. Resonansen, fraseringen... Men

icke sa nicke, Johnny Marr, som i oktober blir 40 år, har denna gång tagit på sig rollen som frontfigur och det inkluderar framförandet av det vokala. Karl n sjunger riktigt bra, eller ja, åtminstone så bra som Tim Burgess, så visst undrar man varför han inte gjort detta tidigare. Hela Johnny Marr + the healers genomsyras av det vi känner till som Manchestersoundet. Inledande *The Last Ride* med den metalliska sången och det sugande grooveet kan vilket popsnöre som helst svinga sina lurviga till. Det är inget nytt under solen, men det är ju Johnny Marr. Det räcker för att ge plattan en chans.

Annica Henriksson

KAAB

"Jideblasko International"

Jideblasko International/Capitol

Kan fortfarande inte motstå Kaahs funkexcesser på skiva, speciellt hans explicita Prince-flirtar som i avskalade och lagom plastiga *Stick upp* eller i balladen *Innan du går* får mig att kapitulera totalt (men det är klart, tycker man av någon anledning att Princeskivorna *Dirty Mind* och *Controversy* är olysningsbara är detta inte rätt väg att färdas).

Med en självklarhet och frifräsarmentalitet utan motsvarighet flyter Kaahs musik ut ur högtalarna och rakt in i cocktailpartyts epicentrum. *Jideblasko International* är underhållande utan att vara flamsig, den är cool utan att kännas skitnödig. Den framstår som ett fritt svävande musikverk. Som ett rykte, en anekdot, eller som ett möte vid en bardisk på en svartklubb. Här finns electro, D'Angelo-svett, antydningar till hiphop men mest av allt relaxade Studio Monica-rytmer och tillhörande -kvidanden. Men till och med jag tycker dock att Kaah slarvar bort sin talang lite väl mycket genom att fylla halva plattan med bagatellartade låtskisser. Om han bara bestämmer sig tror jag nämligen att han kan sätta ihop den soulplatta som alla andra jämförs med i framtiden. *Du kan få mig*, remixen på Spänkas *Work* och *Kom å bind mig* är fler bevis på det uttalandet.

Gary Andersson

HÅKAN LIDBO, SCANNER, SI-CUT.DB, TONNE

"Tonne Soundtoy"

Bip-hop/www.bip-hop.com

Soundtoy är ett enkelt och lekfullt musikprogram som Tonne (Paul Farrington) skapade för att han inte hade något annat. Det har ingen traditionell tidslinje, ingen volymkontroll, ingen takt-hjälp, ingen ångra eller spara och det kan bara hantera tolv olika samplingsar samtidigt – med andra ord ett väldigt begränsat program. Å andra sidan kan man snabbt skapa okonventionella och överraskande ljudkombinationer. Tonne och tre andra musiker har använt programmet för att skapa två låtar vardera, elektronisk lyssnings-musik av varierande kvalitet. Och även om både Håkan Lidbo och Scanner gjort bättre låtar så är inte skivan utan intresseväckande kompositioner. Riktigt roligt blir det kanske först när man sätter skivan i datorn, eftersom en version av programmet medföljer. Man kan använda artisternas samplingsar för att skapa egna låtar, eller bara allmänt leka lite.

Henrik Strömberg

LOOSE FUR

"Loose Fur"

Domino/MNW

"Om något är värt att göra så är det värt att göra ordentligt", det är väl nästan någon slags ordspråk numer. Den läxan verkar emellertid ha undgått det svärmodiga och motvilliga popgeniet Jim O'Rourke, till vardags det femte hjulet i Sonic Youth. När han ombads se över inspelningarna av Wilcos *Yankee Foxtrot Hotel* passade

han samtidigt på att övertala bandets obestridda ledare Jeff Tweedy och slagverkaren Glenn Kotche att hjälpa honom spela in några av hans egna låtar. Innan någon visste ordet av hade Loose Fur bildats, en trio med två av den amerikanska kontinentens bästa låtskrivare i laguppställningen.

På pappret ser det nästan för bra ut för att vara sant – det är det också.

Och det är, som sagt, det där om att göra något ordentligt de verkar ha missat. För av de sex låtar de samlat på sin självbetitlade debut är åtminstone *Elegant Transaction* och *So Long* små mästareprov i smäktande melodier. Nej, det är i fråga om inramningen det brister – eller snarare bristen på inramning, tillika arrangemang. Obegripligt utdragna transportsträckor fylls ut med, i bästa fall, gnisslade gitarrer eller, i värsta fall, ingenting alls. Åtskilda gör både Wilco och O'Rourke alldeles utsökta små epos av genomarbetad popmusik – och att döma av resultatet av deras samarbete gör de kanske bäst i att förbli åtskilda.

Jan Andersson

MERLE HAGGARD & THE STRANGERS

"The Legend of Bonnie & Clyde/Pride in What I Am"

Beat Goes On/Border

För att bli en gigantisk countrystjärna bör man antingen ha:

1. haft en tuff barndom, helst en avliden förälder
2. varit kriminellt inblandad och suttit inne
3. lärt sig spela gitarr och skriva egna låtar innan tonåren
4. haft trassliga äktenskap
5. hamnat i ett missbruk

Helst en kombination av alla dessa.

Hank Williams, Johnny Cash och Waylon Jennings kan plocka flera poäng. Merle Haggard, född 1937 i Kalifornien, äger samtliga kriterier. Som 14-åring rymde han till Texas, åkte in och ut från ungdomsanstalter och stränga pojkskolor. Några år senare syddes han in efter ett misslyckat rånförsök. Flera gånger försökte han rymma. På kåken fick han reda på att frugan väntade barn med en annan karl och började tillsammans med cellkamraten brygga öl och hålla i olagliga spelkvällar. Men hans liv tog en ny vändning när han i isoleringscellen blev bekant med en tjomme vars enda transport ur fängelset skulle bli en likbil. Efter fängelsetiden försonades han med sin fru, tog ett hederligt jobb och plockade upp musiken igen. Snart blev han upptäckt av lokala band i Bakersfield och resten är countryhistoria.

Denna platta är en sammanslagning av två album från 1968 och 1969. Inte hans bästa men ändå fyllda av vackra kärlekslåtar: *You Still Have A Place in My Heart*, *Is This the Beginning of the End* och den egna *I Started Loving You Again* och även några outlaw-kompositioner som *Will You Visit Me On Sundays?*, *Somewhere On Skidrow*, *I Can't Hold Myself in Line*. Haggards eget nedplåttade titelspår *The Legend of Bonnie And Clyde* och *I Take a Lot of Pride in What I Am* är dock mina personliga favoriter. Missa inte heller de andra "dubbelplattorna" med Haggard som Beat Goes On utgivit.

Annica Henriksson

THE MINUS 5

"Down with Wilco (A 'Tragedy' in Three Halfs)"

Cooking Vinyl/VME

Säga vad man vill om Scott McCaughey, men han verkar ha ett aldrig sinande förråd av musikaliska idéer och infall. Många av hans projekt, inklusive The Minus 5, har ofta varit ojämna och lite ofokuserade, men alltid fulla av klockrena melodier och charm. På *Down with Wilco* känns allt för första gången på länge enhetligt och

sammanhållet, och under de första genomlysningarna reagerar man på att musiken låter så oförblommerat 60-talspoppigt utan att ge några omedelbara referenser. Men efter hand upptäcker man små, små subtila stölder, och resten av tiden sitter man och uppmärksam letar, och hittar, de referenspunkter man tidigare saknat, dock är de alldeles för många för att man ska hinna med. Oavsett om man vill leta referenser eller bara lyssna på bra pop, är *Down with Wilco* definitivt något att låta sig förföras av.

Magnus Sjöberg

MORPHINE

"The Best Of"

RYKO/MNW

Greil Marcus listade en gång sjuttioalets alla dödsfall med rockanknytning. Det kan tyckas morbit men man frestas ändå att göra en liknade lista över nittioalet, eller i alla fall över dödsfallen de senaste tio åren. Kanske kommer då Morphines saxofonist Marc Sandman att kamma hem maximala tio poäng i kategorin "manner of rock death". För att på scen, under en konsert, dö av en hjärtattack är antagligen den mesta död man kan ha. Nej, det är obehagligt rätt att lockas till sådana perversa rankningar.

Fyra egentliga skivor hann gruppen med innan den tragiska spelningen i Rom 1999. Sitt stora kommersiella genombrott fick de med *Cure for Pain* i mitten av nittioalet och många var de som lockades av gruppens lågfrekventa grooveblues. För det var just soundet och den

Album

TÄVLING

Vinn t-shirts, cd-case, soundtracks och biobiljetter till filmen

24 HOUR PARTY PEOPLE

www.groove.st

BARNFÖRBJUDEN MUSIKTEATER FÖR ORÅDDA VUXNA, LIKA SKRÄMMANDE SOM ROCKY HORROR SHOW, FAST VÄRRE...

»Med Zarah Leander timbre i rösten och som starkt beskänkt dragartist är han (Torkel Petersson) en magnet.«
Expressen

Pelle Snusk

PÅ STUDION

AV Julian Crouch och Phelim McDermott
ÖVERSÄTTNING Sven Hugo Person
REGI Carolina Frände MUSIK The Tiger Lillies
MUSIKARRANGÖR Bo Stenholm
MED Anna Bjelkerud, Johan Gry, Siri Hamari,
Mia Höglund-Melin, Johan Karlberg,
Peter Melin, Torkel Petersson

Biljetter 031 61 50 50
www.stadsteatern.goteborg.se

GÖTEBORGS STADSTEATER

Just när alla MBMA-kloner står mig som mest upp i halsen kommer **Organism 12** in med buller och bång och visar hur det egentligen ska gå till. På tolvan *Diamanttåtar* (JuJu/Playground) testar Herr Ågren att jobba med nya producenter vilket är kul. Superscientifikus Arka och Erik L har gjort ett tillbakalutat beat komplett med akustisk gitarrslinga till titelspåret. *Jävligt Fräsch* är röjig bounce av El-Sheriffo, och en av få MBMA-låtar som skulle funka på ett dansgolv. På avslutande *Varsågod (Tack man!)* får Organism 12 och Chords till sitt kanske bästa samarbete hittills med benäget bistånd av Masse.

Det verkar inte bli någon fullängdare från **Promoe & Timbuktu**, men så länge de fortsätter släppa tolvor som *Blind Justice/Vertigo* (DvsG/JuJu/Playground) är i alla fall jag nöjd. *Blind Justice* är mer ragga än hiphop och det hörs att Tasty Jason och Sporty Morty har kul även om de inte låter lika tighta som de brukar. *Vertigo* har ett "vanligt" BreakMecanix-beat som P & T förgyller med skön skryt- och battle-rap. Det svenska hiphopåret 2003 kunde knappast börjat bättre.

Daniel Severinsson

För de som alltså tittar tillbaka med ett visst mått av nostalgi på tiden när Expressen Fredag dikterade villkoren för den svenska indiepen har Stockholmskvintetten **Tommy Wong** pressat upp en liten tidskapsel i orange sjutumsvinyl. Debutsingeln *Lovelife/Rasa Part 2* (Dumpling Beat) bjuder på oantastligt charmerande syntmättad gitarrpop med blicken fäst i backspegeln utan att för den saken flirta med det parodiska – till skillnad från Melody Clubs andefattiga imitation av Pulp. Ett album lär vara inplanerat till hösten och håller det lika hög kvalitet är det sannolikt värt att vänta på.

Dan Andersson

Det skall visst gå långsamt denna månaden. Låga värden på BPM-mätaren. **Plod** återkommer efter tre år med den paradoxalt namngivna EP:n *FFWD* (Worm Interface/SRD), fyra så meditativa spår att man är frestad att köra dem på 78 varv. Skir och finurlig elektronisk musik att stressa av till. Eftertänksam får man också kalla **Sixtoo**, kanadensisk rappare/producent vars snygga första tolv på engelska Vertical Form har fått namnet *Outremont Mainline Runs Across the Sunset*. Det är poetisk och genomtänkt alternativ hiphop av det slag som tycks vara så populär hos brittiska independentbolag. Sixtoo är för övrigt utsedd till "the sexiext" på hiphophunks.com...

FatCat, bolaget man aldrig vet var man har, påbörjar en ny serie tolvor kallad *Remix Series*. Först ut är **HIM** omtolkad av tre japaner: **Nobukazu Takemura**, **Ultra Living** och **Susumu Yokota**. Den sistnämndas svängiga house-övning känns fräschast, de andra två försöker alltför mycket vara experimentellt nyskapande, och glömmar att också låta någorlunda intressanta...

I samband med sin *DJ Kicks*-samling släpper Tiga en tolv med *Man Hrdina [DJ-Kicks]*. Intressantast är väl b-sidan, en cover på *Hot in Herre*. Kul idé, med halvlyckat resultat. Tiga gör snyggt sval musik som saknar något. Det finns ingen nerv, ingen kraft eller känsla. Och utan det blir *Hot in Herre* rätt poänglös. Också på 1K7 ligger **Spacek** som på *Motion Contol/It's not Gonna Happen* kombinerar smörig r'n'b med modern electronica-produktion. Den nya D'Angelo? Njae...

Henrik Strömberg

speciella sättningen av trummor, stora saxar och elbas som pockade på uppmärksamhet. Den intima, lätt noir-aktiga, känslan kört genom ett boostat lågpasfilter var teoretiskt svårt att motstå. Förutom smakprov från deras samtliga skivor, utom liveskivan *Bootleg Detroit*, innehåller denna skiva också hela fyra outgivna spår. Låtar som faktiskt varken gör till eller från, för när nu gruppens relativt korta karriär summeras på en sådan här samling slås jag ändå av hur lätt fattiga låtar de ändå gjorde. Eller låtar, det handlar för det mesta om ett groove och en ljudbild. De må vara ganska mysiga och småstökiga men så mycket mer berör inte Morphine, utan kvalar lätt in bland en hopar andra lagom alternativa amerikanska grupper man fångar upp och glömmar bort inom ett års tid.

Trots allt var Morphine inte alls särskilt dåliga utan bara ganska ointressanta under ett kamouflage av en originell sättning. Varför frestas av en medioker halvmesy när vi kan hitta det så mycket bättre alternativet Jack Brothers här hemma?

Fredrik Eriksson

MURS
"The End of the Beginning"
Definitive Jux/MNW

Los Angeles-veteranen ligger på Def Jux men har inte mycket gemensamt med labelkamrater som Cannibal Ox och The Weathermen. Musiken på *The End of the Beginning* är, trots beats från RJD2 och El-P, förvånansvärt konventionell och det förekommer till och med upp-pitchade soulsamplingar. Murs själv kör inga justaviga rim och obskyra metaforer utan har en enkel och rak stil. Ändå sitter jag på hjälpänn när han levererar sina vardagsbetraktelser.

Murs närvaro är total och texterna oftast ypperliga vilka ämnen de än tar upp. Bästa berättelsen är *Last Night* som handlar om olika situationer där Murs varit nära att bli skjuten. Men Murs är ingen gangster och istället för att råna folk eller sälja crack för att få stålar rappar han i *God's Work* över ett G-funkigt beat signerat Belief om att slita i serviceyrken för att få tak över huvudet. I fina *Brotherly Love* uppmanar Murs också sin lillebror att "Keep it gangsta in your CD-changer/not your residence".

The End of the Beginning är först och främst ett fint album, men det innehåller en potentiell hit: *Risky Business* där Murs och Shock G/Humpty Hump från Digital Underground målar upp en föräldrafri fest som går överstyr.

Daniel Severinsson

KELLY OSBOURNE
"Shut Up"
Sony

Lagom till att tv-serien The Osbournes sänds i svensk TV släpper dottern Kelly sitt första soloalbum med begåvade titeln *Shut Up*. Förmodligen hade Kelly velat kalla skivan *Shut The Fuck Up* men ni vet ju hur det är med f-ordet i USA.

Där TV-serien är fullkomligt oberäknelig är *Shut Up* helt enligt mina förväntningar. Pekorari riff och karaokesång blandat med lyrik skriven med ett illa vässat rosa läppstift. Men det finns ett par mindre dåliga spår. *On the Run* är effektiv muskulös rock med harmonier som smittar och inledande *Disconnected* med Kim Wilde-gnällig sång funkare i denna nödortfuga soppa.

Björn Magnusson

THOMAS RUSIAK
"In the Sun"
LED/Warner

Redan när Thomas Rusiak var en av skallarna som satte ljuset på svenskt hiphop snurrade förmodligen tankar på att göra något utanför mallar och regler. Att det sedan krävde en något ojämn

debut, brutna vänskapsband med Petter, boots och ett skägg var nog inget han kunde föreställa sig. På debuten *Magic Villa* levererade Thomas hits och ingen tvivlade på hans förmåga att appellera till massorna.

Uppföljaren *In the Sun* är en modig skiva, den har inga omedelbara hits och uppenbarligen är den gjord i en fri anda där Thomas och frun Sofia sållat bland idéerna. Där de skulle kunna vara svensk hiphops John Lennon och Yoko Ono faller samarbetet till stora delar i god jord. Att *In the Sun* inte är speciellt nyskapande spelar inte någon större roll. Beats blandas med gitarrer likt The Jesus and Mary Chain, Curve eller Spiritualized som kanske är den allra största beröringspunkten. Thomas Rusiak hypnotiserar på ett sätt som gör det nästan omöjligt att stänga av, låtarna är stämningsfullt uppbyggda med en udd som luktar festivaler och stagediving på samma gång som de tål att granskas i ett par hörlurar.

Och om nu inte Thomas Rusiak vill kategorisera sin musik (vilket han givetvis inte vill) vill jag kalla *In the Sun* ett rockalbum med en kraft som, likt fågeln Rock i de arabiska sagorna, kan lyfta en elefant i sina klor.

Björn Magnusson

THE SCRUFFS
"Wanna Meet The Scruffs?"
Rev-Ola

Begreppet förlorad klassiker i pop- och rock-sammanhang används idag lite väl oförsiktigt. Kriterierna består i stort sett bara av att albumet i fråga som bäst ska ha ignorerats av samtiden och sedan omvärderats efter att det fått en andra chans på ett av de många skivbolag som så gott som uteslutande ägnar sig åt återutgivning. Naturligtvis är det inte så enkelt – det finns förlorade klassiker och sedan finns det förlorade klassiker. Till de sistnämnda sällar sig bortom alla tvekel de mer än måttligt Beatlesinfluerade Big Stars *#1 Record* (1972) och *Radio City* (1973), två mästerverliga anakronismer från en tid när rocken regerade och popmusik var gårdagens nyheter.

Var Memphiskollegorna The Scruffs hör

HÅKAN LIDBO
"Finest Selection"
Tangent Beats/MNW

Håkan Lidbos *Finest Selection*. Sug på det. Titeln säger allt om kvalitén på den här skivan. Jag håller Håkan för Sveriges främsta producent inom dansmusik. Men för den skull ligger inte fokus uteslutande på det dansanta. Det ges utrymme för mer variation och det gör att skivan verkligen är en glädjefull upptäcktsresa genom olika musikaliska landskap. Tillsammans med en räcka gäst-sångare har Håkan gjort sitt hittills mest helgjutna album.

Skivan rivstartar med *The Bottle* – en studsande vocalhouse-låt som man inte kan stå stilla till. Man måste dansa. Tempot behålls i dansgolvsfyllare som *Everybody Dance*, *More Than a Secretary* och *It's a Shame*. I den sistnämnda är det Frosche från Spänka som håller i mikrofonen och det gör han med glans. *Hotel d'Amour* är mer loungig. Den är skriven av den mytomspunne kompositören Bobby Trafalgar. Helt följdriktigt låter det mycket sextio- och sjuttioal. Men i Håkans mix klaffar det perfekt tillsammans med ett nutida sound. Ambienta spår som *Moog City* och *From Stockholm with Love* känns inte som någon

hemma är mindre självklart.

Kännarnas ståndpunkt överraskar ingen – Rev-Olas återutgivning av *Wanna Meet The Scruffs?* (1977) är den andra på fem år. Och visst är det en charmerande samling powerpop-melodier, gott och väl lika mycket ur tiden som storebröderna Big Star och inte hälften så nödtvunget smarta. Vem kan annat än älska ett band som rimmar "All I want to do is play guitar" med "Play so loud you notice who I are"? Men någon klassiker är det knappast fråga om, även om den onekligen försummats genom åren. Om tio år kommer knappt ens medelålders män med hästsvans att kunna dra sig till minnes första gången de hörde The Scruffs – och det räcker helt enkelt inte.

Dan Andersson

SOMERLAHT
"They Speak so Differently"
Zebra Art Records

Göteborgskvartetten Somerlahts debutalbum är den snyggaste skiva jag sett på länge. Konvolutet ger känslan av en resa från Göteborg till Asien, Tyskland, Frankrike och hem igen, och även om musiken inte alls tar en med på samma geografiska färd som omslaget har den en collage-liknande känsla, som en oplanerad tågfluff där vad som helst kan hända.

När manlig rockjournalistiks ständiga längtan efter referenser till Män Med Gitarrer Som Menar Allvar liknat Somerlaht vid både Pink Floyd, Jeff Buckley och The Cure är den enda riktigt angelägna referens jag kan komma på i Flaming Lips – Somerlahts låtar är lika ostrygt storslagna; sammanlänkade fragment med en melankolisk underton. Vill man göra det lätt för sig låter det 70-tal, vill man göra det lite svårare känns den enkla och uppriktiga skönheten i de mer eftertänksamma spåren snarare tidlösa än tillbakablickande. Och den inledande kvinnorösten som talar ett vackert språk jag inte förstär placerar tankarna både i det modernt urbana och någonstans långt därifrån, såväl tidsmässigt som geografiskt.

Therese Bohman

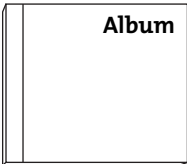
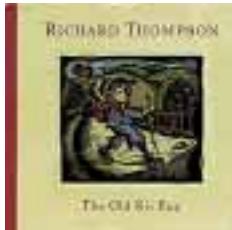

utfyllnad (vilket skulle kunna vara fallet, om de inte var så bra), utan som en nödvändig andhämtning mellan dansgolvsattacker.

Mina två absoluta favoriter på skivan är *Shame* med Lisa Shaw på sång och *Madras Madness* med sångerskan Geeta Chawla. *Shame* är en fullkomligt oemotståndlig pop-låt som borde spelas på radio varje dag. *Madras Madness* får mig att tänka på Yellos gamla *Crash Dance* och det är en lysande influens.

Min enda invändning är nog Howard Jones-covern *What is Love?*, som jag inte tycker når upp till samma höga nivå som resten. Den är inte direkt dålig, bara inte lika bra som de andra spåren. Ett riktigt kanonalbum alltså.

Mats Almegård

SON OF CLAY "Face Takes Shape"

Komplott
Andreas Bertilsson, som döljer sig bakom namnet Son of Clay, är utbildad konstnär. Han bor i Berlin där han jobbar med ljudinstallationer och ljudskulpturer. Och det hörs verkligen på *Face Takes Shape*. Det är en slags dovt hackande monoton ljudskiss som skulle passa utmärkt i ett galleri. Eller i ett par hörlurar för den delen.

För trots att musiken är ganska störande och krävande lyckas Bertilsson ändå med konststycket att få allt att låta harmoniskt och vilsamt. Mitt i de sönderhackade ljuden skapas en bräcklig skönhet. Skivan består av ljud som Bertilsson spelat in i sin lägenhet och ska ge ett porträtt av konstnären/musikern själv. Det är kanske hans ansikte som ska ta form för lyssnaren. Huruvida detta är möjligt är svårt att säga. Det som kan sägas är dock att dessa vardagsljud fascinerar och lockar. Det är ett ljudexperiment som jag njuter av mycket.

Mats Almegård

SUPERSUCKERS "Must've Been Live"

Lunasound Recording
På Supersuckers officiella bootleg står det Play Loud!!!! med fyra utropstecken efter. Och det hjälper till när man ska försöka att inte tröttna på deras "safe rock". Fina slidegitarrer med cowboyhatten på och cigarettens i mungipan. Det fungerar säkert live med ett gäng fulla cowboys i saloonen. Vet inte om Supersuckers egentligen nöjer sig med detta. Hur som helst vill man helst minnas dem för ett par förträffliga singlar i mitten av 90-talet. En del är tack och lov med på *Must've Been Live*.

Jonas Elgemark

THALARION "Tunes of Despondency"

Mighty Music/MNW
Med tre värstelåtar i början på nya CD:n visar slovakiska Thalarion var metallskapet ska stå. 911 – as the War Raged har en klockren cradle

of filth-refräng. De två lugnare *My Bitter Overstrain* och titelspåret *Tunes of Despondency* visar att Thalarion är ett av de bättre moderna death metalbanden.

Men så händer något. Från och med spår sex håller låtarna sämre kvalitet och euforin försvinner sakta bort vid horisonten. Å andra sidan, att göra dåliga låtar då och då tillhör allemansrätten, så what the fuck. En än värre detalj som tynger Thalarion är det faktum att ljudkvaliteten i Juraj Grezdos keyboard ibland är riktigt kass. När en cello låter mer tangentklamp och handsvevt än sträckdrag, då är ljudet kass, hur mycket man än vill att det ska låta snyggt. Men för att åberopa andra sidan igen, att ha dåliga ljud tillhör också allemansrätten, men då kan det också låta lite fuckt ibland.

Torbjörn Hallgren

THERESE "Acapulco"

Tretiak/Universal
Therese Grankvist är nog för de flesta känd som tjejen i Drömhush. En överraskning väntar för den som köper *Acapulco*. Om man väntar sig Drömhush del 2 vill säga. Men inte ens då kan man bli besviken, för kvalitet är något man inte kan bli besviken över. Och kvaliteten är precis vad *Acapulco* har, kombinerat med personlighet, vacker sång och kompetent produktion. Therese har gjort en riktig kanonskiva som imponerar på mig genom sin bredd och variation.

Redan inledningen får mig på fall. *Dubby* är en rak bigbeathöger i mellangärdet. Sen följer househitten *Monkey* som alla borde ha hört vid det här laget. Andra dansgolvserövrare är *Domino* och alldeles suveräna *I Need Somebody*. Kan man sitta still till den har man förmodligen drabbats av likstelhet. Men skivan innehåller inte bara partyglitter. Vemodigt eftertänksamma ballader som *This Street* och *Without Pleasure* trängs med galna experimentlåtar som *Me and My Cowboy* och *Tony the Tiger*. Applåder!

Mats Almegård

THE TORBJÖRN ZETTERBERG HOT FIVE "Hela Sveriges lilla fastmö"

**LUDVIG BERGEHE TRIO
"Ludvig Berghe Trio"**

Moserobie
Jonas Kullhammars lilla skivbolag fortsätter att hjärtligt främja ny svensk jazz. De gemensamma nämnarna på dessa skivsläppen är pianisten Ludvig Berghe och trumslagaren Daniel Fredriksson, men också traditionalism. Låtmåssigt handlar det om strikt traditionell bop med väl bibehållen swingtouch. Det som skiljer nuet från fyrtio- och femtiotalet är själva utförandet.

Basisten Torbjörn Zetterbergs Hot Five, som de båda toppenblåsarna Per "Texas" Johansson och Kullhammar ingår i, känns befriande råa, slamlriga och oslipade trots låtmaterialets all dagliga karaktär. Kring Zetterbergs neostandards till melodier sveper soloinsatserna runt i alla jazzens guldåldrar och spelar på till synes slitna klichéer men på ett hjärtligt skönt och respektlöst sätt. Plötsligt vandrar neobopen från ett tråkigt förvaltande av museikaraktär till att bli mer levande och spännande. Det händer också många spännande saker på *Hela Sveriges lilla fastmö*, framförallt dansas det otroligt skönt upp på pianoklavaturen, både i balladerna och upptempolåtarna. Därför känns det extra roligt att ta del av Ludvig Berghes egna kompositioner med en traditionell pianotrio. Berghe drar om möjligt ännu längre åt swingen än vad som kan tyckas vara hälsosamt idag men mest handlar det om ett grymt sväng på en ganska primal nivå å la femtiotals-hardbop. Det stannar tyvärr också där vid hårdsvänget. För så mycket annat intressant hittar jag tyvärr inte i hos Berghe. I balladerna blir det bitvis ganska såsigt och ointressant och harmoniken och tematiken är väl generellt inte heller så där skitspännande. Men, det viktigaste av allt, svänget, är uppfyllt och försatt med guldstjärna. Vilket kanske leder oss in på den egentliga minsta gemensamma nämnaren för dessa utgivningar. Låt vara att Moserobies skivor inte ligger i framtidens mest utskjutande avantgardistiska utpost men på dem hittar man alltid grymma instrumentalister och ett skönt bejakande av det enkla ursvänet.

Fredrik Eriksson

RICHARD THOMPSON "The Old Kit Bag"

Cooking Vinyl/VME
Det tar numer några år mellan skivsläppen för Richard Thompson, men de senaste albumen har också varit mer jämna än tidigare. *The Old Kit Bag* innehåller både traditionella Thompsonmelodier, men också inslag som ändå tyder på att den gamle fortfarande vill syna nya marker. Här finns mer statiska och malande inslag än på länge, exempelvis inledande *Gethsemane* som nästan låter David Byrne, eller *I'll Tag Along*. Men naturligtvis finns det gitarrbaserade hantverket kvar, det sound Thompson gjort till sitt under åren. Och visst finns det folkdominerade anslaget kvar, även om det kanske inte dominerar som det kunnat göra tidigare. *The Old Kit Bag* är inte lika ojämnt som en del av Thompsons tidigare album, men här finns heller inte deras höjdare. Stabil och lyssningsvärt utan att vara hitbetonat. Men det har väl egentligen aldrig heller Richard Thompson varit som soloartist?

Magnus Sjöberg

TYSKARNA FRÅN LUND "Metamorphobia"

Playground
Det är svårt att få ett grepp om Varanteaterns syntprojekt. Samtidigt som texterna flödar över av ironi och skrattretande humor, är musiken

seriöst genomförd. En hejdlös flört med den elektroniska musiken från 80-talet i allmänhet och Kraftwerk i synnerhet. Det finns många i landet som under sommaren intog dansgolven till tonerna av *Global Fussball OK* eller glömde julstressen med *Achtung X-mas*. Leonard Cohen och Scorpions hyllas av Lunds bidrag till electro-musiken med varsin cover och en skrämmande lik Erasureröst hörs i låten *Metalburg*. Minimalistiskt in i minsta plippljud.

Personligen är det en fröjd att syntmusiken äntligen spelas med lite självdistans. En genre som annars varit förpestad med allvarlig framtoning. *Metamorphobia* är en oas, börjar med en uppkopplingssignal till låten *Internet* och sen är det svårt att koppla ner.

Andreas Eriksson

U-ROY & VARIOUS ARTISTS "Version Gore"

Trojan/Border
Äntligen! Nu finns det ett enkelt sätt att få tag på U-Roy's fantastiska album, få mängder av extramaterial och på samma gång komma över den originalmusik som toastarlegenden hade som plattform. Och den här CD-dubbeln är värd pengarna! Det finns nog ingen platta från Jamaica som jag spelat lika mycket som *Version Gore*.

Redan som tonårige började U-Roy, alias Ewart Beckford, extraknäckta som DJ på olika soundsystems. När han i slutet av 60-talet började jobba för King Tubby's föddes den moderna diskjockeyn. U-Roy pratsjöng och skrek på mycket personligt vis till andras låtar och fick snart börja ge ut egna skivor. I dag är han ansedd som föregångaren nummer ett till både toastare och rappare.

På det här dubbelalbumet samsas massor av fina Duke Reid-produktioner från 1970 och -71 med originallåtarna av artister som The Paragons, The Melodians och Tommy McCook & The Super-sonics. Otroligt bra material det också.

Robert Lagerström

ZWAN "Mary Star of the Sea"

Warner
Först så blir jag besviken. Sen känner jag mig rätt så nöjd. Och efter det blir jag obeslutsam. Det musikaliska livet för Billy Corgan efter Smashing Pumpkins kallas Zwan och jag inser att han ännu inte vaskat färdigt i sin svulstiga alternativrock-bäck (som jag för övrigt trodde såg sin guldålder för sisådär åtta-tio år sedan). Bredbent står han för att orka kasta iväg gitarrsalvor åt olika håll i rummet på känt manér och med sin gnälliga röst utforskar han åter ängest och kärlekstörst – och jag som trodde att han skulle överraska mig på något sätt! Vet inte riktigt vad jag ska tycka och tro.

Nåväl, har man Pumpkins-abstinens är *Mary Star of the Sea* (vilken typisk Billy-titel) en alldeles given kompanjon. Singeln *Honestly* skulle med lätthet passa in på mästerverket *Mellon Collie and the Infinite Sadness* och tragiska balladen *Of a Broken Heart* kittlar nackhåren mer än en gång. *Baby Let's Rock* är istället en charmig poprockdänga men bottenappet *Yeah!* får mig att stirra tomt rakt in i väggen. Vad fan är detta för trams? Inte ens banden på den lokala irländska puben skulle få för sig att testa detta på sin öltörstande publik. Som den bakåtskrävare jag bestämmer jag mig istället för att premiärsyna *Vieuphoria*-DVD:n som släpptes nyligen. Energin och dynamiken hos Pumpkins från början av 1990-talet (*Siamese Dream*) är överväldigande, tyvärr är det sånt som verkar tyna bort med tiden.

Gary Andersson

THE KNIFE "Deep Cuts"

Rabid/Border

Back to Mono! tror jag en Phil Spectorbox hette. Märkligt nog är stridsropet även talande för *Deep Cuts*. I motsats till Spectors ljudvägg skapar syskonen Dreijer en karg tillvaro med mycket få delar, men likväl lyckas de på ljuden att snarare trängas än att gotta sig i något utrymme. Svaret är mono som alstrar en konstig och underlig känsla av vänlig klaustrofobi. För trots det eländiga, vindrivrna, ljudlandskapet är *Deep Cuts* ömsint vacker i sin låtsasfuturistiska klädnad. Blöta Oberheimexcesser i Scooters anda lägger sig kantigt tillrätta ibland stumma oljefatssamlingar och torra små beats. Men framför allt: rösten. Karin använder sin på ett väldigt oortodoxt sätt. Hänsynslöst pitchad och i lager på lager med kluriga stämmor tillsammans med ett säreget engelskt uttal som snarast låter som de kom ur en japansk finskas mun. Men det är så enastående vackert.

Deep Cuts är det bästa Karin Dreijer gjort. Det säger väldigt mycket henne då nästan allt hon rört vid har varit runt 24 karat. Fulländad i all sin säregenhet och betydligt längre bort i originalitet än den ganska Suicideinfluerade debuten.

Heartbeats, förra årets kanske bästa singel, är fortfarande så bra att man vill gråta, och det bästa av allt är att den inte alls är ensam i sin egendomliga kombination av tysk techno och svart porlande superpop. Nästan varje spår innehåller den perfekta samlingen underligheter och självklarheter. Vore det inte för First Floor Powersångerskans korta inpass som tar ner mig till en jordisk nivå (och leda) så skulle jag lätt föreslå utomkroppsliga förklaringsmodeller till varför *Deep Cuts* är bland det bästa som släpps i Sverige. För det är sällan som en skiva premiärgräver så djupt i så helt nya spännande musikaliska marker och samtidigt faktiskt hittar något värdefullt där. Det kan bara vara The Knife som gör något sådant idag, igår och imorgon.

Fredrik Eriksson

Vi gör storstan lite mindre – helt enkelt

Med hela 12 000 hållplatser och stationer utspridda över länet kommer kärleken, nöjena, plugget och jobbet dig lite närmare. När resan är ordnad är det lätt att se målet, även om du bor i en storstad med långa avstånd. Med flera sorters kort och biljetter att välja på behöver du bara hitta det som passar dig bäst. Resten sköter vi, helt enkelt!

Mer information får du på tel. 08-600 10 00 eller www.sl.se

AALIYAH "I Care 4 U" Background/Edel

Aaliyah var en extremt begåvad sångerska med stark vilja som kunde gått vidare och blivit en av de riktigt stora underhållarna. *I Care 4 U* är också ett utmärkt bevis för detta. Hon sjunger som en gudinna och kompas av producenter som vässat beatsen till det yttersta. Det är en lisa för själen att höra skivans 16 utmärkta soulspår, jag använder repeat när tanken på vad vi gått miste om blir för påträngande.

Gary Andersson

AIRLINER "The Last Days of August" Labrador

När Kristian Rosengren inte leker söt och glad indiegitarrist i solskenspopbandet Aerospace, är han en ledsen pojke med brustet hjärta och gitarr som kallar sig Airliner. Och i normala fall skulle undertecknad rysa av välbehag, men inte riktigt så mycket denna gång. Tyvärr har inaveln lyckats sätta sin stämpel. Killen bakom Labrador Records, Johan Angergård, har för många fingrar med i detta projekt. Inget ont om honom, men Airliner får förmodligen på grund av honom ett sound som är alldeles för snarlikt Club 8, den lågmälda duon som Angergård har tillsammans med Karolina Komstedt. Och det är inte bara ljudväggen som är liknande, Komstedt råkar även vara med och köra på Airliners debutplatta. Sedan har Komstedt och Rosengren ett liknade sätt att sjunga på. Luftigt, svalt och lågmälat. Jag gillar verkligen Club 8, men det räcker med ett Club 8. Däremot finns det kvalitéer i Rosengrens låtskrivande. Och när jag går runt på Konsum med md:n och *I'm Not Trying to Be Clever* kommer, kan jag inte annat än njuta. Men jag hoppas att nästa Airliner-platta har ett mer unikt sound och mer variation i tempo.

Annica Henriksson

BERNARD ALLISON "Storms of Life" Cooking Vinyl/VME

Det är inte speciellt kul när man läser att Bernard Allison jämförs med gitarrister som Mark Knopfler, Johnny Winter och Anders Osborne. Då vet man att det handlar trist pubbles. I min bok platsar det inte ens efter en flaska Jäger.

Per Lundberg G.B.

AMORPHOUS ANDROGYNOUS "The Mello Hippo Disco Show" Artful/Border

Future Sound of London ger ut sin nytolkning av psykedelisk rock, *The Mello Hippo Disco Show*, i åtta mer eller mindre olika tolkningar. En låt som skapades redan 1996 har legat och skvalpat i FSOLs studio och förökat sig till ett 34 minuter långt minialbum. Och visst är det en av de bättre låtarna från albumet *The Isness*, komplett med mellotron, farfisa och bombastiska orkesterarrangemang, men åtta snarlika versioner känns rätt så mycket överkill. Det är egentligen bara Jackknife Lees mix som låter vidare annorlunda – resten är mest ett exempel på vad som händer om man har för mycket studiotid och inga idéer till nya låtar. Då är *The Isness* ett bättre köp.

Henrik Strömberg

ANGEL "Angel" Bip-hop/import

Varje år träffas Ilpo Väisänen från Pan Sonic och Dirk Dresselhaus, mer känd som Schneider TM, för en improvisationsspelning i Berlin. *Angel* är dokumentationen av en sådan sammankomst. Konserten är inspelad rakt av, utan pålägg eller efterfixningar. Rundgångsgitarrer trängs om utrymmet med vitt brus och analoga synt-hesizers. När det är dovt bakgrundsmuller

och det ges utrymme för små detaljer är det spännande. När de högfrekventa gnisselljuden skär sönder allt annat är det ganska trist och oinspirerat.

Mats Almegård

THE ANOMOANON "Asleep Many Years in the Wood" Temporary/Border

Ett amerikanskt landskap på hösten. En jeep stannar och ut stiger en man med rödrutig skjorta och jeans. Han tar av kepsen, torkar sig i pannan och spottar på marken. Han har kört i flera timmar på måfå för att låta tankarna klarna. Det är sen eftermiddag, himlen är röd precis som trädens löv. En pungrätta springer förbi, i övrigt är det tomt på levande varelser. Bilrutan är nedvevad och stereon spelar The Anomoanon. Det är vackert och stillsamt, men samtidigt skrämmande ensamt.

Det finns fler Bonnie "Prince" Billys så att säga. Förutom Will Oldham finns en Paul och en Ned. Sistnämnde bildade The Anomoanon 1997. Efter att mestadels koncentrerat låtarna kring mörk barnpoesi är den fjärde fullängdaren mer i stil med det självbetitlade albumet från 2001. Ned Oldhams röst är vacker, gnällig och med en märkbar countrydof, inte helt skild från Neil Youngs. Musiken leder även tankarna till *Harvest* och *After the Goldrush*. Känslösamt så det förslår. Det är vackert och stillsamt, men samtidigt känner man sig skrämmande ensam.

Annica Henriksson

BIG BROVAZ "Nu Flow" Epic/Sony

Outkast är en av hiphop-världens mest innovativa grupper. Att sno Outkasts sound rakt av är däremot inte särskilt innovativt. Men att skapa ett eget uttryck har knappast varit av någon högre prioritet för medlemmarna i hiphop/r'n'b-kollektivet Big Brovaz. *Nu Flow* är snarare ett ambitiöst försök att låta exakt sina amerikanska förebilder – Outkast på titelspåret, annars ganska mycket City High – trots att man kommer från södra London.

I England har de hänfullt kallats för Popstars-band. Fast deras karbonkopior av amerikansk hiphop och r'n'b är egentligen ganska okej, om än helt onödiga.

Thomas Nilson

BIOHAZARD "Kill or Be Killed" Steamhammer/Playground

På något sätt så känns det väldigt fräscht att höra småbarnsfarsorna i Biohazard skrika "heads kicked in", "body torture" och "make my stand". Efter något svaga *Uncivilization* från 2001 så är Biohazard tillbaka på allvar. De är argare och mer fokuserade. *Kill or Be Killed* är ett pekfinger till alla nya band som försöker slå sig fram som hardcoreband med rapinslag. Ett pekfinger som säger "kolla in hur man gör, snorungar". Soundet är stenhårt och avskalat. Inspelat i egna studion i Brooklyn. Låtarna är korta och koncisa, inga krusiduller, bara pang på. Billy och Evan menar varje ord de skriker fram. Samtidigt som Biohazard går minst tre steg bakåt i tiden så tar man ett rejält kliv fram då vissa låtar växer till rena death metal-slagdängor. Tänker då främst på inledande *World on Fire*. Biohazard var uträknade men reser sig på nio. Hoppas bara att man kan ta pappaledigt och åka ut på turné i Skandinavien, eller varför inte till någon festival i sommar.

Per Lundberg G.B.

SUSANNE BROKESCH "So Easy – Hard to Practice" Disco B/Goldhead

Jag kan inte annat än hålla med om titeln på skivan: det verkar så enkelt att göra easy listening-musik, men det är så svårt i

praktiken (ja, okej, det var en tveksam översättning). Skivan låter lite som om man bett en sån där intelligent dator från en 50-talsfilm att göra easy-listening, men bara gett den skum ambient-musik som referensmaterial. Nej, förresten, det låter ju nästan intressant, och det är inte Susanne Brokesch skiva. Tvärt om. Men omslaget känns i alla fall genomarbetat.

Henrik Strömberg

THE BRUCES "The War of the Bruces" Misra/

Idag, när begreppet "alternativ country" börjar omfatta det mesta som innehåller akustiska gitarrer och amerikansk sång, är väl risken att *The War of the Bruces* kommer att försvinna helt i det mediala bruset. Det är lite synd, för det här är en charmig liten skiva. I det stora hela är det inget revolutionerande, det är precis som urtypen för just ovan nämnda alternativa country. Lite Clem Snide och lite Jay Farrar, sådär. Men här finns också lite mer originella inslag, lite fantasifulla arrangemang, lite klacksark i förhållningssättet. Utan tvekan en av de mer intressanta bidragen till americanafloëdet.

Magnus Sjöberg

BUCK "Rock Dream" Startracks/V2

Svenska Buck gör ett rejält magplask ner i samma gyttjepöl som Oasis och Suede tar kallsupar ur, lägg till ett uns emo-core och bilden klarar. Låter rätt så intet sägande i mina öron.

Per Lundberg G.B.

CAMPER VAN BEETHOVEN "Tusk" Cooking Vinyl/

Våren 1986 åkte medlemmarna i Camper van Beethoven med följe till en kompis föräldrars stuga i skidorten Mammoth. Mest för att ha kul men också för att göra musik. De hade med sig lite instrument, en fyraknals bandspelare och en trummaskin. Det blev en ganska kaotisk vistelse med snöstorm och bråk med flickvänner. I stugan hittade de fem LP-plattor, en av dem var Fleetwood Macs ganska ökända *Tusk*. En förvirrad och paranoid historia med intressant bakgrund. Det var logiskt att Camper van Beethoven nu ansåg sig ha fött sin egen *Tusk*. Originalbanden var försvunna i flera år men i februari 2000 hittades de och man bestämde sig för att ge ut det på en dubbel-CD. Tyvärr är *Tusk* roligare i teorin än det som faktiskt blev det musikaliska resultatet. Det låter charmigt hemmainspelat och trummaskinen gör att det blir en extra atmosfär över vissa låtar, men överlag blir det för stelt för att låtarna ska få leva ut. Det är faktiskt ett ganska trött Camper vi hör utan några riktigt minnesvärda låtar. Endast några få kommer upp i normal Camperstandard. Speciellt den rörande och spröda *Beautiful Child* med fiolen och tremologitarren på plats. Men för att få en mer rättvis bild av bandet är det bättre att kolla upp alla gamla återutgåvor som är på gång, eller varför inte testa deras absoluta höjdpunkt *Key Lime Pie* direkt.

Jonas Elgemark

C.A.P. "Statement" Memento Materia

När Leif Holm står bakom maskinerna i Pouppee Fabrikk handlar det om tung Formel 1-synt. Tillsammans med Christiaan Riemslog bromsas hastigheten rejält. Förkortningen står för Controlled Analogue Programming och det är en passande förklaring till musiken på *Statement*. Utan att tappa tyngden från PF tar Holm oss igenom ett monotont men svängigt electro-landskap med vibrerande basgångar och en sång som känns hämtad från underjorden.

Andra hade säkert kallat det EBM och frossat i namn som Nitzer Ebb och D.A.F. Jag nöjer mig med att konstatera att det funkade alldeles utmärkt i sin enkelhet.

Andreas Eriksson

THE CELIBATE RIFLES

"A Mid-stream of Consciousness"

Munster/Border

De australiensiska rockveteranerna lyckas låta lika unga och virila som vilket nytt fräscht garagerockband som helst. Man skulle lätt kunna tro att de är det senaste från Australien tillsammans med The Vines. Men gubbarna har hållit på sedan 1982. The Celibate Rifles tillhör ett av Australiens största band även om de inte har fått alltför stort utrymme i utländskt press. De var ett av de första punkbanden efter Radio Birdman och The Saints-eran. Steedman och Morris sopar undan allt gammalt damm med sina snabba gitarrer. Fortfarande drar de åt MC5 och Stooges-hållet, men det gör det riktigt bra och det finns ingen anledning till varför de skulle byta bana. På första pressen av *A Mid-stream of Consciousness* återfinns även tre bonuslåtar: *Child of the Moon*, *I Will Dare* och *Journey by Sledge*, det vill säga en hatten av för Stones, Replacements och Deniz Tek (Radio Birdman, senare The Visitors).

Annika Henriksson

CLEARLAKE

"Cedars"

Domino/MNW

Texttrader som "When I'm angry or bitter it's never my fault but nobody seems to believe me" belyser problemet med önskvärd skärpa. Jodå, visst är det fråga om ännu en av de där hopplöst självupptagna brittiska indiepopexporterna som har svårt att skilja Morrissey från Strangeloves Patrick Duff – eller bara inte kan begripa varför någon av dem skulle vara viktigare än den andre. Tyvärr kommer *Cedars*, den Brightonbaserade kvartetten Clearlakes andra fullängdsskiva, aldrig i närheten av att bestiga ens den sistnämndes formtoppar. Inte ens avslutande upprykningen *Trees in the City* förmår växa till något utöver undantaget som bekräftar regeln – det hinner de bevisa tio gånger om dessförinnan.

Dan Andersson

COBOLT

"Passoã"

BCore Disc/Border

Trodde att Cobolt sorgligt nog hade insomnat efter suveräna *Spirit on parole* från 1998. En platta som fortfarande växer. *Passoã* har samma tema som *Spirit on parole*. Utsatthet, nakenhet eller om man så vill vemod. Cobolt slår an en sträng av stort norrländskt vemod. Ljudbilden är ödslig men ändå varm. Som att åka bil i norrlandens inland där det är långt mellan husen och det enda du vid första anblicken lägger märke till är träd och blåa berg. Men efter ett tag ser du helheten. Att bergen faktiskt skiftar i nyans och att himlen tillsammans med träd och berg visar en bild som inget i hela världen kan slå i fråga om skönhet. Cobolt är ett band som verkligen klarar av att låta tystnad och pauser tala i ett effektivt bildspråk. Magnus Björklunds sång binder samman musiken till en luftig och varm väv av ljuva toner. *Passoã* är som gjord för dig som gillar band som Logh och Grand Tone Music eller ni som bara tycker om att ligga på rygg och stirra på himlen.

Per Lundberg G.B.

COUNT THE STARS

"Never Be Taken Alive"

Victory Records/Border

Blir osäker på vilka nedvärderande ord jag ska använda om Count the Stars. Dom vill helt enkelt inte komma. Melodiös punkrock lockar inte fram sarkasm-musan inom mig.

Per Lundberg G.B.

CRAZYTOWN

"Darkhorse"

Sony

Detta list-nu-metalband återkommer med en bedräglig samling låtar som är så upplåsta och ospontana att *Darkhorse* blir olysningsbar. Jag skulle kunna använda fler ord som börjar på o- men avstår i tyst protest.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Back to Mine – The Orb"

DMC/Goldhead

Alex Paterson har satt ihop sin version av en skön efterfest i *Back to Mine*-serien, och jag skulle inte ha något emot att bevista denna natt. Här finns Julee Cruises spröda *Twin Peaks*-tema och Creatures totaltokiga *Ow Much!*. Andra sköna spår inkluderar Juno Reactors undervattninga *Nitrogen Pt. 1* och Schneider TM vs. KPT. michi.gans alldeles underbara Smithsömgörning i *The Light 3000*. Dessutom bidrar Aphex Twin med två spår.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"DJ-Kicks – Tiga"

!K7/Border

Androgyne new romantic-killen Tiga har behagat mixa ihop 25 spår electro/techno till !K7s *DJ-Kicks*-serie. Mixningen låter helt okej, men urvalet känns lite urvattnat. Särskilt skivans första hälft har svårt att engagera, det blir bättre och bättre ju längre skivan pågår. Allt leder upp till skivans bästa spår, avslutande *Madame Hollywood (Mister Hollywood vers.)*, en av Tigas egna låtar. Det infinner sig en naggande misstanke om att han valt tråkigare spår för att framställa sina egna alster i bättre dager, Tiga ser ut kunna vara just så självupptagen.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Jakten på under-orden IV och V"

Streetzone/Border

Del IV och V i serien med det fåniga namnet är en upprykning jämfört med trean. Dels är det lite fler halvetablerade namn som höjer nivån och dels medföljer info om artisterna och vilka konstellationer de ingår i så man kan hålla koll på eller undvika dem i framtiden. En hel del av de bästa bidragen finns redan på vinyl men man får osläppta låtar med till exempel Mr Noun och Glaciuz. Dessutom finns bra grejer med (för mig) okända artister. Pennybridge Kingz tunga *Buck Buck!!* har en eurotechnoslinga som 2 Unlimited hade varit stolta över, Kingsfarm Guerilla från Göteborg gör snäll men svängig ragga med inslag av rap, och hårda Red-E 4 Wut representerar Rosengård på bästa sätt. Sämst, och det är riktigt illa i det här sammanhanget, är Snook i hård konkurrens med Apman & Nojia.

Bottenappen till trots är båda plattorna värda att ha, men ska du bara köpa den ena måste det bli fyran. Anledningen är det geniala öppningsrimmet på låten *Klart!* med Kenta och Frondas nya grupp Favete Linguis: "Vem fan var halllick innan du ens hade hånglat? Pimp muthafuckin' Fronda!"

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

"Kanzleramt 3"

Kanzleramt/Border

Förvirrande nog recenserade jag en samling från Kanzleramt för några år sedan som hette *Five*. Men *Kanzleramt 3* är en ny samling, 13 exempel på melodiös techno, med en remix på Heiko Laux *Man With the Red Face*-rip-off, *Ornaments*, i spetsen. Det är trevliga låtar, om än inte överdrivet innovativa. Personligen har jag märkt att om inte samlingen är exceptionellt bra så slutar jag lyssna på den inom kort. *Kanzleramt 3* är definitivt en som snart kommer samla damm i hyllan.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Playground vol. 6"

Ecco Chamber

Ytterligare ett mixalbum i Playgroundserien. Conceptet är detsamma. Det handlar om nu-jazz som mixas med snäll electronica av välbekanta namn. Denna gången är det det finska kollektivet Nuspirt Helsinki som står bakom skivtallrikarna. Och det sköter de givetvis bra. Rent tekniskt har jag inga invändningar på den här mixen. Men låtvalet kan invändas emot. Det är inte heller dåligt, bara lite för självklart. Allt glider ihop till en ganska seg och intetsägande väv av jazzig klubbmusik.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Reggae Love Songs – 50 Jamaican

Lovers Classics"

Sanctuary/Border

Det är synd att slösa bort det här. Men vad kan man annars kalla det när förpackningen är dödstråkig och informationen om musiken noll? Detta handlar ju ändå om massor av kanonmaterial från Jamaicas nästan oändliga låtskatt – kärlekslåtar av kända artister som Gregory Isaacs, Sugar Minott och John Holt men också av mer obekanta såsom Audrey Hall, Bruce Ruffin och Lorna Bennett. Det allra mesta håller hög klass även om loversprylar från 60-talet lätt överglänser några väl smörig producerade grejor från senare tider.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"Swizz Beatz Presents Ghetto Stories"

Dreamworks/Universal

Kring millenieskiftet var det en vanlig uppfattning att Ruff Ryderz var den tuffaste clicken och Swizz Beatz förutspåddes bli tvåtusentalets hetaste producent. Tyvärr dröjde det bara till 2001 innan Jadakiss släppte sömnpillret *Kiss tha Game Goodbye* och Swizz var en av de medverkande som fick bära hundhuvudet för det fiaskot. För-senade *Ghetto Stories* har därför känts lite som upp till bevis för Kasseem "Swizz Beatz" Dean. Jag gillade *Guilty* med Bounty Killer när den kom i höstas, men det var nog mest för att jag blev positivt överraskad av Swizz rap. Andra positiva överraskningar är det dessvärre ont om på *Ghetto Stories*. Beatsen är för snälla, syntarna inte tillräckligt hysteriska och rappare som Busta Rhymes, LL Cool J och Noreaga låter gamla och trötta. Jadakiss får i alla fall en liten revansch med *Big Business* tillsammans med Ron Isley som är plattans bästa spår och Swizz egna titelspår är ganska tungt. Remixen på Nas *Salute Me* funkade också även om originalet är bättre.

Ghetto Stories hade nog kunnat få godkänt betyg om det inte var för *We Did It Again* där Metallica, Ja Rule och Swizz åstadkommer en av de kanske tio jobbigaste låtarna någonsin.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

"Äggörän 5"

Ägg Tapes & Records/Border

Kan inte låta bli att bli lite imponerad av ett skivbolag som Ägg Tapes & Records som styvnackat kör sitt race. Sen att inte kvaliteten på de artister som är med på *Äggörän 5* ens håller korpnivå är en annan femma. Roligast här är Loks bidrag, annars var det väldigt tunt.

Per Lundberg G.B.

ECHOBOY

"Giraffe"

Mute/Playground

Att lyssna på musik är att känna. Kroppen fylls med glädje, ilska eller sorg. Du vill skratta, slå sönder eller gråta. I Echoboys fall vill jag bara stänga in mig i min ensamhet. Mörka kvällar när regnet smattrar mot fönsterrutan. Det finns inte mycket munter

på *Giraffe* även om hoppet hela tiden finns runt hörnet. Malande trummaskiner och basgångar driver på i en enformig takt och endast vid några få tillfällen ändras tempot av technobeats, akustiska gitarrer och melodiosa syntslingsor. I *Summer Rhythm* är liknelsen slående med Björks plottrika takter, utan att lyckas fånga samma känsla som hos isländskan.

Bakom namnet Echoboy döljer sig Richard Warren, en multimusiker i stil med Trent Reznor. Tillsammans med producenten Flood skapas en dov syntmatta, stundtals inte långt ifrån Nine Inch Nails industrirock, som i några enstaka låtar säkert kan fylla dansgolven. Men ni lär inte möta mig där. Då passar musiken bättre i min ensamhet.

Andreas Eriksson

EVERYTHING BUT THE GIRL "Like the Desert Miss the Rain" Virgin

20 år med Everything But the Girl har onekligen medfört ett brett arkiv att ösa ur till den här "Best of"-samlingen. Best of enligt Ben och Tracey själva, det här är ingen "Greatest Hits". Skivan pendlar mellan akustisk pop och högteknologisk dansmusik, och som lyssnare pendlar jag mellan att tycka det är jättebra och att slänga mig på nästa spår-knappen. På plussidan har vi *Walking Wounded*, Todd Terry-mixen av *Missing*, Massive Attacks *Protection*, Photek-mixen av *Single* och EbtG/Soul Vision-collaget *Tracey in My Room*. På minussidan samsas en bunt 80-talsproduktioner jag helst programmerar bort.

För den riktige EbtG-fanatikern finns det även en DVD-version av samlingen att tillgå. Nio pretentiösa musikvideor och tre tveksamma live-tagningar, rena julafton.

Henrik Strömberg

FOUR STAR MARY "Welcome Home" Spitfire/Playground

Amnesi. Syrebrist. Inverkräksjuka. Four Star Marys största "framgång" är att de agerat husband i *Buffy tonårsvampyren*. Muskelgrunge utan alltför.

Per Lundberg G.B.

FRIENDS OF DEAN MARTINEZ "Under the Waves" Glitterhouse/Bonnier

Jag har aldrig riktigt fått något rätsida på Friends of Dean Martinez. Å ena sidan tycker jag att de är fantastiska med sin blandning av Venturesk instrumentpop och mellanamerikanska westernstämningar. Å andra sidan händer det ingenting i låtarna på en skiva. En enda lång väntan på ett klimax som aldrig kommer. *Under the Waves* innehåller, naturligtvis båda sidor. Man kan låta sig föras bort på de ökändof-tande musikaliska vägarna, alltid lika behagligt avslappnad, som en 45 minuter lång siesta att njuta när man vill. Eller så kan man sitta och irriteras på det faktum att det händer mer på en tågresan mellan Gävle och Storvik. Hittills har jag nog ägnat mig åt det förra alternativet.

Magnus Sjöberg

GROOVE ARMADA "Lovebox"

JiveElectro/Zomba

Efter varsamt funkiga fullängdsdebuten *Vertigo* från 1999 och 2001:s tyngre och mer tempotarka *Goodbye Country (Hello Nightclub)* landar brittiska duon Groove Armada nu i *Lovebox* som känns som deras starkaste skiva hittills. Låtarna är varierade och omväxlande kitschiga och eftertänksamma. En galen, eller snarare upprymd, känsla vilar över de bästa spårerna: bigbeatiga *Purple Haze*, luddiga *Groove is On*, rättframma *Madder* och partysugna *Final Shakedown* med Red Rat. Även släpigt souliga *Hands of Time* har en skön vibb och Primal

Scream-pumpande *Tuning In* funkhar tillfredsställande. Avslutande *But I Feel Good* har en plastighet som man inte bryr sig om för det svänger ändå. Tråkigast låter faktiskt Neneh Cherrys inhopp.

Gary Andersson

GUITAR WOLF "Ufo Romantics" Skydog/Border

Har nog inte riktigt vant mig ännu med att se asiater i lädermundering spela tuff rock, då mestandelen av den rockmusik man hör utförs av europeiska eller amerikanska kvinnor/män, och trots att jag har lyssnat en del på bandets förra *Jet Generation* som är riktigt bra. På *Ufo Romantics* kör japanska Guitar Wolf vidare på konceptet rock ska komma från pungen och inte från hjärnan. Att höra Seiji räkna in å la Ramones på knackig engelska är en fröjd för örat. Då *Jet Generation* var punkig så är *Ufo Romantics* fortfarande skrånigt punkig med en gnutta blues. Låtarna är enkla och tempot högt. Texterna handlar om rock-'n'-roll-attributen brudar och bärs. Eller som i *Nagasaki Jet*, hur det är att vara sista generationen barn som föddes av strålskadade mödrar. Guitar Wolf bör vara alla konsertarrangörers våta dröm.

Per Lundberg G.B.

BEN HARPER "Diamonds On the Inside" Virgin

Ben Harper påminner väldigt mycket om Lenny Kravitz, en lågmäld och mer nyfiken Lenny som han lät på sina tidiga plattor, och jag gillar det. *Diamonds On the Inside* är en hudnära platta som grabbar tag i dig utan att använda yviga gester. Låtarna känns genuina och Bens sång släpper in lyssnaren i den närmsta kretsen vilket är en fantastisk känsla. Ibland rockar han lite mer men just de finstämda låtarna som *When She Believes*, bluesiga *When it's Good* och även inledande reggae/ska-dängan *With My Own Two Hands* ger mig gåshud. Ben är riktigt bra, hoppas bara han inte blir arenarockare...

Gary Andersson

HELLRIDE "...and Then the Earth Moved..." White Jazz/MNW

En stor gåspning infinns sig redan efter ett par tre låtar. Det är egentligen inga större fel på norska Hellride men det saknas något väsentligt i deras rock-'n'-roll. Kan inte sätta fingret på vad det är. Det är bara något väldigt avslaget över de här pojkarna och avsaknaden av låtar är tydlig. De har visserligen tygden och en del skarpa gitarrer men det är musik som förmodligen ingen kommer att hata men heller ingen kommer att älska – och det är ett stort problem. Det är tomt, skickligt framfört och lika ointressant som en svensk dokusäpa. Jag börjar ställa mig starkt tveksam till den enorma mängd av rockband som White Jazz pumpar ut. Hur var det nu det där med kvantitet och kvalitet?

Jonas Elgemark

JIMI TENOR "Higher Planes" Kitty-Yo

Jimi Tenor är tillbaka med en äventyrlig färd genom storbandsjazz, sjuttitalsfusion, funk och programmerade beats. På sina ställen blir det lite för mycket av flöjt- och saxofonsolon för mig. Men på andra håll är detta mörkt suggestiv musik som skulle passa utmärkt i vilken sjuttitalsdeckarfilm som helst. Tydligast blir detta i *Dirty Jimi*. Tenors egen version av Dirty Harry kan man förmoda. Det är när musiken skalas av något och de enstaka instrumenten får chans att höras som det tänder till. Då påminner det en hel del om Barry Adamsons skitigt urbana jazz.

I storbandssektionerna, där Jimi tagit hjälp av UMO Big Band, kan det ibland bli så att alla galna infall till sist tar död på sig själva. Det blir lite för mycket av det goda helt enkelt.

Mats Almegård

JUNIOR SENIOR "D-d-don't Stop the Beat" Crunchy Frog/Stockholm Records

Gamla hårdsyntarna Ludo X kommer väl inte många ihåg? Gott så. Nu kommer två av medlemmarna ut med en skiva som inte är hårdsynt. Vad det är? Någon slags vi-vill-köra rock-men-ändå-gå-att-dansa-till-musik.

Om man försöker vara snällast i världen så ja. Det finns en halvokej lät på den här skivan. Hitten *Move Your Feet* är en flirt med sjuttitalsdiscon som fungerar ganska bra. Vill man fortsätta vara snäll kan man med mycket välvilja säga att det låter lite Primal Scream, Devo och B52's på sina ställen.

Men jag orkar inte vara snäll. Den här skivan suger faktiskt rejält. Dålig bonnig rockabilly på programmerade beats med trumljud som är bland det burkigaste jag hört. Tänk er Markoolios *Rocka på* med den sämsta produktion du hört. Det är nästan så att man längtar tillbaka till Ludo X. Men nej förresten, de var också svindliga.

Mats Almegård

KELLY 8 "The Setup" Bombed Out Records

Kul med nya som försöker låta eget. Kelly 8 blandar och ger från den hårdare rockskolan. Kvinnlig sångerska som för tankarna lite åt Souls. Kelly 8 är ett band jag gärna följer. Nästa platta kan bli riktigt bra.

Per Lundberg G.B.

THE KLERKS "The Klerks" Trampoline/Stockholm Records

Bandnamnet är hämtat från Kevin Smiths independentfilm *Clerks*. och visst finns det inslag av gammal indiepop på *The Klerks* men alldeles för mycket Andreas Johnson-refränger gör att namnet ljuger. Det är tillrättalagd pop som skraddarsytt för Tracks av producenten Johan Nilsson (This Perfect Day) och singlarna *Let it Out* och *She, She, She* har redan snurrat på radion. Och det är just singlarna som, tillsammans med ett fåtal andra låtar, fungerar. Resten är ointressant och intetsägande. Att det dyker upp en hemlig lät som formats i samma mall är enbart frustrerande. Någon borde ha berättat för pojkarna att det behövs mer än ett häftigt namn och välmeriterade medarbetare med rötter i den gamla Skellefteåpopen. Det behövs bra låtar för att sticka ut i den kompakta musikdjungeln.

Andreas Eriksson

KVLR "On Planted Streets" Sticksister Records

Vid första anblicken av *On planted streets* tänkte jag att 18 låtar kommer att bli masigt att lyssna igenom och få ett grepp om. Märker att jag har fel redan någon sekund inne i första spåret. Måste skriva det fast jag knappt vill ta ordet i min mun, KVLR låter norrland, eller norrbotten/västerbotten. Aningen Fireside och aningen Carp Wade och en massa eget sound. KVLR styrka ligger helt klart i att dom kan skriva bra låtar. Fina verser och gnistrande refränger. Sen att kanske inte alla arrangemang är klockrena spelar inte så stor roll. Det svänger och det är viktigast. Vill höra mycket mer av KVLR.

Per Lundberg G.B.

LEADFOOT "We Drink for Free" Playground

Ofattbart vad tråkig musik kan vara ibland. Leadfoot är ett praktexempel på hur det kan låta. Töntig pubrock, typ som när sångaren

har gitarren alldeles för högt upp på magen och fortfarande står och gör rockposer. *We Drink for Free* är en ytterst dålig skiva.

Per Lundberg G.B.

LOST HORIZON "A Flame to the Ground Beneath" Music For Nations/Zomba

Kan inte sluta lyssna. Det är svårt att förklara men Lost Horizons metal går inte riktigt att stänga av. Inte för att jag är upp över öronen galen i genren. Inte heller för att jag tycker den suger. Känner samma som när jag lyssnar på Hammerfall och Blind Guardian. Det är något annat. Något djupare kanske. Produktionen som är gnistrande och klinisk. Skickligheten hos musikererna som är oklanderligt duktiga. Eller de perfekt uppbyggda låtarna som innehåller alla ingredienser en heavy metal-låt ska ha. Intro, vers, refräng, gitarrsolo eller syntsolo, brygga med en passage in till sista refrängen eller till outro. Givetvis så generaliserar jag, men det känns verkligen som om Lost Horizon inte gör ett enda fel. Och det är väl det som jag har invändningar emot. Jag saknar det organiska. Det kirurgiska och rena soundet saknar blod. Jag vill höra ett felslag på trummorna eller en misadad ton på gitarren. Det ska svänga lite i tempot för att det få liv i låtarna. Live låter det förhoppningsvis annorlunda, ser fram emot att höra sångaren *inte* komma upp i rätt falsett. Det är då musiken blir levande. Det är då som musiken blir en egen organism. Kan ändå inte sluta att fascineras av att *A Flame to the Ground Beneath* är en perfekt skiva fast på ett sätt som jag inte alltid uppskattar.

Per Lundberg G.B.

CLIVE FIELD MARSHALL "Poor House Rockers" Wackies/Border

När den här skivan gavs ut 1981 såldes den slut så snabbt att den aldrig fick distribution utanför New York. Kanske var upplagan i minsta laget eftersom Clive Field Marshalls platta inte visar sig vara något att springa benen av sig för. Däremot gör mannen ett gott hantverk, tostar i tidstypisk stil till fett komp och behandlar ämnena som turism, banker och amerikanska presidenter. Han är hyfsat rapp och tajt i käften men när inte upp till dåtida kollegor som Lone Ranger, Clint Eastwood och General Saint.

Robert Lagerström

THE MISSION "Aural Delight" XIII Bis Records/Playground

Att höra Wayne väsa fram *Amelia* räcker för mig. Det spelar ingen roll att Mission en gång i tiden var ett stilbildande band och att dom fortfarande drar en massa folk till sina konserter. Ridån åker definitivt igen när Wayne Hussey och co. gör pepparkaksdeg av Depeche Mode-låten *Never let me down again*.

Bu för The Mission!

Per Lundberg G.B.

MICHAEL MONROE "Watcha want" Steamhammer/SPV

Han må vara 40+ men kickar fortfarande lika mycket rumpa som under glansdagarna i Hanoi Rocks. Det fullkomligt sprutar konfetti, paljetter och färgglada fjädrar ur högtalarna när *Watcha Want* snurrar i CD-spelaren.

Även om det är enkelt uppbyggt och långt ifrån nydanande så är det kul lyssning och nästan svårt att inte glatt tjoa med i texterna. Han gör vad han alltid gjort – spelar rock'n'roll med en sleazig glasyr – och gör det bra. *Stranded* är plattans klara etta, en låt där Michael Monroe klarar av den svåra konsten att kombinera saxofon med rock utan att det låter töntigt.

Torbjörn Hallgren

MIDNIGHT CHOIR "Waiting for the Bricks to Fall" S2/Bonnier

Det är något speciellt med Midnight Choir. De kändes som en frisk fläkt när de slog igenom för några år sedan, med sin lite egna variant av Walkabouts-pop. Tyvärr är det kanske också det som tynger dem just nu, när Walkabouts Chris Eckman återigen producerar bandet. De senaste gångerna jag hört Midnight Choir kommer jag inte ifrån känslan av att bandet inte kan bryta sig ur de allt starkare och högt växande Walkabouts-murar som riskerar hägna in dem. Bortsett från den nästan Townes Van Zandt-doftande *Will You Carry Me Across the Water* och försöket till ångestladdad version av *Motherless Child*, känns det som att jag hört detta förut. Alldeles för många gånger.

Magnus Sjöberg

MISC. "In Between" Resopal/Border

Förra året myntades genren microhouse. Vad som var microhouse var lite mer oklart, men Misc känns definitivt som de passar in i definitionen. Eller så är de deephouse. Nån slags subsubkategori av house i alla fall. Det låter ganska torrt, det svänger men det tar lite tid innan man märker det. Många små små samplingar, gärna fragment av röster, repeteras i det oändliga och skapar en dansbar helhet. Några låtar i taget är Misc bra, men efter att ha lyssnat igenom hela *In Between* är man trött på att höra samma låtidéer återanvändas gång på gång.

Henrik Strömberg

NIGHTINGALE "Alive Again: the Breathing Shadow Part IV" Black Mark

Nightingale är medelåldershårdrock när den är som mest perfekt. Nya skivan *Alive Again* låter som något Michael Schenkers okände äldre bror, inte Rudolf, och Whitesnakes lika okända äldre bröder skulle knäpa ihop. Det är en skiva Loket vill göra reklam för på TV 4.

Samtidigt är det en ärlig och genomarbetad produktion. Det är så långt ifrån kommersialism och topplistor man kan komma. De som gillar hård, klinisk, basbefriad rock från 1984 till 1987 kommer att föra Nightingales skiva tätt till sitt bröst och tacka bröderna Swanö för att de existerar.

Torbjörn Hallgren

THE PAPER CHASE "Hide the Kitchen Knives" Southern/Border

För att ta till klischeé: Texastrion The Paper Chase låter som en långhårig upplaga av Bright Eyes. John Conletons röst är desperat, skrikig och opolerad, men inte lika skrämmande uppriktigt och nära till att brytas av gråt som den Conor Oberst besitter. Musiken är kaosartad – från skriikiga gitarrer till ljudet av knivar som täljs mot varandra, ett obestämt pianoklinkande och hårdrockstrummor – och ramar in desperationen och ilskan perfekt. Ibland låter The Paper Chase dock som det mest förskräckliga rockband man någonsin hört i en källarlokal och man funderar om de alla är tondöva. Kanske influeras de av Bowies konstigaste och mest experimentella period. Okej, The Paper Chase i små doser, men inte ett helt album tack.

Annica Henriksson

THE PEEPSHOWS "Refuge for Degenrates" Burning Heart Records

The Peepshows har i och med nya plattan skaffat sig ordentligt på fötterna. För det behöver man som band om man ska vandra längs redan upptrampade stigar. Peepshows stig heter Nomads-gjorde-det-först-i-Sverige-rocken. Peepshows gör under inga som

helst omständigheter bort sig. Tvärtom känns det uppdaterat och eget. Orsaken till det heter Henrik Wind som spelar orgel och piano så att det står härliga till. *Refuge for Degenrates* är en trevlig skiva från ett bra svenskt rockband.

Per Lundberg G.B.

ROD PIAZZA & THE MIGHTY FLYERS "Beyond the Source" Cooking Vinyl/VME

Blues ska låta som ett pumpande hjärta, inte som en dator med 500 gigabyte i internminne. Så tråkigt och intetsägande att inte ens orden räcker till.

Per Lundberg G.B.

THE PIONEERS "Give and Take – The Best of The Pioneers" Trojan/Border

Det var faktiskt en olycka på en travbana som gjorde att The Pioneers slog igenom ordentligt. Den jamaicanska gruppen gav helt enkelt ut en låt om ett par förolyckade hästar och fick en stor hit med *Long Shot (Kick the Bucket)* 1969.

Dessförinnan hade bandet gjort en del fina rocksteady-låtar och på den här samlingen ryms bitar från hela karriären fram till 70-talets slut. Allra bäst var The Pioneers under de första åren och skivan visar vilken stark vokalgrupp grabbarna utgjorde.

Robert Lagerström

PISSING RAZORS "Live in the Devils Triangle" Spitfire/Playground

– Fan! Karriären liknar en svensk rodelåkar. På arslet rätt ut i intet. Vad ska vi göra? – Öh?! Kan vi få spela hos Jerry Springer? – Helt kört. Den gubbhardcore vi lirar passar inte där.
– Doh!
– Vid Archimedes skägg! Vi spelar in en liveplatta där vi bjuder in alla polare, fyller dom med Bud och får dom att skrika efter extranummer redan efter första låten.
– Perfa!
– Schysst krystat polarn. Det kör vi på. Sen spelar vi in det och kränger det till samma pris som för en vanlig platta.
– Doh!

Per Lundberg G.B.

PRAM "Dark Island" Domino/

De var visserligen väldigt hypade i mitten av nittioalet men så mycket har faktiskt inte hänt med Pram. Deras fascination för sommarsval femtiotalsestetik och ärgångsmoogar fortsätter oförtrutet och de låter fortfarande, precis som när de glimtrade till på NME:s sidor, lika nonchalant retrofuturistiska. Lågmält och saktnodigt, färgat av små trumpetor och gräddiga samplingar från Hollywoods guldålder. Morricone, Alice Coltrane, lättkrautrock och cocktailestetik.

Rosie Cucktstons torra brittiska stämma tassar omkring i hemliga melodier som även den fint matchar det kolorerade ljudlandskapet. Det handlar om små, små gester som trots vibrafoner, stråkar och pukor förblir ett stillsamt prasslande i hörselgången. De är få som är lika konsekventa som Pram och håller fast vid samma estetik som de gjorde när de startade. Pram förfinar sin åter och åter igen och jag undrar om inte *Dark Island* äntligen kan vara den ultimata rumsmusiken för det minimalistiska designhemmet med rätta blandningen av supertrendigt och yllemysigt.

Fredrik Eriksson

PUFFBALL "Leave Them all Behind" Burning Heart

Vill minnas att jag gillade Puffballs actionrock. Den kändes tuff och hård. Nu är det mindre kul. Efter framförallt alla svenska framgångsrika band i den genren och en

uppsjö av utländska så känns *Leave Them all Behind* nästan efterbliven. Inte för att Puffball är ett tråkigt band, snarare att det känns för mycket. Det är svårt att krama vatten ur en sten.

Per Lundberg G.B.

PULSEPROGRAMMING

"Tulsa for One Second"

Aesthetics/import

Med risk för att upprepa mig, men jag hävdar definitivt att folk som missbrukar autotunern är de första som ställs mot vägen när revolutionen kommer. Pulseprogramming gör det bara i första låten, men det räcker för att jag ska få en negativ bild av dem. I övrigt gör Pulseprogramming sånger ackompanjerade av mjuk och fin elektronisk musik. Det som gör att *Tulsa for One Second* i viss mån står ut ifrån annan elektronisk lyssningsmusik är den manliga och den kvinnliga vokalisterna, vars sångstil är tillräckligt osäker att man i viss mån förstår varför autotunern kom in i bilden. Inte för att det förlåter missbruket, men ändå. Alltså: snäll elektronisk musik som varken irriterar eller imponerar, och diverse pratsång som man snabbt glömmar bort. Vad som är roligast med skivan är nog att man kan vika ihop omslaget till ett litet sött hus.

Henrik Strömberg

QEB0

"Flopper"

Vibrant Music/Border

Och vad har vi här, om inte ännu en skiva med elektronisk lyssningsmusik som med alldeles för uppenbara influenser. Bandnamn som Plaid, Autechre och Aphex Twin är alltför lätta att nämna när man snackar om Qebos musik. Det hade givetvis varit helt okej om *Flopper* hade varit lite mer än som mest halvbra. Det finns en bit i låten *Polyrtet* där Qebo introducerar ett nytt bas-tema som är helt sublimt. I övrigt är det inte mycket på skivan som är minnesvärt. Och det är definitivt för lite.

Henrik Strömberg

REUNION

"Re:"

Sonar Kollektiv

Svenska Reunion befinner sig i ett musikaliskt landskap som ibland påminner lite om det som Tortoise och Squarepusher (i de mer jazziga utflykterna) utmätt. Det som skiljer svenskarna från de två nämnda artisterna är att det inte finns någon skit under naglarna på Reunion. Och det är synd. Tortoise och Squarepusher får alltid sin urbant nutida jazz att kännas farlig och angelägen. Reunion drar å sin sida lite väl mycket åt reklambyråhållet. Lite trivsamt, snyggt programmerat, kompetent spel. Men inte så utmanande som jag hoppats på. Det är ingen dålig skiva, men den känns helt enkelt inte så inspirerande. Det råder ju inte precis brist på slick nu-jazz.

Mats Almegård

SINNER

"There Will be Execution"

Nuclear Blast/MNW

Ni som vänder upponer på Hammerfalls platta i syfte att klämma ur lite mer 80-talsriff får här ert lystmäte. Tyska Sinner spelar metal i mint condition, med originalförpackningen kvar. De gav ut sin debutskiva redan på vinyltiden men stod alltid i skuggan av landsbanden Scorpions och Accept. Och på hårdrockens skuggsida lär de förbli.

Hursomhelst så har Sinner gjort en rökare med hela skalans hårdrocksknep, allt från fotbollskörer och dubbelsolon till diddli-diddli-diddli och vassa övertoner. Faktum är att Sinner låter exakt som alla de där banden Gene Simmons producerade i slutet av 80-talet; EZ0, Keel och Doro. En sak är alltså säker – Gene Simmons kommer att älska *There Will be Execution*.

Torbjörn Hallgren

SOLE

"Selling Live Water"

Southern/Border

Sole från Anticon-kollektivet gör teknisk och svår hiphop och han bryr sig inte alltid om att rimma. Låtarna på *Selling Live Water* är politiska och/eller poetiska och texter och kommentarer följer med plattan. Jag gillar kompromisslösheten och ambitionsnivån på både texter och beats, även om Sole i likhet med sina stallkamrater ibland anstränger sig så mycket att det blir jobbigt. Han lyckas i alla fall oftast undvika de ultrapretentiösa fallgroparna och kostar i *Da Daddiest Poet* på sig att driva med bilden av sig själv som konstnärlig vit rappare. Det tar lite tid att lyssna in sig men *Selling Live Water* är bra att kunna ta fram när man blir sugen på något med lite mer substans än Beatnuts.

Daniel Severinsson

SOLEDAD BROTHERS

"Live"

Sweet Nothing/Border

Ett av mina favorit band på senare tid. Tycker att Soledad Brothers är mycket bättre än till exempel Jon Spencer Blues Explosion på att förmedla bluesgospel. Fast å andra sidan har jag inte till övers för liveplattor. Inte heller denna faller mig riktigt på läppen fastän den rent logiskt borde göra det. Tycker att det är svårt att fånga magin allra helst när det bara rör sig om sju låtar. *Teenage heart attack* svänger kopiöst medan andra står helt stilla. Soledad skall avnjutas på en trång klubb eller hemma i soffan.

Per Lundberg G.B.

SVARTEPAN

"Sov Gott"

Ant Nest Records

Att behärska det svenska språket är ganska svårt. Det finns bara ett fåtal som fixar det. SvartePan gör det inte. Det känns som om Björn Holmdén, som har en bra röst, tänkt på engelska för att sedan översätta det till svenska. Det tappar fart och det försvinner en massa känslor och små nyanser. Rent musikaliskt så låter SvartePan intressant. Grunden är sjuttioitals hårdrock typ Budgie och kanske framför allt Black Sabbath. Men här får även lite svensk proggs plats i en luftig ljudbild. Tillsammans låter de kombinationerna som ett lyckat drag. Föredrar hellre SvartePan som instrumentalt band. I alla fall om Holmdén ska fortsätta att skriva texter på det här viset.

Per Lundberg G.B.

AOKI TAKAMASA

"Indigo Rose"

Progressive Form/import

Det här är andra plattan jag fått att recensera av Aoki Takamasa, och precis som med förra plattan är min hjärna blank. Jag minns ingenting. När skivan snurrar i CD-spelaren hör jag att det är elektronisk lyssningsmusik av totalt traditionell art. Diverse "crunchy" beats kombinerat med harmoniska små melodier. Lite lätt melankolisk känsla. Vi har hört det förr. Sedan tar jag ut albumet ur spelaren, och jag har redan glömt det.

Henrik Strömberg

THREE 4 TENS

"Change is On it's Way"

NEW RADIANT STORM KING

"Winter's Kill"

Rainbow Quartz

Med endast ett fåtal lysande undantag har det gått utför med amerikansk gitarrpop sedan David Crosby lämnade The Byrds, och något ljus går inte att skymta i horisonten. Särskilt mycket ljus bidrar inte heller Three 4 Tens eller New Radiant Storm King med. De förstnämndas skamlösa flirtande med brittisk psykedelia å la Swinging London charmar måhända de grånade turnékamraterna i The Who. Men något annat

än kalla handen torde Philadelphiatrion inte ha att vänta av alla som slutligen insett hur bra The Monkees verkligen var i förhållande till The Hollies.

New Radiant Storm King har det inte bättre förspänt. Förutom att de – i hård konkurrens med skivbolagskollegerna Three 4 Tens – har ett av rockhistoriens anskrämligaste bandnamn, kan de inte längre skylla på ungdomligt oförstånd. Medan *Change is On it's Way* markerar Three 4 Tens fullängdsdebut så är *Winter's Kill* Massachusetts-gruppens inte mindre än sjätte album av hopplöst intetsägande indiepop – och det krävs lite mer än så för att ta sig an The Byrds.

Dan Andersson

THE TRANSISTORS

"Atelier"

Temposphere

Kan någon hjälpa mig? Jag har förtvivlat försökt komma på ett enda bra band eller bra artist från Italien. Utan att lyckas. Jag har frågat vänner och bekanta, men deras förslag har inte övertygat mig. Italien – landet som är så tongivande på andra områden: design, matlagning, vin, fotboll. Men musik? Nej. Jag har ingen aning. Transistors får absolut inte min snäva uppfattning om Italien som ett musikens katastrofområde att ändras. Vi pratar easy listening med lite sökt femtio-/sextiotalskänsla. Filminfluenser som lyser igenom och en hyllning till det ljuva livet i låtar som *Cocktail di Neve in Oro*. Det här är riktigt geggigt.

Mats Almegård

UGK

"Side Hustles"

Jive/Zomba

Pimp C och Bun B har släppt plattor från den amerikanska södern i ett decennium utan att det riktigt har lossnat. Närmast ett genombrott var väl när de gästade på Jay-Z:s *Big Pimpin'*. Den låten är tyvärr inte med på *Side Hustles* som är en tråkig samling med några av Underground Kingz samarbeten med andra artister genom åren. Boogie Down Productions-pastichen *They Down With Us* tillsammans med Scarface är rolig men annars är *Side Hustles* en seg sörja, och det förmår inte polare som Too Short, E-40 och Eightball ändra på.

Daniel Severinsson

WOVEN HAND

"Blush Music"

Glitterhouse/BonnierAmigo

16 Horsepowers sångare David Eugene Edwards soloprojekt Woven Hand stod för en av förra årets starkaste album. När nu, mindre än ett år senare, ytterligare ett album släpps, handlar det inte i egentlig mening om en uppföljare. *Blush Music* är musik som Edwards skrivit åt den belgiska dansteatern Ultima Vez, och har därför också mindre konkreta låtar än ett "vanligt" studioalbum. Ofta handlar det här mer om stämningar, lika mörka som både förra albumet och 16 Horsepower ofta kan måla upp. Här finns ett par låtar med text och de traditionella countryfolkliga arrangemang som man väntar sig, men också bearbetningar av låtar från förra albumet, utan sång. *Blush Music* är mer som ett sound-track än en ny Woven Hand-platta. Det är intressant, men jag rekommenderar hellre det självbetitlade debutalbumet från ifjol. Och väntar med spänning på vad som komma skall.

Magnus Sjöberg